

С
ТРИЛЪР

ТЕД ДЕКЪР

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ДЪЩЕРИТЕ на

КОСТОТРОШАЧА

БГОН

ТЕД ДЕКЪР ДЪЩЕРИТЕ НА КОСТОТРОШАЧА

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Влезте в подземието на страха, застанете срещу дебнещия поглед на Костотрошача...

Офицерът от военното разузнаване Райън Еванс е загубил всяка надежда да бъде перфектният баща — дъщеря му и жена му го зачеркват от живота си.

Всичко се променя, когато Костотрошача — сериен убиец, отнел живота на шест млади жени — отвлича отчуждената дъщеря на Еванс, Бетани, и заплашва да я превърне в седмата жертва. Райън тръгва сам на лов — по следите на чудовището.

ФБР обаче вижда случая под съвсем друг ъгъл... Нови разкрития сочат самия Еванс като Костотрошача: странни събития след провалена бойна мисия в Ирак свързват разузнавача с убийствата, и когато Еванс изчезва загадъчно от затвора, а областният прокурор е отвлечен — ловецът окончателно се превръща в плячка. А в това време отвлеченото момиче трябва да реши загадка на живот и смърт — кой е нейният баща, коя е тя самата и как да се държи със своя грижовен и жесток похитител, за да спечели живота си. Остават й само няколко часа и никой от участниците в смъртоносната игра няма време за погрешен отговор.

Тед Декър е истински майстор на трилъра и „Дъщерите на Костотрошача“ е блестящо доказателство за това!

Нелсън Демил, New York Times bestselling author

Този роман не просто ти влиза под кожата — историята се загнездва в душата ти и заживява там, събуждайки болка и възхищение.

Брад Мелцър, New York Times bestselling author

„Дъщерите на Костотрошача“ е истински „тур дьо форс“ на съспенса, който изисква да бъде прочетен на един дъх!

Джеймс Ролинс, New York Times bestselling author

И рече Господ Бог на змията:

... И ще вся вражда между тебе и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще те поразява в главата, а ти ще го жилиш в петата.

Битие

1

Денят, в който светът на Райън Еванс се промени завинаги, започна като всеки друг негов ден в горещата пустиня.

В движение, с бърза стъпка.

В прегрупиране, както обичаха да казват в армията. В смяна на базата, на бойната част, на строя, и всичко това — в последната минута, понеже заповядат ли ти командирите да скачаш, просто скачаш и толкова. Наредят ли „По колите!“, ставаш, екипираш се и заминаваш, където са те изпратили. Няма значение дали си редник, който мие съдове в кухнята, или си лейтенант, устремен към Военната академия по бързата процедура — ти принадлежиш на Министерството на отбраната, на Пентагона, на военното командване.

Командир Райън Еванс бе разпределен временно във военна част, която трябваше да извърши съвместна контраразузнавателна операция и включваше специалисти от армията, флота и военновъздушните сили. Частта източваше данни от сателитното наблюдение, от агентите, от електронното подслушване и от военното разузнаване. Събираха късче по късче информация от целия разузнавателен спектър и ги насочваха в една-единствена посока. *Обобщаваш — и право нагоре*, както казваха началниците.

В повечето случаи да проверяваш и да преценяваш разузнавателни данни беше все едно да гледаш електронна платка през телескоп. Или да се опитваш да отвориш консерва с тропет. Но както и да изглеждаха заниманията им от страни, всичко опираше просто до интелект — до *откривателство*.

Райън беше анализатор, когото армията бе взела назаем от флота. Той четеше рапорти, проучваше доказателства и бълваше по веригата нагоре до Пентагона повече доклади, отколкото онези бяха способни да прочетат. Същинско човешко сито. В крайна сметка обаче Райън си беше просто пионка върху дъската на тази игра, наречена война. Точка по въпроса.

Дали точка... Или пък начало на цялата история, която започна в онзи ужасен ден?

Висша теория на играта, тактика, теренни проучвания, численост, проценти — ето така възприемаше Райън света още преди да се насочи към военна кариера. Последните две години на бойното поле го бяха убедили, че вероятно кариерата на счетоводител щеше да е по-благоразумният избор, но не беше в характера му да се оплаква или да преосмисля усилия, полагани цели шестнайсет години. Особено когато от последния кръг го дяляха само три месеца.

Честно казано, в сравнение със задълженията на мнозина други, неговото положение в армията беше доста завидно. Вместо да виси в окопите или да настъпва с пехотата, през повечето дни той седеше на бюро, преглеждаше заповеди, пресяваше работата на двайсетте си подчинени, засичаше и разшифроваше всяко късче информация, попаднало в мрежата, просната над много по-обхватна територия, отколкото мнозина биха допуснали. Сателитни снимки, електронно засичане на информация, данни от безпилотните самолети и доклади на хората, газили с ботуши горещия пясък — потокът от сведения през кабинета му беше толкова огромен, че би удавил човек, който не умеє да възприема света от разстояние. Другите се взираха маниакално във всяка клонка и листенце, но Райън, така да се каже, наблюдаваше бдително цялата гора и търсеше скрит под листака враг. Закономерности и тенденции.

Днес обаче командването беше решило да го премести в различен квадрант на неговия сектор, за да може той да огледа нещата по-отблизо. Нападение в някакво селце на петнайсетина километра от Фалуджа им бе осигурило вероятно ценна информация, но можеше да се окаже и нещо незначително. Наричаха тази дейност „проучване на деликатни зони“. Все още не му беше съвсем ясно защо генералът беше решил Райън да огледа отблизо комплекса около бункера — при това лично — особено в район, който все още не беше проверен за други също толкова неизвестни заплахи. Райън обаче нямаше навика да подлага на съмнение получените заповеди. Информацията — да, но не и решенията на по-висшестоящите.

В осем сутринта вече бе трийсет и осем градуса на сянка.

Бутна летящата врата към разузнавателния отдел и заобиколи Джамил, двайсет и една годишен умник, който, досущ като самия него

на тази възраст, имаше уникалната способност да намира игла в купа сено, както описваха понякога отсяването на разузнавателните сведения.

— Чакат отвън с конвоя, сър.

— Кажи им, че идвам. Изпрати ли на генерал Мичъл доклада за нарушенията по границата с Иран?

— Още снощи, както обещах.

— Продължавай в същия дух — кимна Райън.

Огледа металното бунгало със сводест покрив, широко десетина и дълго двайсет метра, натъпкано с електронно оборудване и с комуникационни клетки, при вида на които всеки цивилен би мигал смаяно цяла минута. Ако нещо се случваше в Близкия изток, то минаваше през тази стая. В момента десетина редовни служители се бяха надвесили над компютрите си и предимно следяха данните, които се изписваха на мониторите. Лазерните принтери бръмчаха неспирно — бял шум, който съпътстваше Райън през по-голямата част от зрелия му живот.

Лейтенант Гаслър се приближи, раздвижвайки врата си.

— Получихме нова порция данни от юг. Сигурен ли си, че не искаш аз да замина?

Генералът беше оставил на него да прецени, но Райън прекалено дълго не беше ставал от бюрото си в кабинета до компютърната зала. Еднодневното пътуване до пустинята щеше да му помогне да поразчисти паяжините. Не че интелигентността му се нуждаеше от поразчистване...

— Ще ми се отрази добре. Ти ще поемеш ли тук?

— Като нищо.

Райън се обърна към вратата:

— Тогава ще се видим по залез.

— Пази се.

Напусна Куонсет, без да се вслуша в този съвет.

За зла беда.

* * *

Гумите на бронирания военен джип бучаха по настилката под краката на Райън. През последните десет минути седеше и мълчеше, докато се носеха на запад по шосе 10 към Фалуджа.

— Три километра до отбивката — оповести шофьорът, ефрейтор от Вирджиния. — Добре ли сте там отзад, сър?

Райън се размърда под екипировката, за да облекчи сърбежа, който усещаше някъде отляво на гръдната кост.

— Добре съм. Да имаше малко повече въздух.

Другият участник в мисията, сержант Тони Сантинас, се засмя.

— Ако сега ви е противно, сър, само си представете какво е да киснеш осем часа в тази сауна, която пълзи с десет километра в час. Добре дошли в армията!

Райън избърса потта от челото си.

— Представям си.

Пред тях се носеше джипът водач, а отзад ги следваше трети джип — движеха се с около сто и трийсет километра в час. Колкото по-бързо, толкова по-трудно можеха да ги улучат. На магистралата скоростта означаваше сигурност. Но освен това превръщаше джипа в подвижна пещ, която пореше горещия над петдесет градуса въздух. За щастие бронираните стъкла бяха откrehнати само колкото да осигуряват някаква циркулация на въздуха — когато се движиш бързо, горещият вятър прави жегата още по-нетърпима.

Райън плъзна поглед край сержанта към пустинята. И от двете страни над нажежената равнина се надигаха вълни от мараня. Фактът, че арабите бяха успели да извлекат живот от тази неплодна земя, доказваше тяхната изобретателност. Повечето американци се спаружваха и офейкваха още след първата пясъчна буря, но на иракчаните такива неща не им правеха впечатление. Нищо чудно, че някога вавилонците управлявали света.

Покрай тях с грохот премина насрещна колона от пет нефтени цистерни, запътили се към Багдад от Аман, Йордания.

— Това първото ти пътуване ли е, Тони?

— Да, сър. — Сержантът го стрелна неспокойно с поглед. Големи луничави петна покриваха острия му крив нос. Кльоцаво хлапе, което не изглеждаше на нито ден повече от двайсет и една години.

— Откъде си? — попита Райън.

Шофьорът ги прекъсна, като подметна през рамо:

— Водачът зави, сър. Ще се вдигне голям прахоляк. Дръжте се здраво, ще друсам.

Кълбета прах се надигнаха изпод гумите, когато джипът водач се отклони от магистралата все още на висока скорост. Обгоряла черупка на голямо превозно средство с арабски знаци лежеше в пясъка, катурната на една страна. Никакви признаци на цивилизация. Въпросното село, няколко кирпичени колиби, струпани около дълбокия водоем Ал Мусиб, се намираще на дванайсетина километра на север.

Сержантът стисна здраво своя автомат M16, провери пълнителя и предпазителя, опипом, без да откъсва поглед от пустинята. От нищото. Но ако американските военни бяха научили поне едно, то беше, че в пустинята за нула време нищото може да се превърне в нещо.

Шофьорът взе завоя на пълна скорост и изостана само колкото да не попада в прашния облак зад предния джип. Бученето на гумите бе заменено от приглушено свистене. Злокобно тихо.

— Отраснах в Пенсилвания — отговори Тони на въпроса на Райън. — Но сега живея в Южна Каролина.

— Женен ли си?

— Да, сър.

— Мъчно ли ти е за жена ти?

Тони извади снимка и я подаде на Райън.

— Бети — представи съпругата си той.

На снимката се виждаше непретенциозна руса жена, леко пълничка и с бухнала прическа, излязла от мода почти навсякъде в страната. Носът ѝ беше топчест, а зъбите, които усмивката разкриваше, се нуждаеха от шини. Доста обикновена женица. Дори невзрачна.

Сержантът пхна още една снимка под носа му. Новородено с беззъба усмивка. Райън вдигна поглед към луничавия риж сержант, който изобщо не криеше гордостта си.

— Сладка е, нали?

Откъслечната информация пред очите на Райън беше достатъчна за тренираната му и пресметлива мисъл и той си представи целия живот на този човек. Тони вероятно беше отраснал в малко градче, може би близо до въгледобивни мини, където подходящите партньорки едва ли бяха повече от двайсетина, а и от тях само две-три бяха

проявили интерес към него. Отказвайки се от юношеската си фантазия за бурен роман с Джесика Алба, той беше започнал съвместния си живот с Бети, която не бе нито красива, нито достатъчно заможна, та да си позволи шини, но пък имаше добро сърце и което беше по-важно — беше отворила доброто си сърце за Тони. Закопнял за женска любов, той бързо се бе убедил, че Бети е най-подходящата жена за него. И че я обича, което, разбира се, си беше така.

Първо бяха направили бебето. После сватбата.

Тони вече беше горд баща, сливаше в едно цяло детето с майката и искрено обичаше и двете. Раздялата само засилваше чувствата му, отсъствието им правеше близките му още по-мили.

— Сладурана — отговори Райън. Беше по-скоро пресметлив, не особено емоционален, но усети странен прилив на съпричастие. Или пък беше нещо друго?

Седеше си отзад в джипа, полюшваше се, докато фучаха по песъчливия неравен път, и неочаквано прозря, че всъщност не толкова е трогнат от житейската картинка, която бе приписал на този мъж, а по-скоро се опитва да потисне жегналата го вина.

Вина, задето много отдавна беше изоставил своята съпруга и своето дете. Доста дълго успяваше да оправдава с разумни доводи решението си да ги напусне, но честно казано, не бе напълно сигурен дали просто не беше избягал от тях. Поне от съпругата си Селин.

С Бетани нещата стояха иначе. Тя беше невинна жертва, неизбежна последица от безспорното отчуждение между него и Селин. Обичаше Бетани, наистина я обичаше, но обстоятелствата го бяха принудили да пропусне по-голямата част от живота ѝ.

Не беше точно принуда. Беше пропуснал по-голямата част от живота на дъщеря си, защото бе избрал да служи на своята страна. И този избор бе предизвикал негодуванието на жена му. И на дъщеря му...

Райън си даде сметка, че сержантът е протегнал ръка в очакване да получи обратно снимката на съпругата си. Постава я в дланта на човека.

— Хубава е.

— Вие имате ли деца?

— Да. И аз като теб имам дъщеря, но е малко по-голяма. На шестнайсет. Казва се Бетани.

— Гадна работа, нали? — Тони внимателно пъхна двете снимки обратно в портфейла си, откъдето ги беше извадил. — Че сме тук.

— Да.

За разлика от Тони, за когото съпругата и детето му у дома бяха смисълът на живота, Райън беше избрал много по-сложен път. Не че беше равнодушен към Селин и Бетани — в известен смисъл те ужасно му липсваха — но се налагаше да прави жертви.

И го стори, когато преди десет години реши да приеме пост в Саудитска Арабия въпреки отказа на съпругата си да го придружи. Беше най-добрият в работата си, а служейки в Саудитска Арабия бе спасил живота на повече хора, отколкото човек би предположил.

Върна се в Сан Антонио, където живееше преди, и веднага усети, че колкото и да се стараеха да поддържат добра фасада на брака си, предишната близост между него и Селин беше изчезнала. Тя не разбираше неговия свят, а той не изпитваше интерес към активния ѝ социален живот. Въпреки това остана на поста си в Сан Антонио цели две години, преди да приеме друго назначение зад граница, този път в Турция.

Когато замина за Ирак, взаимоотношенията им се запазиха единствено заради чувството за дълг към брака и семейството. Ако Райън не можеше да осигури на жена си близостта и личното приятелство, които тя искаше, можеше поне да не отстъпва от лоялността си като съпруг, закрилник и глава на семейството.

Не е нужно генералите да обичат войската си, за да бъдат добри генерали. Честно казано, Селин не му липсваше, обаче Бетани...

Мисълта го ангажира за известно време.

— Смятате, че си струва, така ли?

— Зависи. Трябва да си свършим работата, нали? Мисията е на първо място, хората — на второ, всичко останало — на трето.

Младежът зарея поглед през прашното стъкло.

— Просто никога не се бях замислял какво им струва на хората у дома — поклати глава той. — Детето променя всичко. Боже, много ми липсва!

— Ще те чака, когато се прибереш.

Неприятно му бе да осъзнае, че не споделя страстта на младия сержант, който в този момент копнееше да бъде у дома със съпругата и детето си повече, отколкото за каквото и да било друго.

Райън обаче наистина вярваше, че обича съпругата и дъщеря си по много по-значим начин. Не демонстрираше обичта си с прочувствени думи или със сърцераздирателен копнеж, а с неотклонна лоялност — не само към семейството, но и към дълга си, към държавата, към света. Цената на раздялата бе приемлива жертва за такова благородно и достойно призвание. Трябваше да е.

Но от такива доводи не му ставаше по-добре. Все пак Тони и нетърпението му да се върне при невзрачната си съпруга разбудиха спотаеното му чувство за вина.

Интересно.

— Знам, че е трудно, Тони, но един ден ще се върнеш при онова, от което се отказваш сега. Трябва да го вярваш. Не сме първите, които плащат тази цена.

— Цена за какво, сър?

— За свободата.

— Това ли правим тук?

За миг се изкуши дали да не скастри сержанта, но се съмняваше, че на Тони му липсва преданост. Просто беше млад мъж, който се разкъсваше между различните неща, на които беше предан.

Отново размърда екипировката си, за да облекчи сърбежа отляво. За последен път беше навличал пълно бойно снаряжение преди месец.

— Колко войници са си задавали същия въпрос през Гражданската война? Или по време на Войната за независимост?

— Аз си мислех по-скоро за Виетнам — каза Тони.

— Да, Виетнам, но е трудно да видиш цялото, когато си се вторачил в подробностите. Някой ден историята ще ни отдалечи достатъчно от тази бъркотия, за да ни покаже какво сме вършили тук. А дотогава по-добре не се усъмнявай в мисията си. Разбираш ли?

— Да, сър, разбирам. Но от това не ми става по-леко, ако ми позволите да...

БУМ!

— Мамка му! — Шофьорът, който не откъсваше поглед от пътя на конвоя, скочи върху спирачките. — Мамка му! Долу, долу, долу!

Пътят пред тях беше потънал в прахоляк — Райън не можеше да определи дали от гумите на предния джип, или от взрива. Звукът обаче не можеш да сбъркаш: беше или ракетна граната, или противотанкова

мина, но той нямаше достатъчно боен опит и вече не ги различаваше едно от друго.

— Цели се на петдесет градуса! — кресна шофьорът. — Ракетна граната, ракетна граната, обстрелват ни...

БУМ!

Този път зад тях.

— Карай, карай! — извика Тони. — На прицел сме!

Нямаше никакво съмнение, че ги нападат. Шофьорът натисна газта до дупка.

— Дръжте се здраво, ще преминем!

Джиповете се стрелнаха напред към врящата вълна от пясък и дим. Райън инстинктивно се приведе, доколкото му позволяваше облегалката на предната седалка, но погледът му остана прикован напред, където към небето вече се издигаше облак от прах и пушек.

Шофьорът настрои радиостанцията си и свърна надясно, шофирайки с една ръка.

— Конвой Ехо-едно, тук е Трети, обади се. Какво става, по дяволите?

Радиото изпраща.

— Мамка му! — После отново по радиото: — Конвой Ехо-едно... тук е Трети. Чувате ли ме? — Подвикна през рамо към сержанта отзад: — Тони, на петдесет градуса!

— Нищо не виждам!

Още нямаха връзка с първия джип или с онзи, който се движеше след тях.

Прахолякът точно пред тях се разнесе достатъчно, за да видят как стълб от черен дим се извисява към небето. Оранжеви пламъци ближеха нажежения въздух на пустинята.

— Мамка му, дръжте се, дръжте се!

Джипът описа широка дъга надясно, после изви наляво в стегнат обратен завой. Райън стисна ръчката на вратата, за да не се стовари върху сержанта, прилепен към прозореца от своята страна. Повечето превозни средства биха се преобърнали при такъв остър завой, но армейският джип, натоварен с почти половин тон броня, не можеше да се катурне лесно на равен терен.

Странно колко различно работи човешкият ум в мигове на внезапно връхлетяла катастрофа. Райън по-скоро се затваряше в себе

си и оголваше хладнокръвната пресметливост, която толкова му беше помогнала по време на обучението като разузнавач. Нямаше представа как да измъкне екипа от критичното положение, но беше способен да анализира нападението по-добре от повечето шахматисти, приведени над игралната дъска в прохладен летен ден.

Първо: Бяха подложени на вражески обстрел, комбинация от РПГ и картечен огън, който вече блъскаше по бронята като пневматични чукове.

Второ: И първият джип, и третият зад тях сигурно бяха директно улучени.

Трето: Липсата на радиовръзка най-вероятно означаваше, че...

Стъклото до шофьора се взриви. Кръв опръска другия прозорец. Джипът излезе от пътя, попадна в къса канавка и се блъсна в насипа в отсрещния край.

Четвърто: Шофьорът на втория джип, онзи, в който пътуваше Райън, беше убит, а джипът беше заседнал в канавка, където всеки момент щеше да бъде улучен.

Край него се възцари тишина, нарушавана от бръмченето на горещия двигател.

Райън се метна през седалката, грабна радиостанцията и бързо каза по микрофона:

— Хоум Рън, тук Ехо-едно от конвоя за Фалуджа. Намираме се под тежък обстрел, бронебойни снаряди, малки оръжия. Всички коли са извън строя, повтарям, и трите джипа са извън строя, край.

Миг колебание, после се разнесе спокойният и делови отговор на диспечера — позната реакция при подобни обаждания:

— Дръжте се, Ехо-едно, изпращаме подкрепление по въздух и медицински екип. Очаквано пристигане — след седемнайсет минути. Какво е положението при вас?

— Вероятно всички са убити. Джипът е килнат на една страна в канавка на четири километра от магистралата. Няма как да не забележите пушека.

— Ясно. Дръжте се.

Сети се, че не е чул Тони да казва нито дума. Завъртя се назад и видя войника, свлечен на седалката, стиснал с една ръка своя М16 и протегнал другата към козирката на покрива, сякаш все още се опитваше да се докопа до тежката картечница върху джипа, за да

стреля. Нямаше кръв. Може би рана от шрапнел, която не се виждаше, или пък го бе повалила силата на сблъсъка.

— Сержант! — Райън плесна лицето на мъжа няколко пъти, не предизвика реакция и побърза да му вземе оръжието. Едва не изпадна в паника, когато си представи как в кабината плъзват пламъци. Пое си дълбоко въздух.

Не беше по-различно от друг път. Просто поредната мисия. Стъпка по стъпка.

Независимо, че тази мисия не беше свързана с молив и компютър, той пак трябваше да действа стъпка по стъпка.

Райън се пресегна през трупа на шофьора, свали портативното радио от командното табло, стисна ръчката на вратата си, отвори я рязко и се изтърколи върху пясъка, където с облекчение се почувства свободен от ковчега. Втурна се обратно към джипа, хвана сержанта за колана и го изтегли навън. Войникът се стовари на земята и изстена.

Все още нямаше нови изстрели. Целта им беше простичка. Да кротуват, да се притаят, да останат живи. Да оцелеят, да бдят, да дочакат хеликоптерите. И за двамата хеликоптерите бяха единственият шанс за живот. Пушекът от разбитите джипове сигурно се виждаше отдалече.

— Къде сме? — свести се Тони.

— Удариха ни — прошепна Райън, оглеждайки околността за скрит враг. Едва ли. Онези предпочитаха да удрят и да бягат, понеже знаеха, че появят ли се хеликоптерите „Апачи“, всеки опит за бягство или сражение е обречен на провал. Бунтовници, които умееха да се крият в равната пустиня (най-вероятно под пясъка) и да извадят от строя три бронирани джипа, със сигурност имаха достатъчно акъл в главата, та да офейкат и да си осигурят възможността отново да се сражават.

— Идва подкрепление — обърна се Райън назад.

Нещо черно като грамаден чук или приклад на пушка се стовари върху челото му. По гръбнака му мълниеносно пробяга болка и той се помъчи да се вкопчи в нещо, в каквото и да било.

Последва още един удар и едва тогава съобразителният му ум се запита дали главата му не беше уцелена от куршум, а не от чук или от приклад на оръжие.

2

Бетани Еванс прегледа пощата си в „Хотмейл“ за новини от агента си в „Триптън“ — агенцията за модели, с която беше подписала договор преди три месеца. Досега получаваше относително дребни поръчки — предимно за различни каталози за дрехи: от „Стайл Уеър“ до „Сиърс“. Участва в две телевизионни реклами, включително като статистка: снима се как оформя тялото си в рекламата на фитнес зала „Колдс Джим“ и беше една от трите гимназистки сладурани, които целуват някакъв тип в реклама на гланц за устни „Сивиър Лип Сървис“ — доста гадно название за търговска марка според Бетани.

Този път ставаше дума за *корица*. За корицата на каталог за дрехи на „Ют Нейшън“. Ако ѝ възложеха поръчката, както гарантираше агентът ѝ Стиви Бартън, повече от пет милиона потребители, които получаваха есенния каталог, щяха да съзрат *нейното* лице.

— Пристигнало ли е? — попита Пати.

Бетани премести мобилния телефон на другото си ухо.

— Чакай малко. Мили боже, напоследък ни пълнят пощите с големи простотии!

— Не се впрягай. Сигурно всички големи модни списания те отрупват с безплатни продукти, за да те привлекат.

— Я стига!

— Не, сериозно, така правят. Когато човек се прочуе, започват да му изпращат безплатни продукти. Както раздават безплатни бутонки на футболистите.

— Аз съм модел, Пати. Едно от хилядите лица в милионите списания. Не съм Анджелина Джоли.

— А тя откъде е тръгнала според теб? Моля те, Бет, вкарай и мен. Още не мога да повярвам, че ти се случва всичко това. Ще станеш адски известна!

Ръката на Бетани застина над мишката. Известна ли? Думата звучеше странно. Не от желание да се прочуе беше отстъпила пред

настоятелността на майка си да вземе няколко урока като модел и да си направи собствено портфолио. За бога, беше само на шестнайсет!

Известна.

Вече дори не беше сигурна какъв точно е смисълът на тази дума. Не се очертаваше скоро да замине за Холивуд или да започне да взема уроци по пеене. Просто, по думите на майка ѝ, сама си пробиваше път. Възползваше се от природните си дадености, а те бяха приятна външност, красива усмивка и тяло, което изглеждаше като на осемнайсетгодишна, макар и малко нисичка осемнайсетгодишна.

— Не говори така.

— Не се впрягай. Ще станеш адски известна и всички го знаят.

— Млъкни! Сериозно ти казвам, Пати. Ще стана лекарка, а не някакво лице, което всички могат да... — Дъхът ѝ секна, когато имейлът се плъзна пред погледа ѝ.

От офиса на Стиви Бартън. Агенция „Триптън“,
Остин, Тексас.

Пати забеляза паузата.

— Какво? Получила си го, нали?

— Чакай малко.

Бетани кликна два пъти върху имейла и бързо прочете:

Бетани,

Поздравления, скъпа! Получаваш поръчката. Искат да бъдеш в Ню Йорк след три седмици за фотосесията. Една седмица, 20 000 долара, както говорихме. Ще бъдеш лицето на „Ют Нейшън“ тази есен. Това е само началото. Обади ми се.

Стиви

Бетани примигна. Кръвта се дръпна от лицето ѝ, когато осъзна смисъла на прочетеното. Може би поприбързано беше отхвърлила вероятността да стане звезда. За малко не изпусна мобилния си.

— Получила ли си я? — настойчиво попита Пати.

— Аз... — Бетани не можеше да се сдържа повече. Изписка. Колкото и да мразеше момиченцата, които подскочат със стиснати юмруци, точно това направи. Разврещя се като момиченце.

Гласът на Пати зацеририка по телефона заедно с нейния.

— Знаех си, знаех си, адски си знаех! Прочети ми го.

Бетани седна задъхана и позасрамена от изблика на чувства (слава богу, че никой не я видя) и прочете имейла на Пати.

— Аха, това е само началото! Адски права бях!

— Ама на теб всичко ли ти е „адско“?

— Аха, мамка му! Вече да. Идвам с теб.

— В Ню Йорк ли?

— Къде другаде? На Бродуей, скъпа!

Бетани започна да си дава сметка за всички трудности, които можеха да възникнат в резултат от малкото ѝ пътешествие до Ню Йорк, за да стане следващото рекламno лице на „Ют Нейшън“. Първо, вече беше краят на август и следващата седмица тръгваха на училище. Което ще рече мажоретки, а Бетани беше станала ръководителка на групата. Задължение на ръководителката беше да провежда тренировките — правилата бяха от ясни по-ясни и треньорът Картър не би ги нарушил заради корицата на някакво списание.

— Кога се събират старите възпитаници тази година? — попита Бетани.

Отсреща ѝ отговори мълчание.

— Втората седмица на септември?

— Май да. Лоша работа. — Пати явно разбираше колко сериозен проблем може да възникне. Само че толкова ценеше всичко, свързано с поп културата, и не на последно място славата, че възможността да поведе две хиляди пламенни и енергични тексаски юноши и да ги вдъхновява да скандират, облечена с минипола, отстъпваше на заден план — макар и само с една малка стъпчица.

— Зарежи събирането. Ще станеш известна!

Точно както можеше да се очаква.

— Ще ти звънна по-късно.

— Чакай, чакай! Къде отиваш?

— Трябва да съобщя на мама.

Бетани затвори и полетя надолу по стълбите, като ги вземаше по две наведнъж, зави покрай перилата долу и хукна към кухнята. Плъзна се по чорапи и се закова пред майка си, която говореше по телефона.

— Мамо...

Ръката на майка ѝ се изстреля нагоре и опъната ѝ длан настоя за тишина, докато самата тя довърши телефонния си разговор.

— Разбрах!

Майка ѝ щракна с пръсти и намръщено посочи лицето ѝ. Така казваше: *Затваряй си устата. Не виждаш ли, че говоря по телефона?*

Разбира се, че виждам, Селин. А ти не виждаш ли, че дъщеря ти има да ти съобщи нещо по-важно от онова, за което дърдориш в момента?

Не го изрече, естествено. Вместо това скръсти ръце и забодде в майка си поглед, който тя ненавиждаше.

— Освобождават ли го? Но той лежа само две години! — Селин се отдалечи в другия край на кухнята, за да избегне изгарящия и втренчен поглед на Бетани. Тя обаче заобиколи плота и зачака, без да обръща внимание на гневната гримаса на майка си.

— Ами всички доказателства? Не може да го пуснат заради някаква формалност! Ти направо закова онзи ненормалник...

Майка ѝ разговаряше с прокурора Бъртън Уелш. Това беше интересна нишка от заплетената мрежа на нейните взаимоотношения. Бетани не спираше да се чуди как Селин успяваше да си намери място в живота на толкова важни хора. Майка ѝ беше родена за политик.

Беше се запознала с прокурора по време на воденото от него разследване на Костотрошача, след като убиецът беше отвлякъл момиче от гимназията на Бетани „Сейнт Майкълс Академи“, където Селин членуваше в родителския комитет. Останалото, както казват, е история.

Бетани се шмугна надясно, за да я вижда майка ѝ.

— Какви ще бъдат последиците за теб? — попита Селин и отново ѝ обърна гръб. Сигурно търпението ѝ се изчерпваше. После добави по-меко: — Всичко ще бъде наред, Бърт. Не им позволявай да те пречупят. — Замълча и добави: — Трябва да затварям. Дъщеря ми явно смята, че е дошъл краят на света. — Засмя се кратко и престорено. — Добре, довиждане. — Затвори, завъртя се рязко и размаха мобилния си: — Колко пъти да ти обяснявам, че е невъзпитано

да постъпваш така? Не видя ли, че говорех по телефона, когато нахълта?

— Получих я!

— Пет пари не давам какво си получила. Не си сама в тази къща. Двете с теб делим един покрив, което означава, че ти трябва да уважаваш личното ми пространство, аз плащам за твоето лично пространство, а и двете знаем колко скъпо е това. Кълна се, че следващият път, когато ми погодиш такъв номер, ще ти отрежа издръжката. Чу ли?

Бетани усети как лицето ѝ пламва. Понякога майка ѝ се държеше страшно детински, а положението се беше влошило през последната година, докато баща ѝ беше в Ирак и избиваше хора. В такива моменти Бетани не беше сигурна кого от двамата ненавижда повече.

— Приключи ли?

— Не знам, а ти?

Това вече беше прекалено. Изгуби всякакво желание да сподели с тази жена, която се наричаше нейна майка, може би най-важната новина от недългия си живот.

— Не забравяш ли нещо? — попита Бетани.

— Какво?

— Под този наш покрив, както го наричаш, ти си родителят; а аз — дъщерята. Така че се дръж подобаващо за възрастта си.

Майка ѝ примигна, но тя винаги правеше така, за да покаже колко е шокирана, макар рядко да беше истински шокирана. Просто играеше роля, част от подхода, направил Селин манипулативната кучка, в която постепенно се беше превърнала.

— Как смееш да ми държиш такъв тон! Аз съм ти майка!

Бетани усети как в гърлото ѝ се образува бучка.

— Аз пък съм ти дъщеря. Това говори ли ти нещо?

Мълчаливо стояха една срещу друга — Селин присвиваше устни, а Бетани се мъчеше да удържи пороя от потиснати чувства по отношение на своето *изоставяне*, както го наричаше.

Майка ѝ присъстваше, но всъщност никога не бе на разположение на дъщеря си. Винаги се носеше вихрено през поредица от връзки с мъже, изтезаваше се, за да не натрупа нито грам нежелани тлъстини, съжаляваше за всеки ден от живота си, който все повече я доближаваше до четирийсетте.

Баща ѝ не беше погълнат от себе си. Той просто не беше. Едва когато порасна достатъчно, за да събере две и две, Бетани осъзна, че чисто и просто е изоставил и дъщеря си, и съпругата си. Райън не подозираше за изневерите на Селин и за нуждата на Бетани от баща. Тя почти във всеки случай би предпочела себичността на майка си пред неведението на баща си.

Почти във всеки. В момента обаче пълната неспособност на майка ѝ да бъде истинска майка тласкаше Бетани към ръба.

Най-накрая майка ѝ остави телефона си върху плота и извърна очи.

— Какво е толкова спешно, малък нарцисист такъв?

— Няма значение.

Бетани се обърна и излезе от кухнята със замъглени от сълзи очи. Не би било погрешно да се каже, че в такива мигове изпитваше омраза. Мразеше майка си, задето ѝ е майка, мразеше и баща си, задето не е тук да я избави от майка ѝ.

— Какво сега, просто ще си тръгнеш, така ли? — срязва я майка ѝ и я последва. — Върни се!

Бетани продължи.

— Виж... извинявай. Това ли искаш да чуеш? На всички ни е трудно, уверявам те. Да не смяташ, че е лесно да си самотен родител? Райън не изостави само теб. Извинявай, но не мога непрекъснато да съм свършена.

Поредната манипулация, стъпила на истини, използвани в подходящия момент, за да предизвикат подходящата реакция. Само че Бетани не можеше да съчувства на нескончаемите оплаквания на майка си, че е била изоставена от съпруга си, най-вече защото тя с лекота успяваше да го замести с други мъже. Ако не друго, отсъствието на баща ѝ беше удобно за Селин и за играчките ѝ.

Изоставената беше Бетани, не майка ѝ.

— Получила си корицата? — неочаквано възкликна майка ѝ иззад нея.

Бетани спря.

— Получила си корицата на „Ют Нейшън“, нали? — Студенината в тона на майка ѝ се беше стопила.

Бетани си пое дълбоко въздух и изтласка гнева си на заден план.

— Да.

Стъпките на Селин бързо зачаткаха по дървения под.

— Толкова се гордея с теб, ангелче. — Ръката ѝ докосна рамото на Бетани, но тя се дръпна.

— Не ме наричай така, знаеш, че не обичам.

— О, я се стегни! — Селин я прегърна.

Бащата на Бетани я наричаше „ангелче“, когато беше малка. Само че изобщо не се беше държал с нея като с ангелче, когато ги беше напуснал, затова тя вече мразеше да ѝ викат така. Направо беше престъпление, че майка ѝ избра точно тази дума в такъв момент. Добре дошли в майчиния свят!

Когато Селин се отдръпна, очите ѝ грееха — явно беше забравила болезненото скастриане.

— Защо не ми каза? Кога научи? Прекрасна новина!

Бетани не си направи труда да отговори на въпросите — бяха само формални, а не проява на искрен интерес.

— Колко ще ти платят?

— Двайсет хиляди. Искат ме в Ню Йорк след три седмици за фотосесия.

В очите на майка ѝ се изписа почуда.

— Много се гордея с теб.

Въпреки всичките щуротии на майка си, Бетани знаеше, че в този момент тя е искрена. И затова щеше да ѝ остане предана.

— Наистина ли мислиш, че трябва да замина?

— Ама ти сериозно ли? Това е фантастично! Не се тревожи, ще бъда до теб на всяка крачка. Ще заминем за Ню Йорк и здравата ще се забавляваме. В никакъв случай не бива да пропускаш такава възможност.

— Може да пропусна събирането на випускниците.

Бетани долови осезаемо как в главата на майка ѝ щрака.

— Не се тревожи, остави тренъора на мен — невъзмутимо отсече тя и се запъти към кухнята. — Дръж се за мен, Бетани. Ако си изиграем добре картите, светът ще бъде в краката ни. Което не може да се каже за неудачника, който претендира да ти е баща.

Преди време Бетани би възразила, че той все още ѝ е баща, но вече бе забравила как се чувстваше тогава. Може и да не беше съгласна с поведението на майка си през последните години, докато Райън си играеше на война, но вече се чудеше какво би било, ако баща ѝ беше

друг. Достатъчно грижовен човек, за да участва в живота ѝ. Може би това щеше да е най-доброто решение за всички.

Мислите ѝ се върнаха към телефонния разговор на майка ѝ.

— Какво ти каза Бърт Уелш?

Майка ѝ хвърли поглед назад, сякаш не беше сигурна дали да ѝ каже. Но го направи:

— Безумие някакво... освободили Костотрошача от затвора.

3

Гласът отекна някъде в крайнините на съзнанието му като високоговорител сред тътнеща тълпа, който се извисява над какофонията, за да бъде чул, макар и с мъка:

— Събуди се... събуди се...

Към гласа се присъедини и картина — Райън и по-малкият му брат Пийт стоят всеки със своя уейкборд, готови да се втурнат в отдръпващите се води. Пийт загина в автомобилна катастрофа преди десетина години... наистина ли беше толкова отдавна?

Може би и той самият беше мъртъв.

— Събуди се! Събуди се!

Нещо го удари по бузата и парещото усещане го измъкна от тътнещата тълпа и го запокити на самотно и тъмно място.

— Събуди се!

Още една силна плесница прогони мрака. Пред очите му стана червено и Райън се чу да стене.

— Да? Ще се присъединиш ли към нас най-сетне?

Споменът за обстрела озари съзнанието му като бомбена експлозия. Джиповете бяха улучени... той оцеля... сержантът оцеля... раниха го и той изпадна в безсъзнание...

Беше жив и се намираше в компанията на някакъв човек, който говореше английски със силен арабски акцент.

— Отвори очи.

Клепачите му потрепнаха и очите му се отвориха в мъжделиво осветена стая. Подробностите се наместиха в главата му — простички факти, очертаващи картината, която подлежеше на тълкуване само в своята цялост. Все още никакви заключения, нямаше нужда от прибързана преценка. Повече войници загиваха заради слабо разузнаване, отколкото от куршуми.

Бетонни стени. Стара дървена врата. Няма прозорци. От дясната му страна метална маса, отрупана с документи. Седи на стол, ръцете

му са вързани отзад. От тавана виси слаба крушка със зелен метален абажур. Точно пред него на стената е окачена празна коркова дъска.

В стаята имаше трима араби, облечени с мръсни кафеникави панталони и ризи. Двама се бяха облегли на стената и държаха автомати „Калашников“-АК47. Третият, вероятно говорещият, крачеше точно пред Райън, положил едната си ръка върху кобура на пистолета и отпуснал другата отстрани на тялото си.

Явно беше пленник, ако се съди по тримата терористи, които го държаха затворен или в подземие на някоя сграда, понеже не виждаше прозорци, или под земята, което беше по-вероятно.

Райън размърда ръце, по-скоро чу, отколкото усети веригите около китките си, и отново застина неподвижно. Да се каже, че не му пука, щеше да е твърде пресилено, но отказваше да допусне страхът да го завладее.

Беше жив — много по-добра съдба, отколкото на останалите. Или пък не? Щяха или да го изтезават, за да изкопчат от него каквото успеят — мисъл, която той прогони — или да го използват като средство за политически шантаж и накрая да го убият.

Мъжът, който го бе шамаросал, се наведе съвсем близо, сякаш се кани да го фрасне с глава — май беше роден за бияч, а не за мислител. Райън беше доста едър мъж — тежеше около стотина килограма, беше висок метър и осемдесет, а службата във флота го задължаваше да се поддържа във форма, но никога през живота си не беше нанасял или понасял удар.

— Чуваш ли ме?

Дъхът на мъжа миришеше на дезинфектант. Като повечето хора от Близкия изток той ценеше чистоплътноста много повече от типичния западняк — дори тук, в пустинята, стига да не е бил навън достатъчно дълго, за да го откарат до някой град, мъжът най-вероятно се къпеше всеки ден. Райън усещаше как от него още лъха мирис на сапун.

Опита се да продума, но от пресъхналата му уста не се отрони нито звук, затова се прокашля и пробва отново:

— Да.

— Добре.

Онзи се приближи и носът му се озова на сантиметри от носа на Райън. Имаше брада и червена карирана чалма, която категорично го

изпращаше в лагера на хората, прибързано наричани от мнозина „екстремисти“. Само че нагласата на блискоизточния човек не се подава на толкова лесна категоризация. Имаше десетки идеологии, всяка със собствена дълга история, всяка със собствени оплаквания и разбираема гледна точка, ако погледнеш на света през съответните очила.

— Наричай ме Калид. А докато не науча истинското ти име, аз ще ти викам Кент. Вие, американците, сте раса от супермени, нали така?

Един от мъжете зад гърба му изломоти на арабски: „А ние сме Лекс Лутър“^[1]. Другият се изхили.

Ако не знаеха името или чина му, нямаше откъде да разберат, че Райън поназнайва арабски.

Калид — макар че това явно не беше истинското му име — се отдръпна и хвана ръцете си зад гърба.

— Ако се чудиш какво стана с другите ти приятелчета, мъртви са. Успяхме да те измъкнем, преди да пристигнат хеликоптерите. Сега си сам тук с нас и можем да правим с теб каквото си поискаме. Това тревожи ли те?

— Да — отговори откровено Райън.

— Хубаво. Тогава нямам нищо против да те осведомя, че възнамеряваме да те разтревожим още повече. Много повече, бих казал, съдейки по относително безгрижния ти вид.

Мъжът говореше правилен английски без британски акцент, а това подсказваше, че вероятно е учил в университет от Бръшляновата лига в Съединените щати. Може би Харвард или Станфорд. Не беше чудно, че е образован, но беше много необичайно толкова ценен човек да участва в елементарен удар извън Фалуджа.

Кое то пък означаваше единствено, че мисията му не е замислена като елементарен удар.

По лицето на Калид се прокрадна лукава усмивка.

— Какъв си ти, Кент? Офицер от разузнаването? От спецчастите? А? Защо в очите ти няма страх? Или пък си глупав. Не си запознат с методите, с които си го връщаме на главорезите, нахлули в земите ни.

Преценката на мъжа донякъде окуражи Райън, макар да знаеше, че онзи го манипулира.

— Тук си с определена цел, Кент. Ти си нашето рекламно лице, чрез теб ще отправим послание към света. Но за да го направим, трябва да те пречупим. Мисията ни е толкова важна, че ще използваме всички възможни средства да го постигнем. Ако си толкова интелигентен, колкото изглеждаш, вероятно знаеш, че вече сме започнали. Съзнаваш ли го?

— Да.

— Добре. Този бункер е на десет метра под земята и е далеч от всякакви населени места, така че вашите шпиони няма да забележат никакво движение. Никой няма да те намери, никой няма да чуе виковете ти. Ще ти се прииска да бяхме насочили РПГ-то право към джипа ти, ясно?

— Мина ми през ум.

— Хубаво. Значи можеш и нещо повече от „да“. Кент, би ли ми казал защо си тук, в моята страна?

Райън се поколеба, обмисляйки с какви възможности разполага. Можеше да мълчи и да ускори неизбежното трошене на кости, електрошоковете или всякакви други техники за изтезание, доведени до съвършенство в тази пустиня. Или пък можеше да предизвика мъчителите си с надеждата да ги разтакава, докато търси варианти. Избра второто.

— Изпълнявам заповеди — отговори.

— Да, не се съмнявам. Аз също. В крайна сметка има ли значение кой от нас се справя по-добре? Ще бъдат ли спасени човешки животини? Ще бъде ли спечелена свободата?

— Не знам.

Мъжът закрачи напред-назад, все още сключил ръцете си на гърба като военен следовател от филм за Втората световна война.

— Тогава нека ти помогна да проумееш няколко неща. За миг си представи, че си Бог. Че наистина става дума за теб и за твоите чада — посочи той към външната стена, докато говореше. — Можеш ли да разсъждаваш относно Бог, или си атеист като мнозина свои сънародници?

— Да.

— Да, атеист си, или да, вярваш в Бог?

— Вярвам в Бог.

— И вярваш, че той обича чадата си. Всичките си чада.

— Да.

— Кажи ми тогава как се чувства Бог, когато погледне надолу към земята и види тази твоя война.

— Ако допуснем, че Бог изпитва чувства, не се съмнявам, че тя го тревожи.

— Ако ти беше Бог, Кент, как щеше да се чувстваш? Моля те, опитай се да влезеш в ролята.

Райън огледа помещението. Единственият изход беше през дървената врата, но този факт изобщо не го обезсърчаваше. Беше прикован към мястото си — не можеше да избяга от тази дупка. Разполагаше само с разсъдъка си и трябваше да го ангажира активно.

— Съсредоточи се, ако обичаш.

Райън отново погледна към разпитващия.

— Сигурно бих се чувствал притеснен.

— Защо? Защо ще се чувстваш притеснен? Защото избиват чадата ти?

— Да. — Обаче всъщност не усещаше никаква емоционална връзка с онова, което този човек искаше да му внуши.

— Значи и ти като мен поне в известен смисъл си натъжен заради войната?

— Да, но и аз като теб имам дълг към онези, на които съм се врекъл да служа предано.

— Значи си предан на хората, не на Бог?

— Напоследък Бог не е издавал никакви заповеди — отбеляза Райън.

— А ако беше, щеше ли да следваш неговите заповеди, или щеше да следваш човешките заповеди?

Райън не отговори. Знаеше какво цели този мъж, но подходът му беше безсмислен, понеже за разлика от много мюсюлмани, които бяха убедени, че изпълняват Божията воля в политиката, Райън вярваше, че Бог е твърде далеч, за да се съобразява с него по този въпрос.

— Всъщност всичко, което се случва тук, в пустинята, води обратно към Бог — заяви Калид. — Виждам обаче, че ти не следваш Божията воля като мен. Така и предполагам. Затова няма да си направя труда да те манипулирам, като те призова да спазиш Божията воля. Ще се наложи да прибегна до първоначалния ни план и да изпитам твоята собствена воля. Нещо против?

— Всъщност не.

— Прямо си и това ми допада. Ще разберем точно колко си прав.
— Кимна към мъжа по-близо до вратата, който вдигна резето, поговори тихичко с някого навън и изчезна в тъмния коридор. Тунел.

— Може да отнеме няколко дни, от теб зависи, но накрая ще възприемаш света така, както го възприемаме ние.

Войникът се върна с камера и статив. Залости вратата и се зае да наглася статива.

— Ще те снимаме, за да покажем на света какво сме научили тук днес. Дано не си против. Искаме само истината, нищо повече. Не ни интересува чинът ти, нито личният ти номер — ти с радост ще ни ги кажеш, преди да приключим. Повече ни интересува сърцето ти. Сърцето на Бог, ако допуснем, че още си в образа.

Тъничка студена тръпка се спусна по гръбнака на Райън. Разпитът беше приел обрат, който, въпреки приликите със стотиците случаи в кариерата му, изглежда беше съвсем различен, като се започне от думите, с които си служеше Калид.

Погледна към разпитвания, който сега пак се усмихваше.

— Не сте ли наснимали вече достатъчно американски войници, които заклеймяват войната?

— Да, наснимали сме. Не ни е нужно и ти да го правиш.

Тогава какво?

Възцари се плашещо мълчание, докато войникът с камерата старателно постави статива, нагласи камерата отгоре, пхне касета и включи щепсела в разклонител.

— Горивото за генератора ще ни стигне за три дни. Ако отнеме повече време, ще презаредим. Аз обаче не се притеснявам, че ще останем без гориво, а без нещо друго. — Погледна към оператора, който гледаше през визъора. — Готови ли сме?

Мъжът кимна.

— Включвай.

Само по червената лампичка пролича, че камерата е пусната.

Калид се приближи до масата, събра купчина листове и няколко габърчета и пристъпи към корковата дъска. Зае се да забожда на дъската големи фотографии в спретната редица.

Снимки на разрушени сгради, бетонни купчини, тутакси разпознаваеми като развалини след експлозии. Бяха заснети от земята,

а някои бяха леко размазани, сякаш фотографът е бързал.

Райън беше виждал огромен брой кадри от войната, достатъчно, че да притъпят сетивата му за всичко, освен за най-лошото. Обаче нещо в тези снимки силно го смути.

И тогава забеляза: едва различими сред бетонните късове на руините се виждаха откъснати и разкривени крайници. Свидетелство за затиснати и смазани под тежестта на рухналите сгради тела.

Калид спокойно продължаваше да забожда снимки на стената, една по една, докато не подреди дванайсет снимки в две редици по шест. Последните осем бяха близки планове и на тях се виждаше прашна ръка, щръкнала от празното място между няколко големи каменни блока. Тънка ръчичка към телце на момче или на момиче на по-малко от десет години, затрупано под тонове камък. Три различни снимки на тази ръка, счупена над лакътя на детето, увиснала безжизнена и прашна, но не кървава.

Райън забеляза и други крайници в пукнатини между останките. Все на деца — забелязваш го само при по-внимателно вглеждане, а после ти се набива на очи, сякаш купчините развалини дори не съществуват. Коремът му се сви.

Калид се обърна и се отмести настрана.

— Тези познати ли са ти, Кент?

Познати ли му бяха? Не, не бяха.

— Господин Кент?

— Ами... не. Не са.

— Разбира се, че не са. Твоите снимки са правени високо във въздуха, където случайните жертви са безопасно скрити от очите на широката публика. — Калид си пое дълбоко въздух, устната му потрепери. — На мен обаче тези снимки са ми познати, понеже аз съм ги правил. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш ръката на дъщеря ми на третата снимка отляво долу. Следващите две също са на Софи. А на третата е кракът на сина ми.

Очите на мъжа се присвиха почти незабележимо и той се отмести вдясно.

— Едното дете беше на седем, другото на девет години, когато вашите бомби се изсипаха от небето и разрушиха съседния апартамент на жилището, в което бях изпратил уж на сигурно място жена си и

четирите си деца. Всички загинаха в онзи ден. С натрошени кости и премазани. Трудно ми е да си представя колко ги е боляло.

Райън не знаеше как да реагира на явното страдание на този мъж.

— Ще те оставя малко пред тези снимки, Кент. Искам да гледаш децата ми. Божиите чада, които лежат проснати и натрошени на земята, и искам да усетиш болката им... както Бог усеща болката. А когато го направиш, ще се върна и ще продължим нататък. Става ли?

За пръв път, откакто се беше свестил, Райън се почувства като риба на сухо.

Калид наведе глава и излезе от стаята. Райън остана сам пред мигащата червена лампичка на камерата и снимките на невинните жертви от експлозиите.

[1] Популярен герой от комиксите, най-големият враг на Супермен. — Б.пр. ↑

4

Рики Валънтайн седеше, праметнала десния си крак върху левия, и бавно полюшваше стъпало, докато се взираше в мрачните сиви очи на Морт Кракър. Голямата четвъртита глава на заместник-директора беше увенчана с къса военна подстрижка, която му придаваше вид на по-благовиден събрат на Франкенщайн, но без белези.

Разговорът в стаята беше зациклил. Ако последните документи, които адвокатът на защитата беше представил, минеха пред съда, Фил Суицър, известен като Костотрошача, като нищо щеше да излезе на свобода след две седмици и всички щяха да се вторачат в прокурора, тикнал го зад решетките.

Бъртън Уелш, който в момента беше прокурор на Остин до голяма степен тъкмо заради шумно прокламираното съдебно преследване на Костотрошача две години по-рано, ги гледаше от мястото си до прозореца, вдигнал едната си ръка на кръста и поглаждайки с другата брадичката си, сякаш чоплеше някаква мисъл.

Би трябвало на пангара да е Уелш, но пък Рики беше главният следовател по случая от страна на ФБР. На нея много повече, отколкото на прокурора, се дължеше залавянето и осъждането на Костотрошача. Щеше да има предостатъчно материал за критично разглеждане, ако папката върху бюрото на шефа съдържаше истината.

— Е? — попита Уелш.

— Ами... — Кракър последователно измери с поглед двамата, — имаме проблем.

Макар да не беше пряко отговорен за разследването, недоглеждането във връзка със случая от страна на Морт Кракър нямаше да бъде простено. Да не споменаваме известния факт, че Кракър на практика поднесе на тепсия случая на Бърт Уелш, с когото се познаваше още от правния факултет на Тексаския университет.

Тук, в тази стая седяха тримата служители на закона, за които като нищо можеше да се окаже, че са пъхнали невинен човек зад решетките и дори нещо по-лошо — че вероятно са допуснали сериен

убиец да продължи да взема жертви, старателно прикривайки следите си.

— Нали не намекваш, че вярваш на тези глупости — обади се Уелш, удряйки с дебелия си пръст по стената. — Този тип е виновен колкото бременна монахиня. Затова го осъдихме и затова лежи в затвора. — Прекоси стаята и се приближи до Рики. — Ти водеше разследването, досието му е дебело половин метър.

Рики се изправи, понеже се чувстваше неловко в сянката му. Уелш носеше ушит по поръчка син костюм, който прикриваше мускулестото му тяло, но близо двуметровият ръст издаваше силата му. Редом до него високата метър и петдесет и пет Рики приличаше на мишчица.

Тя застана до прозореца, откъдето се дръпна той.

— Знаеш не по-зле от мен, че кръвните проби от последната жертва свързаха всички улики и скрепиха цялото дело.

Кракър облегна лакти върху масата.

— Те, според тях, били изфабрикувани. Защитата щяла да докаже, че кръвната проба е същата, която сме пуснали през базата данни, и че така сме прекъснали веригата на уликите. Както вече казах, имаме проблем.

— Да допуснем, че това тяхно доказателство свърши работа — обади се Уелш и седна на освобождения от Рики стол. — И в двата случая Суицър е виновен като самия дявол.

Рики кимна.

— Вероятно, но това няма да ни помогне в Апелативния съд. Не може да бъде съден два пъти за едно и също престъпление. Ако не намерим друга жертва, която да свържем със случая, здравата сме загазили.

— Разбирам правния проблем — изстреля в отговор Уелш, — но ако смяташ, че просто ще седя със скръстени ръце и ще чакам той да убие още някой, преди да предприема нещо, значи не ме познаваш. Когато новината се разчуе, градът ще откачи.

Костотрошача, получил прозвището си от Рики, понеже убиваше жертвите си, като им трошеше костите, без да разкъсва кожата, бе оставил след себе си общо седем жертви — до една на показ, в спокойни тексаски квартали от Ел Пасо до Остин, където беше убил последните две жени, преди да го заловят.

В случай че човека, когото бяха пратили в затвора, наистина беше Костотрошача.

— Не твърдя, че сме заловили не когото трябва — каза Рики. — Просто изтъквам пред какво предизвикателство сме изправени.

Уелш сподели истинската си тревога:

— Надявам се не се налага да обяснявам отново какво означава всичко това за мен, Морт. Лично за мен.

— Професионалният и личният залог е много висок за всички ни — отговори Морт. — Това не променя проблемите пред Рики.

— Не се дръж покровителствено с мен. — Прокурорът си пое дълбоко дъх. — На карта е заложено много повече от Костотрошача и неговите жертви. Опитвам се да управлявам цял един град. Последното нещо, от което градът се нуждае, е създаването на още паника заради подобен случай. Медиите ще превърнат всичко в сензация и ще манипулират милиони хора, които не мислят с главите си. Преди да се опомним, ще затворят училищата и хората ще се изпокрият по домовете си. Както се случи във Вашингтон заради онзи снайперист.

— Аз пък мислех, че кметът управлява града — обади се Рики. — Той знае ли вече?

Мъжът я стрелна с гневен поглед.

Полека, Рики.

— Разбира се, че знае. Имам пълната му подкрепа.

— За какво?

— Не бъди толкова наивна. Трябва да приключим тази история. В името на всички ни, в името на града, в името на справедливостта за милиони, а не само за един човек.

Рики не беше сигурна, че го разбира правилно. Винаги беше смятала Уелш за бик, готов да стъпче всеки, който се изпречи пред него на арената, но никога не беше гледала на него като на човек, готов да наруши законите, които е избран да налага.

Шефът ѝ се облегна на стола си и крадешком я стрелна с поглед.

— Всички сме единомдушни, че трябва да се справим с проблема както подобава — предпазливо се обади той. — Посветили сме повече от две хиляди работни часа на случай, целящ да изправи един престъпник пред съда. Никой не предлага да го пуснем на свобода.

Само че сме изправени пред доказателства, които подкопават позицията ни. Не можем просто да ги пренебрегнем.

Уелш стовари дланта си върху ръкохватката на стола.

— Тогава ми намерете още улики!

Рики се зачуди дали да не го попита какво има предвид под „намерете“, но се сдържа.

— Трябва да има нещо, с което да им затворим устата. Друга кръвна проба, която в лабораторията може би не са догледали, ДНК, на която не сме обърнали внимание, понеже сме разполагали с необходимото. Каквото и да е!

Шефът ѝ разпери длани:

— Рики?

Следователката бързо прокара през главата си подробностите по случая, заемал всяка минута от живота ѝ две години по-рано.

Първата жертва на Костотрошача беше намерена в Ел Пасо, Тексас. Седемнайсетгодишната Сюзан Картър, изчезнала, след като излязла да се разходи във вторник вечерта, накрая се бе появила в една изоставена плевня. Полицията веднага се обърна към ФБР за съдействие и Рики беше федералният агент, прикрепен към случая.

Гледката на насиненото и изпотрошено тяло на Сюзан, проснато на земята в кръг от свещи, бе кошмарът, който нощем терзаше Рики цяла година. Макар Сюзан да беше изчезнала от седмица, данните от аутопсията, свързани с кръвонасяданията, отоците и разлагането на плътта, сочеха, че е била мъртва по-малко от трийсет и шест часа преди да я открият. Заключенията на екипа криминолози от далаския клон на Бюрото създаваха само бледа представа за мъченията на Сюзан през четиридневния ѝ плен при похитителя.

Убиецът адски се беше постарал да чупи костите на жертвата си една по една, без да оставя дори драскотина по кожата ѝ, като най-вероятно беше започнал от пръстите и после се беше насочил към по-големите кости. Единствената кръв на местопрестъплението беше от охлузванията по китките и глезените ѝ, причинени от въжетата.

Нямаше данни за сексуално насилие. Единствените телесни течности бяха на жертвата. Никакви косми, никакви влакна, никакви отпечатъци.

Направиха отливки на следите от гумите, където беше паркирало превозно средство, и на отпечатъците от ботуши, оставени без никакъв

опит да бъдат прикрити. Конопеното въже беше най-обикновено, а също и колчетата за палатка, към които беше привързано тялото. Явно убиецът се беше отбил в супермаркета и беше платил в брой. Нищо не можеха да проследят.

Впоследствие лабораторният анализ им показва, че съдейки по положението и дълбочината на следите от гумите, най-вероятно търсят пикап форд F-150, какъвто карат сигурно половината американци. Ботушите номер четирийсет и четири бяха марка „Брахма“ и бяха толкова разпространени в Тексас, колкото и белият трън.

Значи си имаха работа с убиец мъж, с тегло приблизително от осемдесет и пет до сто килограма, обут с ботуши „Брахма“ и каращ пикап форд F-150. Полезна, но не особено конкретизираща информация. В Република Тексас всички носеха ботуши, караха пикапи и можеха да изпеят „Дикси“^[1] по памет.

Макар мотивите за престъплението да не бяха ясни, Рики първа предположи, че са изправени пред имитация на разпъване на кръст, заимствана от традицията на римляните да чупят костите на разпънатите, за да ускорят смъртта им. Костите на Исус не са били строшени при разпятието — необичайна подробност, предречена от пророк Исая и често изтъквана от християните сред доказателствата, че Исус е месията.

Така или иначе, съзнавах, че са изправени срещу човек с остро психическо разстройство, който търсеше възмездие или изпитваше извратено задоволство да стига до такава крайност без ясна причина. Мотивът ли? По-скоро яростта, а не търсенето на удоволствие, беше причината за това наглед ритуално убийство. Убиецът не фигурираше в базата данни на ФБР за особено тежки престъпления, а психологическият му профил представляше съвсем нов случай за изследване на мотивацията. Не сексуална, но хищна. Не кървава, но изключително жестока. Това убийство беше плод на старателно планиране, а в Мрежата нямаше нищо, което да им помогне за създаването на профила на толкова сериозно престъпление с неясен мотив.

Трийсет и девет дни по-късно втората жертва на Костотрошача беше открита в Лъбок, Тексас, на около четиристотин и петдесет километра североизточно от първото местопрестъпление. Този път в

жилищен блок. Убиецът се движеше. Търговски пътник с второ аз, или дълбоко антисоциална личност?

Отново момиче, Хедър Нюландър, тринайсетгодишна. Нямаше следи от гуми или от ботуши, но екзекуцията беше извършена точно по същия начин като първата. Вече имаха движещ се сериен убиец.

Третата жертва намериха в Абилин, Тексас, на около двеста и трийсет километра югоизточно от Лъбок, два месеца по-късно. Снимки на изпотрошеното тяло на младата Айлийн Рондърс някак стигнаха до пресата. Само за двацет и четири часа новината за Костотрошача се разпространи из цялата страна, а Тексас се скова от ужас.

Вече имаха три убити млади момичета по път, който ясно водеше на изток, към големите градове на щата Тексас. Картите, които показваха по телевизията, изглеждаха така, като че ли чумата бавно и методично пъпли на изток. Изключително зловещо чудовище, неуловимо за ФБР, трошеше костите на невинните деца на щата Тексас.

Разбира се, това звучеше пресилено, но според виждането на Рики, не твърде много.

Четвъртата жертва беше намерена в Мансфийлд, близо до Форт Уърт. Петата в Уейко, на юг.

Последните две в Остин, Тексас. Бранди Луис, деветнайсетгодишна продавачка в универсален магазин на ъгъла на шосе 71 и Бий Кейв Роуд, и Линда Оуенс, четиринайсетгодишна ученичка в девети клас на католическото училище „Сейнт Майкъл“.

Остин реагира подобаващо — с негодувание. Със страх. С настойчив призив към кмета, губернатора, ФБР, полицията и към всеки гражданин да предприемат нещо. Каквото и да е, само да спрат тази лудост.

Сега, докато стоеше в кабинета на Кракър и размишляваше над миналото, Рики се запита дали прокурорът не беше сторил точно това. Или по-точно, дали не беше подхвърлил онази едничка капка кръв, открита в косата на Линда Оуенс, като средство да залови и да махне от улицата заподозрения от всички извършител.

Рики провеждаше разследването си методично, както десетките други разследвания през десетте години, откакто работеше във ФБР.

Вече си беше изградила стабилна репутация в Бюрото като мотивиран следовател, който никога не се отказва.

Само че случаят с Костотрошача я изтощи до краен предел. Уелш имаше право — разполагаха с цяла папка доказателства, уличаващи Фил Суицър, но само кръвта беше категорично доказателство. Само кръвта поставяше Суицър на местопрестъплението — и то само на последната жертва. А сега кръвната проба беше поставена под съмнение.

Суицър се появи в радара на Рики, когато полицията откликна на оплаквания от съседни за вонята откъм караваната му в Уейко. Там отриха четирийсет и седем годишен мъж, който живееше сред навалица от котки, шест от които беше удушил. Смуцаващо, но в никакъв случай не и връзка с Костотрошача.

Рики беше по-заинтригувана от факта, че той караше пикап форд от 1978 г. с гуми „Бриджстоун“, които отговаряха на следите, намерени на три от местопрестъпленията на Костотрошача. Понеже Суицър носеше и четирийсет и четвърти номер ботуши, чиито следи съвпадаха със следите на местопрестъпленията, фактът се оказа достатъчен той да оглави списъка на ФБР със заподозрените.

Обискът на караваната разкри страстта му към библиите и към снимките на майка му, починала година по-рано. Всички улики съвпадаха с новия психологически профил, създаден в базата данни за тежки престъпления на ФБР.

Нямаха обаче преки доказателства за движението на Фил Суицър през предишната година. Проблемът се усложняваше допълнително, поради факта че Суицър е глухоням и отказва да съдейства при разпит под каквато и да било форма. Рики успя да убеди местните сили на реда да не го подвеждат под съдебна отговорност за крайна жестокост и нареди да го наблюдават денонощно.

В деня на убийството на Линда Оуенс наблюдението над Суицър се бе провалило по все още неизяснени причини. Немарлива полицейска работа. Или агент, който беше работил нехайно с камерата. Но когато откриха капка кръв в косата на жертвата, евентуалната причина за престъплението принуди Суицър да даде кръвна проба на ФБР.

Шест часа по-късно разполагаха с улика. Кръвната проба, взета от Фил Суицър, съвпаднаше с капката кръв, намерена върху жертвата.

Бяха намерили Костотрошача.

Четири месеца по-късно съдебен състав от дванайсет съдебни заседатели обяви Фил Суицър за виновен за особено жестоко убийство и го осъди на смърт.

— Някакви идеи? — изтръгна я от размисъл Кракър.

Тя поклати глава:

— С изключение на кръвта...

Не това искаше да чуе Уелш.

— Хайде стига, нали не искаш да кажеш, че...

— Всички останали улики са косвени, знаеш го не по-зле от мен — срязва го Рики и даде воля на раздражението си от неговата настойчивост.

Прокурорът се изправи и закрачи към дъбовата библиотека на отсрещната стена, вдигнал ръце на хълбоците си.

— Прибрахме един сериен убиец от улицата. Убийствата секнаха, когато го тикнахме на топло. Целият свят знае, че сме хванали когото трябва. — Обърна се и изгледа и двамата. — А вие твърдите, че не можем да извадим още едно доказателство, което да го остави там, където му е мястото, така ли?

— Ти си прокурорът, ти ни кажи — отговори Кракър.

— Казвам ви. Трябват ми доказателства и ми трябват през следващите две седмици.

— Приключихме случая, Бърт.

— Ами възобновете го! Съсредоточете се над другите убийства. Нужно ми е достатъчно, за да убедя съдията да ми позволи да задържа Суицър като важно за делото лице, докато построим друго обвинение. Вие сте от ФБР, така че делото вече е федерално. Да, обжалват, затова хайде да съберем достатъчно улики срещу този тип, за да може съдията да отхвърли обжалването. Забраната да бъде съден два пъти за едно и също престъпление важи само ако го оправдаят. Да не му даваме тази възможност.

От гледна точка на разума предложението на прокурора изглеждаше напълно смислено, но всички знаеха, че съдебните процедури невинаги следват здравия разум. Уелш искаше невъзможното.

Рики зададе въпроса, който явно никой не изгаряше от нетърпение да повдигне:

— Ами ако наистина сме тикнали зад решетките не когото трябва?

— Не сме.

— И още по-лошо — ако кръвта действително се окаже подхвърлена от член на нашия екип? Адвокатите на Суицър намекват за дело, от което бихме пострадали много сериозно.

Упоритият поглед на прокурора каза всичко. *Точно така! Не можем да го допуснем.*

— Мисля, че всички сме наясно с положението — заяви Кракър.
— Хайде да подновим разследването, Рики.

[1] Популярна американска песничка от средата на XIX в., произхождаща вероятно от комичните негърски песни и шеги. По време на Гражданската война се превръща в химн на Конфедерацията.
— Б.пр. ↑

5

Решението на Калид да остави Райън насаме с дванайсет снимки на изпотрошени крайници работеше колкото против Райън, толкова и в негова полза.

Против него, понеже снимките силно го тревожеха.

В негова полза, понеже намеренията на Калид му даваха храна за размисъл. Пъзел, който да подреди. Върволица от нови точки, които да свърже с вече очертаващата се в главата му картина. Сведения, които да обработи съсредоточено и прецизно, както бе обучил ума си да действа при откъслечни данни.

Явно предназначението на камерата беше да записва всяка негова реакция и да я предава до монитор, който гледаше лично Калид. Освен това камерата трябваше да държи Райън на тръни. Като всеки друг орган умът е в състояние да функционира само ограничено време, преди да се измори, а усилието на американеца да поддържа постоянна бдителност би следвало да ускори изтощението му. Явно точно това целеше Калид.

Не толкова очевидно беше намерението, скрито зад снимките на натрошените детски крайници. Несъмнено свързаната с тях загадъчност целеше да тормози съзнанието на Райън точно колкото го тормозеше и ужасът, който вдъхваха.

Малко вероятно беше Калид да има някаква представа какво работи Райън, но той отбеляза мъничка победа, тъй като американецът не успя да попречи на мозъка си да заработи на бързи обороти, за да разреши загадката, пред която беше изправен.

Какво целеше конкретният избор на Калид, който старателно беше обмислил отвличането? Освен да изтъкне съвсем очевидната връзка между американските бомбардировки в Ирак и трагичните невинни жертви от войната, Калид нямаше какво толкова да спечели. Със сигурност би могъл да прибегне до много по-манипулативен стимул от опита да предизвика душевен смут у Райън с помощта на снимки, колкото и ужасни да бяха.

Коего идеше да покаже, че Райън пропуска нещо. Калид криеше още изненади. Той манипулираше Райън подмолно. Тук се криеше нещо повече. Много повече.

Райън се отпусна на стола с вързани зад гърба ръце, мислено търсейки отговори. Порови навсякъде, обмисли всяка възможност, проучи всяка нишка. Отговорът обаче му убягваше.

Освен ако просто нямаше отговор — вероятност, която още повече усложни умствената му гимнастика.

Крушката на тавана примигна веднъж, но с изключение на това единственото друго движение в помещението беше примигващата светлинка на камерата и помръдването на Райън от време на време, за да снабдява с кръв крайниците си.

Мина един час. Два часа. Започна да губи представа за времето. Това също беше част от плана на Калид.

Повечето хора се отказват от неразрешените загадки след броени минути. Онези, които си купуват и играят игри като „Мист“, умеят да размишляват над конкретна загадка двайсет-трийсет минути, преди да се отегчат от липсата на напредък и да извадят картата, разрешаваща измама.

Най-добрите дешифровчици могат да посветят дни или седмици на едно-единствено предизвикателство, без да загубят интерес. Само че главоблъсканицата, пред която беше изправен Райън, съдържаше елемент, нарушаващ равновесието в съзнанието му. Взираше се в изображения, които всяваха у него смут не заради своята загадъчност, а заради жестокостта си. Тъй като не беше емоционален човек, реакцията му се стори странна.

Колкото повече изучаваше изображенията на жертвите, толкова повече го поглъщаше страданието им. За разлика от хилядите подобни снимки, които беше разглеждал внимателно, откакто беше пристигнал в пустинята, за тези разполагаше с много време.

Вместо да се опитва да проумее какво цели Калид, когато го оставя насаме с фотографиите, той се зае да анализира загадката, свързана с всяко изпотрошено тяло, както предполагаше, че постъпват криминолозите.

Как се бе срутила сградата? Заради пряко попадение, или заради взрив в близост до нея? Дали жертвите бяха пропаднали до дъното преди бетонните блокове да се срутят отгоре им? Кои кости се бяха

строшили най-напред? Колко наранявания може да понесе човешкото тяло? На колко места може да бъде изпотрошен човек, преди да умре от вътрешен кръвоизлив? Колко дълго бяха останали живи децата?

Съзнаваше, че Калид целеше да го изтощи. И успяваше. Имаше обаче и още нещо. Би трябвало да има.

По едно време Райън се събуди, макар да не беше усетил да заспива. Долови пареща болка в гърба и в дясното рамо и се опита да я облекчи, като се премести наляво. Червената лампичка на камерата продължаваше да примигва. Снимките още висяха на стената. Военните панталони бяха мокри от урината му.

Нищо друго не беше променено.

Райън седя на стола още дълго, преди ключалката най-сетне да изщрака и вратата да се отвори. Калид влезе с бутилка минерална вода „Евиан“ и някакви жълти оризови сладки. Затвори вратата зад гърба си, огледа Райън изучаващо с тъмните си, бдителни очи, и се запъти към него.

Без да продума, отвори бутилката, притисна я към устните на Райън и му даде да пие, както майка би напоила детето си. Райън засмука течността, учуден от силната си жажда.

Калид дръпна шишето и го остави на масата до оризовите сладки.

— В ъгъла има кофа. Ще сваля веригите ти, за да се облекчиш и да се пораздвижиш. Ако се опиташ да избягаш, ще те прострелям в бедрото. Разбра ли?

Райън примигна.

Калид заобиколи стола му, свали веригите и му помогна да се изправи. Ставите му горяха, нужна му беше половин минута да облекчи малко сковаността си. Докато куцукаше към кофата и рулото тоалетна хартия в ъгъла, огледа килията си, но не забеляза нищо ново. Само стола, масата, камерата и снимките.

Използва кофата и се върна на стола. Катинарите на веригите бяха американски.

— Хайде, протегни се, раздвижи си кръвта. Искам да си изтощен, но не и да те боли толкова, че да ти е все едно.

Мозъкът на Райън отново защрака. Почти всяка дума на Калид усложняваше положението му. Военноморското разузнаване би имало полза от човек като него.

— Стига толкова. Ако обичаш... — посочи към стола тъмничарят му, — ... седни.

Трийсет секунди по-късно Райън отново беше окован и гледаше Калид. Хрумна му, че краткият отдых всъщност му е навредил. Отново вързан, той усети да го залива безнадеждност, която не би била толкова силна, ако не му бяха напомнили за свободата.

Все очаквани методи, и ефикасни.

— Съдейки по униформата, ти си офицер — отбеляза Калид. — Не че има значение. Умееш превъзходно да контролираш съзнанието си. Не изразяваш емоциите си. Възможно е да си емоционално потиснат. И което е още по-лошо, може би дори се гордееш със себе си, задето не се поддаваш на натрапчивите ми опити да повлияя на емоциите ти. Обаче не знаеш, че това ще заработи против теб.

Отново очакван подход.

Лека и почти съчувствена усмивка разтегли устата на Калид.

— Работиш в разузнаването, нали? Г-2? Само догадка. Кажи ми, според теб засега доколко ефикасни са методите ми да те пречупя?

Нямаше да навреди Райън да го предизвика малко.

— Бива те. На моменти си предсказуем, но в същото време си нетрадиционен. Само че не ме разбираш добре. И двамата знаем, че вече съм мъртъв. За мен това няма значение. Да, добре ще е да умра бързо, но ти няма да го допуснеш — от ясно по-ясно е. Затова нямам друга възможност, освен да изстрадам каквото си ми приготвил, за часове, дни или седмици и после да умра.

— Колко пресметливо! Мисля, че арабите са много по-страстни от американците. Всичко във вашия свършен свят е разумно, нали? А сега сте дошли тук, за да покажете на нас, бедните араби, как да влезем във вашия свършен свят.

Райън прецени, че опровержението не би му помогнало с нищо.

Раменете на мъжа увиснаха.

— Добре тогава, не ми оставяш избор. Ще си изиграем играта. Но искам да ти кажа едно, преди да ти разкрия намеренията си. Мнозина биха казали, че съм луд. Събратята ми ще окачествят като нечовешко онова, което се каня да направя. Обаче ти не ми оставяш избор.

— Казах ти, вече съм мъртъв — отговори Райън.

— Да — погледна снимките Калид, — те също. Убити от Сатана, за когото ти явно не даваш пет пари, понеже не вярваш в никакъв Бог. — Калид се завъртя към него и Райън тутакси забеляза промяната в погледа му. Нещо в главата му беше прещракало. — Знаеш ли колко жени и деца е изстребила вашата война в тази страна? Имаш ли някаква представа труповете на колко невинни жертви дяволът е оставил подпре си в родината ми?

Тихичко гласче прошепна предупредително в главата на Райън, но той не чу какво му казва.

— Те измират, поразени от вашите бомби и от вашите ракети, а всичко е толкова безпристрастно, толкова дистанцирано — не усещате болката, понеже е много далече и защото не разбирате риданията на родителите и дори на Бог, когато избивате децата! — Изричаше думите ядно и горчиво. — Затова сега — замълча, пое си въздух през носа и затвори очи, — ти ще ми помогнеш всички майки и бащи в твоята страна да почувстват болката от нашата загуба.

Райън рязко отвори очи.

— Вече проумяваш ли?

Мъжът отново посочи с пръст снимките.

— Ако Сатаната убие няколко деца по улиците на който и да било град в твоята страна, ужас ще скове сърцата на милиони. Тед Бънди уби няколко десетки жени и пресата се разкрещя обвинително. Вашият Вашингтонски снайперист изби една шепа хора по улиците на столицата ви, и цялата държава ревна възмутено! — Калид примигна. — Обаче когато Сатаната дойде тук и избие хиляди жени и деца, никой не пролива дори една сълза. Затова реших да превърна хилядите в един. Ако видят с очите си как умира само един човек, ще проумеят нашата болка.

— Това е лудост — заяви Райън.

Ноздрите на арабина се разшириха.

— Доведете го!

Вратата се отвори и вътре влезе младеж без риза, вероятно петнайсетгодишен, с отчасти объркано, отчасти любопитно изражение.

— Ахмед — усмихна се Калид на момчето. — Ела тук, Ахмед.

Момчето се приближи колебливо към Калид, оглеждайки се ококорено.

Калид положи ръка върху рамото на младежа.

— Не се тревожи, не знае нито дума на английски. Което е добре, понеже щеше да се вдигне страхотна олелия ако знаеше, че ще го убия така, както бе убит синът ми — като строша костите му.

Райън усети как започва да му се гади.

— Не разполагам със сграда, която да срутя отгоре му, затова ще му счупя костите с чук. По-точно, ти ще го сториш. Ти ще го убиеш точно както уби съпругата и детето ми преди една година. Никой не плака, понеже никой не видя. Затова ще го направиш отново, обаче този път ще те заснемам.

Нямаше да убива, разбира се. Как можеха да го накарат да убива? Свят му се зави дори само от предположението.

— Това е нелепо — успя да каже само.

— Можеш да спасиш това дете от съдбата, която никой от нас не би желал да го сполети — каза Калид. — Носиш брачна халка. Кажи ни къде живеят съпругата и децата ти. Имам приятели във вашата страна, които чакат да им се обадя. Ще отидат у вас, ще убият жена ти и детето ти пред камерата, за да може целият свят да види колко болезнена е загубата дори на едно дете. Погледни в обектива, кажи ни да ексукутираме твоето дете и ще пощадя живота на това момче.

Няколко секунди мозъкът на Райън отказваше да обработва логично мислите му. Какво го караха да направи?! Не можеха... Не беше възможно този мъж...

В този миг осъзна промяната на играта и проумя, че няма да е единственият, който ще умре тук, в тази стая. Щяха да използват породената от съпричастността болка, за да го пречупят. Вината на оцелелия и ненавистта към самия себе си трябваше да прекършат волята му.

Сам се учуди от лекотата, с която взе решението си. Сякаш в съзнанието му се беше издигнала стоманена стена и беше прекъснала достъпа на всичко друго освен на стоическата му издръжливост. Ако се стигнеше дотам и ако арабинът не блъфираше, щеше да се наложи да приеме смъртта на това момче, колкото и чудовищно да изглежда. Алтернативата просто не беше допустима.

— Така само ще ви намразят повече — каза Райън.

— Не съм съгласен. Веднъж проумели болката на човек, американците са изключително опрощаващи. Проблемът е, че не разбират болката ни.

Значи не блъфираше, така ли? Този мъж очевидно беше твърдо решен да осъществи намерението си.

— Ще оставя Ахмед при теб за шест часа. След това ще се върна и ще го убия, освен ако не се съгласиш да жертваш живота на собственото си дете в замяна на неговия. И после — една сълза се отрони от ъгълчето на окото на Калид и се търкулна по бузата му, — после ще доведем второто дете. Момиче на име Мириам. Ти си убил хиляди хора, но те умолявам, не ме принуждавай да убия дори само още един човек.

6

Атмосферата в ресторанта за морски дарове „Грълък“ в центъра на Остин създаваше у Бетани усещането за преуспялост със звънтенето на сребро и кристални чаши и с приглушените разговори на важните клечки, които обсъждаха стореното през деня и планираха следващия. Фактът, че прокурорът Бърт Уелш бе излязъл на вечеря с Бетани и с майка ѝ само два дни след избирането на момичето за рекламno лице на „Ют Нейшън“, само подсилваше впечатлението.

Проблемът бе, че Бетани изобщо не се чувстваше на мястото си тук.

Накъдето и да се обърнеше, виждаше келнери с бели престилки, които поднасяха на клиентите препълнени чинии с печени опашки от омари и крачета от краб, а един пианист изпълваше с музика приглушено осветеното помещение.

— Един тост? — Прокурорът вдигна винената си чаша със заразителна усмивка.

Майка ѝ също вдигна чашата си, а Бетани последва примера ѝ, нищо че пиеше безалкохолно.

— За следващото момиче от корицата на „Ют Нейшън“ — оповести прокурорът.

— Най-прекрасната дъщеря, за която една майка би могла да си мечтае — обади се и Селин грейнала.

Майка ѝ определено беше в стихията си. Бетани се усмихна вежливо.

— Благодаря.

Чукнаха чаши и отпиха.

— Мога да се похваля с доста опит и имам набито око за хората, предопределени за слава. Ти, млада госпожице, си такъв човек — разбрах го в мига, в който влезе тук тази вечер.

Какво да отговориш на това?

Преди Бетани да успее да отвърне, прокурорът продължи:

— Каквато майката, такава и дъщерята.

Очите на майка ѝ проблеснаха гордо:

— Благодаря ти, Бърт.

Всъщност Бетани за пръв път се срещаше с прокурора и се чувстваше странно, когато се обръщаха към него на малко име. У майка ѝ, от друга страна, нямаше и капка сдържаност. Само слепец не би забелязал химията помежду им. Не се ли смуцаваха, че половината посетители на ресторанта вероятно бяха разпознали прокурора и точно в този момент се чудеха какво търси той на една маса с омъжена жена и с нейната дъщеря на нещо повече от обикновена вечеря.

— Благодаря ти — повтори и тя.

Поговориха за предстоящото ѝ пътуване до Ню Йорк и за работата като модел, докато чакаха да им поднесат храната. Бетани учудена научи, че самият прокурор — Бърт, както настояваше той да го нарича момичето — е бил модел преди време, докато следвал право в Тексаския университет. Напуснал, когато го поканили да направи фотосесия по бельо.

Честно казано, не знаеше какво да си мисли за този човек. Със сигурност приличаше на модел с широките си четвъртити рамене и с гладко избръснатата си челюст, обаче Бетани го намираше за странно отблъскващ. Може би идеално подходеше на майка ѝ със своето самоуверено и властно поведение, но това не го превръщаше в божи дар за всички жени.

Бяха дошли да празнуват — Селин предложи да приемат поканата на прокурора да ги изведе на вечеря и Бетани се съгласи. Между двамата явно имаше нещо, така че може би беше време да се запознае с мъжа, с когото майка ѝ толкова дълго разговаряше по телефона.

След половин час в компанията на Бърт Бетани си припомни защо не би могла да приеме работата си като модел за нещо повече от временно развлечение.

Започна да съжалява, задето се беше съгласила да вечерят заедно с този човек. Беше добре за майка ѝ, която заслужаваше малко любов в живота си — баща ѝ се беше провалил печално в това отношение. Което обаче не означаваше, че Бетани е длъжна да харесва мъжа, споделящ леглото на майка ѝ.

Докато седеше в компанията му в това луксозно място, Бетани изпита странно отвращение. Тук богатата глутница идваше да разръфа

плячката от своето богатство, докато в света на Бетани момичета режеха китките си с бръсначи, търсейки спасение от непоносимото си емоционално страдание.

И на нея самата един-два пъти ѝ беше минавало през ум да си пререже вените, ако не за друго, поне за да види какво толкова ги влече натам другите. Разбира се, знаеше причината: по-добре да контролираш болка, която сам си причиняваш, отколкото болка, която ти натрапват външните условия.

Бетани примигна. Мислеше за бръсначи, докато майка ѝ и Бърт вдигаха тост за живота. Каква ирония! Доця ѝ се да ги приземи в своя свят.

— Реших след тази работа да престана да бъда модел — заяви тя и се облегна назад в очакване на реакцията им.

Майка ѝ подмина думите на дъщеря си с нехайно махване на ръка:

— О, не ставай смешна.

— Защо го казваш? — попита Бърт, разклащайки червеното вино в чашата си.

— Просто не бих могла да понеса превземките в тази среда. Какво всъщност знаят хората за моделите?

— Какво искаш да кажеш, ангелче? Това не е брак, а просто работа. Работа, която да ти послужи като трамплин към актьорската професия. Това е само началото. Какъв беше смисълът от многобройните разговори с агента ти — просто за развлечение ли?

Прокурорът наклони чашата си към Селин.

— Майка ти има основание. Тази работа може да се окаже едва началото на нещо много по-голямо. Корица на твоята възраст? Доста впечатляващо.

— И с холивудските звезди е същото. В училище вече всички ме зяпат, все едно съм маймуна в зоопарка. А не знаят нищичко за мен.

Майка ѝ зяпна, преструвайки се на удивена.

— Как може да си толкова неблагодарна? В момента всяко момиче в училището е готово да те убие от завист, а ти искаш да се откажеш от постигнатото, понеже нямаш дълбока и смислена връзка с всяко момче на света?

Това вече по приличаше на майка ѝ. Бетани трябваше да признае, че още не е напълно готова да се откаже от работата като модел, обаче

твърдението ѝ беше вярно поне отчасти. Може би дори в по-голямата си част.

— Просто казвам, че това ме притеснява — заигра се тя с хляба в чинията си.

Майка ѝ обясни на Бърт със снизходителна усмивка:

— Тя е шестнайсетгодишна, която се държи като двайсет и една годишна със степен по философия. Когато ѝ е удобно, всичко в живота започва да я притеснява. Нищо не ѝ се струва смислено. Нашата формираща се малка екзистенциалистка. Кое то не означава, че ѝ е неприятно да си върти дупето пред погледа на хиляди момчета на футболното игрище, нали така?

Бърт изви вежди. Явно смяната в посоката на разговора му допаднаше.

— Играя играта, нали ти ме научи на това, мамо? Играй от всички възможни позиции, използвай всичките си предимства, за да вземеш всичко възможно от живота. Само защото съм решила да опитам да изпробвам твоя начин не означава, че трябва да ми харесва, или да посветя на това целия си живот като теб.

— Боже, боже! — Очите на Бърт блестяха заинтригувано и Бетани отбеляза мислено, че усмивката му е по-скоро развеселена, отколкото смутена. — Впечатлен съм. Много си интелигентна.

— За какво? За мадама от корицата? Мисля, че даваш нагледен пример какво имам предвид.

— Не, за шестнайсетгодишна.

— Толкова интелигентна, та чак си вреди, ако питаш мен — заяви майка ѝ.

Бетани реши да отиде още една стъпка напред, съзнавайки, че може би малко ще помрачи съвършената им любовна идилия:

— Обичам те, мамо, и ще науча всичко, на което можеш да ме научиш. Обаче не очаквай да живея като теб, да прелитам от купон на купон, от мъж на мъж и да се опитвам да запълня празнината в сърцето си със светски щуротии.

Селин и прокурорът замръзнаха. Все едно Бетани бе хвърлила светлинно-звукова граната. Майка ѝ обаче бързо се окопоти — отдавна беше усъвършенствала това умение.

Изкиска се кратко и вдигна чашата си:

— Съжалявам, че се чувстваш така, Бетани, обаче не си го изкарвай на мен заради твоите опити да откриеш собствената си значимост. Не аз напуснах семейството.

Туш! Мразеше, когато майка ѝ разиграва коза с баща ѝ. Бетани не беше сигурна как точно да реагира.

— Тя така и не му прости — обясни Селин на Бърт. — Извинявай, че се наложи да чуеш всичко това, нямах представа...

— Не се извинявай, съвсем нормално е — увери я Бърт. — Всеки си носи кръста. Е, Бетани, кажи ми какво е баща ти да работи във военноморското разузнаване?

Въпросът я подразни и тя се позачуди дали да не му каже, че не си търси психоаналитик, още по-малко пък такъв, който спи с майка ѝ. Не си търсеше и баща, в случай че си беше въобразил и друго.

Поразмисли и реши, че е по-добре да изясни някои неща:

— Не си търся баща, ако това имаш предвид.

— Не, не, нямах предвид това, а точно каквото казах. Какво е да имаш баща — офицер във военноморското разузнаване?

— На кръстосан разпит ли ме подлагаш?

Той се засмя, а майка ѝ се присъедини към него и посрещна с облекчение спадането на напрежението.

— Сигурно се дължи на работата ми. Имаш право, че искаш да се откажеш от работата като модел, както направих и аз, и да градиш кариера в правото или в политиката. — Той вдигна чашата си: — За теб, хлапе.

След малко майка ѝ я притисна:

— Е, кажи му, Бетани, какво е усещането?

— Ами всъщност не знам. Не помня да съм имала баща, който работи във военноморското разузнаване. Преди смятах, че би трябвало да се чувствам зле заради това, но наистина не знам какво е да имаш баща. Райън никога не си е у дома. Имам чувството, че е по-скоро някаква статуя в живота ми. Банков автомат на ъгъла на къщата ни.

— Интересно казано — призна майка ѝ.

— Не изпитваш ли привързаност към него?

— Може би не бях ясна. Не харесвам Райън. Може би дори го мразя. Вече ви обясних, че преди се чувствах виновна заради това, но вече осъзнах, че баща ми ни е зарязал отдавна заради друга съпруга. И най-лошото е, че той е прекалено глупав, за да го проумее. Сигурна

съм, че е посвоему свестен човек, но не го чувствам като баща и не виня майка си, че си търси друг съпруг.

Ето, нали това искахте да чуете? Не се смееха.

Келнерът се приближи и постави топло масло и прибори за раци до всяка чиния.

— Всичко наред ли е, сър?

— Всичко е чудесно, благодаря, Робърт.

— Храната пристига всеки момент — кимна келнерът и се отдалечи.

— Не се ли тревожиш какво ще си помислят хората, като те видят така на публично място? — попита Бетани.

— И какво правя? Вечерям с една майка и с дъщеря ѝ.

— Моля те, сигурно половината келнери в заведението знаят, че спите заедно. Личи си от километри.

— Бетани! — скастри я майка ѝ и се изчерви.

— Не си ли съгласен?

— Може би си права — съгласи се Бърт. — Споменах ли, че няма да е зле да се ориентираш към правото?

— Там има прекалено много шарлатани.

— Присъстващите не се включват, надявам се.

Бетани не отвърна на неизречената молба. Но така и така разчистваше неяснотите, най-добре да отиде докрай.

— Не ви познавам добре, господин Уелш, но ако майка ми ви обича, аз нямам нищо против. Не че ви трябва позволенията ми.

— Не, но оценявам и искреността ти, и одобрението ти.

— Моля.

— Сигурна ли си, че си само на шестнайсет?

Бетани изви вежди.

— В нашето щастливо малко семейство никога не се знае. Може да се окаже, че всъщност съм на четиринайсет или пък че съм на осемнайсет и съм осиновена.

Майка ѝ се изкиска.

— За протокола, Ваша чест, струва ми се, че това щастливо малко семейство ми харесва. Много.

Към масата им се приближи количка, отрупана с крачета на големи раци от Аляска и с три едри омара.

Бетани още не беше сигурна до каква степен ѝ допада господин прокурорът Бърт Уелш, но сега го харесваше повече, отколкото преди десет минути.

Момчето седеше на стола срещу Райън и се взираше в стената с кръглите си очи, които отдавна бяха престанали да плачат. Тъмничарите бяха вързали ръцете на момчето зад гърба му, а глезените бяха пристегнати към краката на стола с найлонова корда. Потта бе отмила проточените следи от сълзи по бузите му.

Камерата примигваше в червено. Снимките на Калид се блещеха към Райън над рамото на момчето.

Такова беше положението.

Само че тези думи не описваха дори бегло реалността, понеже истинските неща се развиваха в съзнанието им. В съзнанието на Калид, на младежа и на Райън.

По-ясно от всичко останало Райън разбираше, че не може да допусне психиката му да се срине. Знаеше, че ако позволи на Калид да моделира реакциите му, ще направи каквото арабинът иска, а това в конкретния случай най-вероятно означаваше да причини смъртта на Селин и Бетани.

Съвсем очевидно беше как Калид ще опита да повлияе на съзнанието му. Що за човек би стоял да гледа как заради него избиват невинни жертви, без да се терзае мъчително? Този ужас в крайна сметка щеше да го прекърши.

Обаче единственият начин да спаси Ахмед беше да предложи в замяна живота на собствената си съпруга и на дъщеря си.

Сходството между случващото се с Райън и войната се налагаше от само себе си. Калид имаше право — по време на война загиват невинни жертви в името на по-голямата цел. За да посечеш дракона, се налага да убиеш и няколко дребни животинки, които ти се изпречат на пътя. Невинни жертви. Колкото и да опитваш да убедиш сам себе си, че невинните не са напълно невинни, в крайна сметка те са нечии дъщери, синове и съпруги и наистина нямат вина.

Като Ахмед.

Единствената разлика между невинния арабин, вързан за стола пред Райън, и невинните, загинали от пусната върху сградата бомба, беше, че едното се случваше лице в лице, а другото — от разстояние.

Калид възнамеряваше да въвлече в преживяването лично Райън, а с помощта на камерата — и света.

Главоблъсканицата беше нерешима. Райън обаче отдавна беше научил, че всеки код може да бъде разчетен. Дори невъзможно трудните шифри. Беше посветил целия си живот на тази цел. Беше спасил хиляди хора, като правеше нещо, което малцина можеха или искаха да направят. Това знаеше със сигурност.

Знаеше също, че единствената му надежда да спечели тази игра е изцяло да изключи чувствата си, за да съумее да се съсредоточи над предизвикателството, пред което беше изправен. Огромно изпитание беше да го направи в присъствието на ридаещия на стола си Ахмед, но през повечето време Райън успяваше.

Не му помогна фактът, че този път Калид беше оставил на масата часовник. Тиктакането неспирно му напомняше, че разполагат с ограничено време.

Погледна към малкия бял будилник и видя, че са минали три часа. Оставаха още три.

— Какво ще стане сега? — попита момчето на арабски за стотен път.

Райън го изгледа безизразно. Ако момчето научеше, че той говори езика му, щеше да продължи както през първия половин час да го умолява, да иска обяснение, да пита за майка си, да обяснява, че просто отишъл за дърва, както го помолил баща му.

Тази информация беше безполезна и само отслабваше решимостта на Райън да владее ума си.

Затвори очи и отново съсредоточи мислите си, обходи проблема от всички страни, както беше постъпвал многократно досега.

Първо: Играта на Калид се градеше върху убеждението, че ако на американската публика бъде представен видеозапис как американски офицер умолява да умрат неговите съпруга и дъщеря, за да спаси живота на невинни иракски деца, някои от които зрителят вижда изпотрошени на пода, хората ще ревнат възмутено и ще настояват безсмисленото избиване на деца да бъде прекратено, независимо кой е виновникът. Райън смяташе, че Калид донякъде има право. Особено

ако на филма се виждаше как убиват съпругата и дъщеря му. Хората щяха да се вбесят на терориста, но посланието му щеше да бъде чуто.

Второ: За да осъществи мисията си, Калид трябваше да принуди американски военен да отправи въпросната молба, като го изправи пред заплахата, точно каквато беше избраната.

Трето: Така замислената игра се градеше върху предположението, че Райън се тревожи дали арабските деца ще умрат не по-малко, отколкото се бои дали ще умрат съпругата и дъщеря му.

Четвърто: Играта изискваше той да участва в нея. Ако не беше в състояние да го прави или бъдеше убит, щеше да стане непотребен за Калид. Мъртвец не може да отправя молба пред камера.

Пето: Играта зависеше от камерата. Тази, която в момента се блещеше срещу тях.

Шесто: Играта зависеше от това дали Райън изобщо го е грижа, че жена му може да умре.

Райън се спря, за да обмисли отново този въпрос, тъй като той за втори път изникваше в съзнанието му. В действителност наистина не беше сигурен, че предаността му точно към тази жена е по-голяма, отколкото към каузата, заради която бе тук. Или към Ахмед. Особено ако към Ахмед се присъединеше още едно дете. Момиченцето Мириам.

Шестте основни съображения, които очерта мислено, съдържаха общо двама и седем променливи и той вече беше разгледал всяка една от всевъзможни ъгли, но сега отново се зае с някои от по-очевидните решения на главоблъсканицата.

Решението, което най-силно биеше на очи, беше да промени намерението на Калид. Твърде невероятно, но в тази игра на надхитряне Райън би могъл да изиграе няколко свои коза и поне да позабави противника си. Естествено, щеше да опита.

Би могъл да се опита да избяга. Не беше особено вероятно да успее, но Райън премисли десетина възможности — до една бяха въпрос на късмет. Не преливаше от оптимизъм.

Можеше да опита да извади себе си от уравнението или като се самоубие, или като предизвика убийството си. Може би при опит за бягство. Щеше да се нуждае от известна изобретателност и от малко късмет, но би го направил, ако се наложеше.

Би могъл и просто да пожертва Селин.

Отново се стъписа от това хрумване.

Мислите му се върнаха осемнайсет години назад, когато двамата със Селин се ожениха. Тя весело бе влетяла в компютърния отдел на Офис Депо, и бе приела помощта му, за да си избере лаптоп за новата си работа в рекламна агенция. Работата се оказа някаква щуротия, свързана с телемаркет, и Селин напусна две седмици по-късно.

Искрата, припламнала помежду им в Офис Депо, се превърна в шеметен романс и в брак четири месеца по-късно. Да, наистина най-голямата грешка в живота му.

За броени седмици Райън си даде сметка, че се е оженил за невероятно придирчива жена, която бързо превърна липсата на лична реализация в убеждението, че появата на дете ще ѝ донесе удовлетворение. Тъй като не можеше да ражда в резултат на объркан аборт, когато била на осемнайсет, настояваше да си осиновят. Райън се съгласи — вероятно едно от най-добрите му решения за осемнайсетте години брак.

Бетани влезе в живота им една година по-късно, а Райън винаги я бе чувствал като своя родна дъщеря.

За нищо на света не би изложил Бетани на опасност. Знаеше го. Отказваше дори да си помисли за подобно нещо, независимо на какви разсъждения почиваше то. Може и да беше вярно, че я беше изоставил, когато тя се нуждаеше от него най-силно, но все още ѝ беше баща и все още я обичаше, както баща обича дъщеря си. Как би могъл баща да се откаже от детето си?

Обаче Селин...

Не. Не, не би могъл да се понася след това.

Но пък кой твърдеше, че ще му се наложи да се понася? Ами ако Калид се съгласи и отказът му от Селин всъщност спаси Бетани и Ахмед?

Не. Не можеше.

Тогава какво?

Ами трябваше да престане да обмисля невъзможни за него варианти и да се съсредоточи над изпълнимите, колкото и да са слабо вероятни.

Хрумна му нова мисъл. Каква беше истинската стойност на едно дете?

Отвори очи и изгледа изпитателно Ахмед, който пък наблюдаваше него. Катраненочерната му коса беше разчорлена, под бакенбардите му имаше прасковен мъх — първото младежко окосмяване по лицето му. Беше обут с изцапани къси панталони, вероятно една от малкото дрехи, които притежаваше.

На зелената му фланелка имаше изображение на Арнолд Шварценегер с тъмни очила, а отдолу пишеше „Терминатор“.

Затвори очи и прогони този образ. Струваше ли животът му повече от живота на това момче? Как изобщо прикачваш конкретна стойност на човешкия живот?

Калид правеше всичко, защото беше изгубил сина си, момче като Ахмед, и вярваше, че единственият начин да спаси много други е да пожертва него. Вярваше, че такава е Божията воля.

А сега Калид искаше Райън да изиграе ролята на Бог. Ако допуснем, че изобщо има Бог, който прави избор като този, как би постъпил? Ще пожертва ли едно дете?

Спаси Ахмед.

Мислите започнаха да го връхлитат едновременно. Зави му се свят и му причерня пред очите. Ами ако не можеше да спечели тази игра? Ако нямаше начин да спечели?

Пулсът му внезапно се ускори, а дишането му се учести — издънически признаци на пристъп на паника. Райън няколко пъти вдиша и издиша дълбоко през носа. Не свърши работа. Трябваше да се стегне, да проясни съзнанието си и да се заеме с трите възможности, които му се струваха най-смислени.

Манипулация.

Бягство.

Самоубийство.

* * *

Вратата се отвори четири минути след изтичането на шестте часа и Калид влезе заедно с двамата мъже, които бе видял в началото. Носеха кърпи, около десетина или повече, и тежък чук.

Светът изчезна от погледа на Райън за втори път през последните шест часа. Кръвта шурна по вените му, напомпана от мощните удари

на сърцето. Гърдите му се стегнаха, за да ограничат дишането, а очите му, макар отворени, за миг престанаха да виждат.

Веднъж в Турция беше получавал пристъпи на паника, без да има никаква явна причина. Лекарят заяви, че сигурно са свързани с хранителния му режим.

Внезапно целият закопня да се разкреци от ярост. Само че ако се огънеш сега, щеше да провали каквито и да било шансове да победи Калид в собствената му игра.

Зрението му бавно се възстанови.

Момчето бърбореше през сълзи. Три думи отекваха в съзнанието на Райън. Манипулация. Бягство. Самоубийство. В този ред, ако може.

— Ще ти предложи сделка — каза той.

— Аз вече ти предложих. Не съм склонен да обсъждам нищо друго.

— Да съм казал, че моята сделка е различна от твоята?

Мъжът бавно раздвижи схванатия си врат.

— Положението ти не позволява да се правиш на умник, Кент. Сигурно вече си обмислил всеки възможен изход от този сценарий и си осъзнал, че единственият шанс за теб е да правиш каквото ти казвам. Това е сделката и точка.

— Тогава ще се съглася на твоята сделка. Ще ти дам името и адреса на жена си.

Калид изви вежда:

— Така ли? За да спасиш това момче?

— Нали това искаше?

Разбира се, щеше да му даде напълно грешен адрес, който със сигурност не съществува. Улица в Сан Антонио, която знаеше, че свършва до номер 1200. Селин и Бетани се бяха преместили в Остин, когато Райън замина за последното си пътуване. Не искаше в никой случай Калид да припарва близо до тях.

— Не. Казах — на жена ти и на детето. Не само на жена ти.

Изискването беше неочаквано и Райън се поколеба. И точно това колебание бе груба грешка, знаеше го. Току-що беше дал на този тип да разбере, че наистина има дете.

Калид се усмихна.

— Благодаря ти. Надявах се, че имаш дете. Трябват ми и двете.

— Ако ти дам едното, всъщност ти давам и двете, нали?

Калид застана зад момчето, разви сиво тиксо от една ролка и го залепи върху треперещите устни, без да откъсва очи от Райън.

— Изкушавам се дали да не те оставя да го слушаш как пици, но се боя, че аз няма да го понеса.

— Ще ти кажа къде са! — бързо се обади Райън, изгубил контрол.

— Чувства. Това е добре, Кент. Защото ми е нужно нещо повече от адреса на съпругата и на дъщеря ти... Имаш дъщеря, нали?

— Не е твоя работа. — Пръстите му вече трепереха.

— Още по-добре. — Кимна на мъжете, които се приближиха и коленичиха от двете страни на момчето. — Искам да погледнеш в камерата, да кажеш истинското си име и чина си и след това да ме умоляваш да убия жена ти и дъщеря ти, за да спасиш това дете. Искам светът да види всичко.

— Ще ти кажа имената им и...

— Веднага, Кент. Как е истинското ти име?

Отново започна да му причернява и целият се разтрепери. Беше неволно и Райън се помъчи да се овладее. Трябваше да накара мъжа да продължи да говори.

— Добре. Печелиш. Извратена свиня. Капитан Франк Барнс.

— Адрес?

— Хюстън Уей, номер 1400.

— Град?

— Сан Антонио, Тексас.

Калид извади радиостанция от джоба си и съобщи адреса по микрофона.

Мъжете накараха момчето да коленичи пред металния стол и наместиха ръката му на ръба.

На Райън му се доповръща. Умът му бързо прехвърли какви варианти му оставаха.

В момента за бягство не можеше да става и дума.

Самоубийството вече щеше да му отнеме прекалено много време, ако допуснем, че изобщо успее да го направи.

Радиото изпраця. Много бързо. Бяха минали броени секунди. Явно бяха планирали всичко до последната подробност.

— Адресът не съществува — каза глас на арабски.

— Моля те... добре. Дайте ми още минутка! — изкрещя Райън, макар да не възнамеряваше да се поддава на чувствата.

— Гледай! Искам да гледаш какво причини. Не можеш да си скриеш главата в пясъка като всички останали американци! Гледай какво причини твоето решение!

— Моля те...

Калид отмести поглед към един от хората си.

— Счупи му костите.

Нещо прещрака в главата на Райън. Усети го как се откъсва и пада като завеса на сцената.

Веригите, с които беше вързан, му отпускаха само петнайсетина сантиметра за действие, но той не даваше пет пари. Трябваше да предприеме нещо, каквото и да е. Затова се метна напред с всички сили и изкрещя безсловесния си протест.

Едва се отлепи от седалката, когато веригите го спряха.

Чу момчето да пици през тиксото. Но по-силно от писъка чу онзи звук.

Тихото „хрус“ на костта, която се чупеше в плътта, звук, който би преследвал злоещо и най-студеното сърце.

Изхрущяването запокити Райън в мрака и той изпадна в несвяст.

* * *

Когато Райън отново се свести в мъжделивата светлина, първото нещо, което установи, беше, че металният стол, на който беше седял Ахмед, е празен. Огледа се наляво и надясно, нямаше никого.

Значи си го беше въобразил? Заля го вълна на облекчение, тутакси последвана от разсъдливост.

Не. Беше чул изхрущяването. Калид просто беше отвел момчето. В какво състояние, Райън дори не смееше да си помисли.

Изпълниха го мъчителни угризения. Да, угризения за момчето Ахмед. Но и още по-силни заради собствената му дъщеря. Заради Бетани.

Вече беше почти напълно сигурен, че в края на това кошмарно изпитание Бетани щеше да е или мъртва, или без баща, и се учуди на болката, която изпита заради втората възможност. Не защото се

страхуваше от смъртта — той всъщност вече беше мъртъв. А защото сега осъзна, че в действителност Бетани отдавна е без баща.

Той я беше изоставил.

Какво си въобразяваше?

Ами Селин? Да, и съпругата му! Можеше ли да я вини, че се нуждае от любов, след като собственият ѝ съпруг никога не беше до нея?

Останал му беше само един изход — самоубийството. Нямаше друг избор, освен да сложи край на живота си и на тази лудост. Това беше единственият начин да спаси семейството си и други деца като Ахмед, които касапинът Калид смяташе да доведе.

Още нещо се беше променило. Ръцете му.

Райън погледна надолу и примигна. Бяха увидели ръцете му с кърпи и ги бяха привързали стегнато от страни за стола. Първата му мисъл беше, че се канят да натрошат неговите кости.

Но после забеляза, че са привързали и краката му към стола. Бяха го лишили от възможността да се движи. Недодялан, но ефикасен начин да му попречат да среже китките си на веригите.

Бяха се постарали да го предпазят от самоубийство.

В корема на Райън се заплете възел. Калид познаваше психиката му. Беше поставил Райън в безизходно положение, което не можеше да завърши с бягство в смъртта.

Зад него се разнесе тихо хлипане. Завъртя глава и видя две неща, които врязаха ледена тръпка в тила му. Първото беше мъртвото, жестоко осакатено и разкривено тяло на Ахмед на пода зад стола му.

Второто беше петнайсетинагодишно момиче в другия ъгъл, с вързани ръце и крака и кафяви очи, вперени в Райън през дългата твърда коса.

Мириам.

Мили Боже. Мили Боже, прости ми...

8

Рики Валънтайн бавно крачеше покрай двете маси, върху които старателно бе подредила купчините с доклади и снимки от досието на Костотрошача. Бяха подредени в седем колони, по една за всеки от случаите по реда на разследване. На стената отзад висеше карта на Тексас, върху която беше очертан пътят на Костотрошача от Ел Пасо до Остин.

Минаха четири дни, откакто Кракър я помоли отново да се зарови в старите папки по случая, който преди две години я беше смазал, и през половината от времето Рики крачеше ли крачеше. Плъзгаше ръка по масата, разглеждаше всички доказателства, всеки доклад, всяка снимка с намерението да изтръгне дори най-дребна улика, която са пропуснали преди.

Задачата ѝ беше проста: да задържи Суицър зад решетките, защото всички знаеха, че той е Костотрошача. Да спаси прокурора. Да не допусне един убиец да продължи да троши кости.

Да убеди уликите да ѝ разкрият нещо ново.

Само че уликите не ѝ съдействаха.

Марк Реснър, партньорът ѝ по случая, се облегна на бюрото си, навил ръкавите на бялата си риза, почукваше с молив по дланта си и я наблюдаваше.

— Лъвицата дебне — тихо отбеляза той.

Тя го погледна и видя, че той се усмихва.

— Такава ли съм? В момента се чувствам по-скоро като змия...

— Ето на това му викам нагледен образ.

— ... която се плъзга през тази противна мръсотия.

— Престани, Рики. И двамата сме преглеждали всичко по сто пъти. На масата няма нищо ново.

Тя отмести поглед към черния широк прозорец. Намираха се на третия етаж и гледаха към голяма тухлена сграда, която препречваше нощните светлини на града. От стъклото я погледна собственото ѝ

отражение. Зловещо. Черната ѝ коса се беше сляла с мрака и бе останало само лицето с кафявите очи, които сезираха в нея.

Само като си помисли човек, че съдбата на Костотрошача беше в ръцете на тази дребничка трийсет и пет годишна жена. Странна работа.

— Нещо против да пуснеш щорите?

Марк отиде до прозореца и пусна белите щори.

Не беше въпросът само за съдбата на Костотрошача. Беше и за съдбата на още жертви, ако Трошача отново нанесе удар. И на прокурора, ако Суицър бъде освободен. И на хората, когато разберат, че убиецът, накарал цял Тексас да се скове от ужас, не е зад решетките.

— Мисля, че си прав, Марк — каза тя и отново насочи вниманието си към купчините с папки. — Тук няма нищо ново. — Отиде до края на масата, взе една папка с надпис „Кръвна лаборатория“ и се запъти обратно натам, откъдето беше дошла, барабанейки с пръсти по папката. — Не мога да спра да си мисля...

Обаче не беше сигурна как да изрази мисълта си. Тази натрапчива мисъл бе кръжала в главата ѝ през целия следобед и привечер, но Рики я пропъждаше, понеже задачата ѝ беше да намери нови улики, а не да предъвква старите.

— Кръв? — попита Марк, оглеждайки папката. — Кръвната проба е потвърдена в три различни лаборатории.

— Да, знам, кръвта е на Суицър, а изследваният материал и в двата случая явно е от първоначалната проба.

— Но според теб не е достатъчно убедително.

— Не и от наша гледна точка. Обаче възможната грешка е толкова малка, че съдията сигурно ще допусне новите доказателства и ще обяви предишното дело за невалидно, и двамата го знаем. Затова сме тук.

— Но... — продължи Марк очаквателно.

Рики си пое дълбоко въздух и избяга в средата на стаята, без да вдига поглед от масата. Спря, протегна напред папката с кръвните изследвания и я пусна.

Кафеникавата папка се приземи на пода с едно тихо „туп“.

Рики вдигна ръце на хълбок и кимна към масата:

— Какво виждаш?

Марк застана до нея и се вторачи в купчините, в картата, във всичко с надпис „Костотрошача“ в архива на ФБР.

— Да не искаш да кажеш, че Суицър не е Костотрошача? — попита той. — Знам как ти изглежда, обаче...

— Не, Марк. Просто ми кажи какво виждаш. Какво знаеш за папките върху масата?

— Те описват прецизно всички подробности за седем убийства, извършени от Костотрошача. Доклади на криминалисти, лабораторни изследвания, събрани и анализирани улики, разпити, поведенчески профили, снимки. Да продължавам ли?

— Виждаш ли Трошача?

— Виждам Трошача.

— Виждаш ли Суицър? Само предвид нещата върху масата — виждаш ли Суицър?

— Да, струва ми се.

— Е, аз не съм сигурна, че го виждам, Марк. — Тя отстъпи вдясно, облегна едната си ръка на другата и разсеяно завъртя сребърния кръст върху ключицата си. — Сега, две години по-късно, ако наистина извадя кръвните проби от купчината, няма да мога да заявя със сигурност, че убиецът от тези папки е човекът, когото тикнахме в затвора.

— Е, това ще отmine. Убийствата спряха.

— Ти не би ли престанал да убиваш, ако научиш, че друг е обвинен за стореното от теб?

— Не, ако бях сериен убиец, не бих престанал. Знаеш, че убийци като Костотрошача се зареждат от играта. Нямаше да устои на шанса да се изфука с деянията си, особено след като обществеността е въздъхнала облекчено, когато уж е бил заловен.

— Така изглежда. Само че психологическите профили са само осведомени догадки. Те са хипотези относно престъпници. Не е ли поне възможно Костотрошача — убиец, за когото не е задължително да изпитва удоволствие от убийствата — да е по-умен? След като е убил седем човека — числото на пълнотата в много религиозни цикли — той е изпълнил дълга си към Бог и му се е разминало. Или пък продължава да убива, но заравя телата в очакване на деня, когато отново ще излезе пред очите на обществеността.

— Възможно е, но при тези убедителни доказателства...

— Махни кръвта — тя се приближи до масата, вдигна още една дебела папка и я хвърли върху килима, — махни психологическия профил. Какво виждаш сега?

— Това не е ново, Рики. Мислехме, че сме заловили когото трябва още преди да се появи кръвта.

— Просто следи мисълта ми. Сега виждаш ли Суицър на масата? След като магнахме кръвта и профила?

— Той е бял, тежи деветдесет и пет килограма, носи четирийсет и четвърти номер обувки... все неща, които знаем за Костотрошача.

— И за още няколкостотин хиляди американци.

— Освен това имаме и нежеланието му да отрече.

— Не е признание.

— Мъртвите котки...

— Не са мъртви момичета.

— Няма алиби за нито едно от убийствата.

— Не е като да го снимаш, надвесен над телата.

Той се намръщи, но в сините му очи проблесна искра. Рики излизаше с русия агент от Мисисипи много преди случая с Костотрошача, но двамата бяха решили, че любовната връзка само ще усложни работата им. После той се ожени за Гъртруд, красива брюнетка от родния му град Билокси.

Рики беше имала дузина кратки връзки през последните десетина години, но не бяха много мъжете, способни да се справят с „агент, който гледа в тунел“, както я описваше Марк. Рики наистина прекалено задълбаваше в работата си. Не че не искаше сериозна връзка, просто не беше жена, която ще преследва мъж, освен ако не е извършил углавно престъпление и не заслужава да прекара остатъка от живота си зад решетките.

Следователката не беше най-добрата компания в спалнята.

— Наистина ли се връзваш на това?

— Просто казвам. — Рики се приближи до него, обърна се лице към масата и скръсти ръце. — Не е задължително пред нас да е Фил Суицър. Може да е той. Но може и да не е.

— Смяташ ли, че съдебните заседатели ще погледнат така на нещата?

— Зависи от адвоката. Но според мен съдията ще погледне по този начин.

— Смяташ, че сме заловили не когото трябва. Прокурорът ще убеди кмета да организират купон в твоя чест.

— Не твърдя, че не сме заловили когото трябва, Марк. Твърдя, че няма как да сме сигурни, не и без кръвните проби. А ако не можем да сме сигурни, че Костотрошача е в затвора, може би си струва да се замислим над вероятността той все още да е на свобода.

Този път Марк не отговори.

— Ако е така, чака ни още много работа.

Марк се приближи до бюрото и седна.

— Не знам, Рики. Според мен този път грешиш. И ако не намерим още един труп, мисля, че целият свят ще се съгласи с мен.

— Склонен ли си да поемеш този риск? Още една жертва?

— Стига, Рики, това съм аз. Разбира се, че не. Моля те, не ми казвай, че ще изтърсиш същото и пред Кракър. Знаеш колко е близък с прокурора. Ще те разпънат на кръст, ако просто се отдадеш на тази прищявка.

— Още не знам какво ще направя.

— Не го прави. Сториш ли го, няма да те подкрепя.

Тя се вгледа в него, после отиде до стола си, взе си чантата от ъгъла и се запъти към вратата.

— За едно си прав, Марк. На тази маса няма нищо ново. То е на пода.

9

— Искам да се върнем в килията, преди да избягаш и да те вземе хеликоптерът.

Мислите на Райън се насочиха обратно към смътното избавление, горещата пустиня, ярките прожектори на хеликоптерите, неспособността му да повярва, че наистина е оцелял след цялата история.

— Да ви донеса ли още вода, капитане? Кока-кола?

Райън се вторачи в цивилния психиатър от щаба, когото бяха определили да го разпита. Беше го виждал веднъж преди. Прошарен лекар с благи сини очи зад тънките очила и с разбираща усмивка.

Лекарят сведе поглед към ръцете на Райън, които почиваха от двете страни на микрофона върху масата пред него. Дясната му ръка трепереше. Като на старец с болестта на Паркинсон.

Райън забодеше очи в ръката си и безуспешно опита да спре тремора. Вдигна и двете си ръце и ги постави в скута си под масата.

— Капитане?

Психиатърът се казваше д-р Нюман, цивилен лекар, мобилизиран с американската армия. Бяха минали седем дни от спасяването на Райън и всеки следващ беше по-ярък и по-ясен, но главата му все още бръмчеше и ръцете му не спираха да треперят.

— Да?

Райън погледна към жената до себе си — военен психолог на име Джули Стюарт, която през изминалата седмица го посещаваше два пъти дневно в Двайсет и осма военна болница в Багдад. Само Райън знаеше всички подробности относно случилото се в пустинята, но днес това щеше да се промени. Най-накрая щеше да говори.

— Искате ли още вода?

— Да, благодаря ви.

Нюман кимна към единия служител от военната полиция в задната част на оскъдно обзаведената стая. Имаше само две маси една

срещу друга и прозорци с жалузи, отвъд които беше поредният горещ, но странно тих ден в Ирак.

На моменти го гледаха така, сякаш е твърде нестабилен, но когато по-рано ги притисна, се съгласиха, че вече е напълно годен да се справи. Последните седем дни наистина бяха много критични, но днес сутринта се бе събудил свеж и готов да се върне на работа.

Трябваше да мине през този разпит и психологическия тест и въпреки треперещите ръце щеше да им покаже, че е добре. А после можеше да се върне на поста си.

Нечия ръка се пресегна през рамото му и постави бутилка вода на масата.

— Благодаря — каза, но засега остави водата недокосната.

— Съзнавам, че ви е трудно — каза Нюман. — Но колкото повече научим от вас сега, толкова по-малко ще се налага да ви разпитва командването впоследствие. Сигурен съм, че разбирате.

— Да.

— Освен това е важно да обхванем различни страни от инцидента, за да може да преценим състоянието ви правилно.

— Добре, продължавайте.

— Така. — Нюман хвърли поглед към лаптопа, на който печаташе Джули. — Докъде бяхме стигнали?

— До момичето на име Мириам — каза Джули. Очите ѝ пробягаха по екрана, срещнаха очите на Райън и тя тутакси сведе поглед.

Нюман отново насочи вниманието си към жълтите листове пред себе си и начерта линия с химикалката си.

— Да, разбира се. Да уточним, в този момент камерата продължаваше да ви записва, така ли?

— Да.

— Снимките на загиналите деца още висяха на стената...

— Невинни жертви — поправи го Райън.

— Децата, които Калид отъждествяваше с невинните жертви в Ирак. Жени и деца.

— Със своите деца, да.

— Да.

Нюман вдигна сините си очи и погледна над тъничките рамки на очилата си.

— Момчето на име Ахмед беше мъртво на пода зад вас, убито по подобен начин, което ще рече с изпочупени, натрошени кости.

— Да.

— Мириам седеше вързана в ъгъла.

— Да.

— В онзи момент вие сериозно обмисляхте самоубийството като единствена възможност да спасите жертвите, без да давате на мъчителите си каквото искат.

Райън се поколеба, опитвайки се да определи дали признанието му по някакъв начин ще навреди на преценката им за психическото му здравомислие. Обаче главата му жужеше и той съзнаваше, че най-уместният подход е просто да им разкаже какво се е случило възможно най-спокойно.

— Да.

— Те обаче на практика са ви лишили от тази възможност, като са привързали ръцете ви към стола.

Кимна.

— Моля, говорете пред микрофона, капитане. Нужен ни е запис.

— Да. — Той се приведе напред и повтори, този път по-ясно: — Да, точно така.

— Кажете ни какво се случи след това — подкани го психиатърът и остави писалката си.

Райън заговори със спокоен глас, решен да изглежда разумен и сдържан:

— Оставиха ме в помещението заедно с момчето за шест часа. После се върнаха и убиха момчето.

— Можете ли да ми опишете как стана това?

Райън усети пристъп на гадене. Явно опитваха да анализират психологическата му реакция към положението.

— Точно както направиха с момчето — отговори той.

— Казахте, че сте чули костите на момчето да се чупят и сте изпаднали в безсъзнание. Изпаднахте ли в несвяст и докато убиваха момчето?

Гърлото му се стегна на болезнен възел и за миг му се стори, че наистина ще повърне.

— Не.

Нюман се взря в него за миг, после заговори тихо:

— Трябва да ми кажете какво чухте и видяхте, капитане. Знам, че...

— Убиха я — рязко отговори Райън. После овладя емоциите си, доколкото бе по силите му. — Това достатъчно ли е?

Лекарят спокойно вдигна писалката си, отбеляза нещо на листовете си и отново я остави на масата.

— Мисля да препоръчам да ви дадем още малко време, преди да продължим. За ваше добро.

Бяха тук, за да решат съдбата му, всички го знаеха. Военните можеха да бъдат безмилостно ефикасни при нужда. Нюман просто проявяваше любезността да даде на Райън още време да се възстанови, за да увеличи вероятността каквато и съдба да решат да му отредят след тази атестация тя да отговаря и на военните цели, и на желанието на Райън.

Райън обаче се съмняваше, че ще издържи и ден повече в болницата, проснат върху белите чаршафи като разлагащ се труп. Нуждаеше се от нещо, което да го измъкне от ничията земя, в която беше попаднал.

— Не, съжалявам, просто... — Пресегна се към бутилката, видя, че лявата му ръка трепери, докато стиска пластмасата, и съжали за решението си. Не биваше обаче да привлече вниманието към този факт, като дръпне ръката си, затова вдигна бутилката, отпи глътка, остави я върху масата и скри треперещата ръка отново в скута си.

Не е редно, Райън. Не бива да го правиш.

— Ще се оправя — каза той. — Не е лесно да гледаш как едно дете умира.

— Какво правеше Калид през това време?

Челото на психолога се беше оросило с капчици пот. И друг път се беше сблъсквал със зверства, но това май оглавяваше списъка.

— Стоеше до вратата и ме наблюдаваше.

— И нищо не каза? Изобщо ли не реагира?

— Не, нищо не каза. Но по лицето му се стичаха сълзи.

— Това изненада ли ви? Да видите такава емоционална реакция от страна на толкова жесток човек?

— Цялата постановка беше емоционална реакция от негова страна — отговори Райън. — Той беше убеден, че аз съм убил поне хиляда деца също толкова жестоко.

Лекарят кимна, сякаш разбираше, ала Райън се съмняваше, че би могъл.

— Трудно ми е дори да си представя как сте се чувствали в онази стая, капитане.

Беше въпрос.

— Вие как бихте се чувствали?

— Кажете ми какво изпитвахте.

Гаденето се върна и Райън преглътна, уплашен да не би наистина да повърне. Емоциите, които го преследваха мъчително, постепенно щяха да отшумят. А междувременно трябваше да ги приеме и да се справи с тях по най-добрия възможен начин. Както беше направил, докато убиваха Мириам.

— Не можех да му отстъпя, разберете го. Целта му беше да ме пречупи. В онзи момент единственото, което можех да направя, беше да пречупя него.

— Значи, докато убиваха Мириам, вие седяхте и какво правехте?

— Нищо.

— Затворихте очи — каза лекарят.

— Да.

— Но не чувствахте нищо?

— Нямах избор.

— Успяхте ли да изключите емоциите си?

— Не знам. Знам само, че Калид плачеше, а аз не.

Джули продължаваше да го стрелка с погледи над екрана. Райън не беше сигурен дали ѝ се иска да го удуши, или да се разплаче заради него.

— Кажете ни какво се случи след това.

— Доведоха третата жертва. Още едно момче. Калид ме нарече безсърдечна свиня, задето отказвах да направя каквото иска.

— Бяхте напълно сигурен, че ако му бяхте казали името и адреса на съпругата си, той щеше да изпълни заплахата си, така ли?

— Да.

— Продължавайте.

— Три часа по-късно влязоха и убиха момчето.

— Три часа?

— Калид съкрати времето.

— По същия начин ли го уби?

— Да.

— Този път гледахте ли?

— Не.

— Калид реагира ли видимо?

— Излезе от стаята.

— Разбирам. А вие? Каква беше вашата реакция този път?

— Този път... този път припаднах.

— Значи би било правилно да се каже, че старанието ви да контролирате емоциите си не е било напълно успешно.

— Не, не напълно. Обаче не можех да реагирам така, както искаше той. Разберете. Съпругата и дъщеря ми... — Свитата на юмрук печал, която се надигна в гърлото му при споменаването на дъщеря му, не му позволи да продължи.

— Не бързайте, капитане.

Хрумна му, че може би греша, като се опитва да им демонстрира съдържаността си. Не искаше да изглежда нечовешки, нали? В крайна сметка играта не беше такава. Играта приключи преди седмица.

Или пък не беше?

— На карта беше заложен животът на дъщеря ми. Сигурен съм, че го разбирате.

— Доведоха ли четвърто дете?

— Младеж. Малко по-голям от другите.

— Убиха ли го?

— Да.

— Този път кой спечели игричката между вас и Калид?

Въпросът блъсна Райън в гърдите като таран. Този мъж омаловажаваше страданието му и го представяше просто като последица от мъжкарското перчене на двама твърдоглави негодници, така ли?

Райън отмести поглед към голямата снимка на президента на стената зад Нюман и отговори на въпроса напрегнато, но иначе доста овладяно:

— Никой не спечели. Момчето умря.

Краката му се разтрепериха, съвсем лекичко. Размърда ги и те се успокоиха за кратко, но после отново се разтрепериха.

— Това беше четвъртият труп, който са оставили на пода зад стола ви, така ли?

— Не. Последните два оставиха на пода вляво от мен.

Пръстите на Джули престанаха да се движат по клавиатурата и тя затвори очи за миг.

— Колко време продължи това, капитане? — попита психиатърът.

Опита се да им каже. Обаче устата му не се подчиняваше на нарежданията на мозъка.

Вместо това мозъкът му твърдеше, че в момента той живее в лъжа, като седи тук напълно овладян, играе играта, която самият той и другите като него изключително много уважават, и е спокоен, какъвто се очакваше да бъде всеки военноморски офицер, независимо от случилото се. Поддържаше безукорно фасадата.

Само че мозъкът му вече го предупреждаваше, че няма да съумее още дълго да се преструва. Всъщност Райън едва ли щеше да е в състояние да продължи живота си, какъвто беше преди. Всичко се беше променило със строшаването на първата кост.

Колкото и да се опитваше да си внуши, че може да продължи, дълбоко в себе си, където отказваше да се чуе, съзнаваше, че част от него беше умряла заедно със смъртта на първото невинно арабско момче Ахмед.

Не искаше да прави преценки на войната, за него обаче тя беше приключила. Край. Целият му свят бе рухнал заради смъртта на невинните.

Психиатърът явно беше решил да го изчака.

Райън отново се опита да им отговори, но устата му беше все така непокорна. Тогава се зачуди дали не губи контрол — тук, пред очите им. Краката му трепереха, като че бяха в блендер.

Направи последен отчаян опит да подчини тялото си, но контролираща стена, която беше издигнал, внезапно рухна и той не можа да удържи приливната вълна, напиреща зад нея.

Цялото му тяло се разтресе — от глава до пети. Столът затрака под него. Но дори в този момент той се мъчеше... мъчеше се да го спре, да спре чувствата, които разкъсваха гърдите му.

Вдигна треперещите си ръце от скута и ги положи върху масата, но така само разтресе и нея. Бутилката с водата се катурна и той прибра ръцете си обратно в скута.

Психиатърът го наблюдаваше безстрастно, Джули беше престанала да пише и се бе вторачила в него. А Райън стоеше пред тях безмълвен и целият трепереше като при земетресение.

Въпреки душевния си смут поне беше успял да не изпадне в неловкото положение да стовари болката си на масата пред очите на всички. Жестоката агония, която изпитваше, докато седеше на онзи стол...

Кълбо от чувства се търкулна нагоре в гърдите и изпълни гърлото му.

Мили Боже. Мили Боже.

Сълзи замъглиха очите му и силно парене жила на носа му, когато се опита да ги овладее.

Но, Боже мой... защо? Защо деца?

Не можа да попречи на лицето си да се сгърчи. Здравно стисна челюстите си, но не възпря плача, който вече пробиваше през гърлото му и изпълваше устата.

И в този момент Райън се разрида, тялото му се разтресе, от очите му рукогнаха сълзи.

Опитваше се да им обясни нещо. Опитваше се да им се извини за тази моментна загуба на контрол, да им каже, че ще отнеме само минутка и че после ще могат да продължат. Опитва се да им каже, че децата, децата, всички деца, проснати на бетонния под край него, натрошени...

— Съжалявам, съжалявам.

Мъчеше се да ги накара да разберат, но просто хлипаше, изричайки думите едва чуто, задъхано, с учестено повдигащи се гърди.

— Съжалявам... Съжалявам...

— Докторе, моля ви.

Тези две думи на Джули му подействаха като балсам. Опитваше се да накара психолога да прекрати това. Райън се беше провалил печално. Беше се изложил, беше станал за смях.

— Докторе?

Райън засмука голяма порция въздух, овладя риданията със силно сумтене и каза:

— Не. — Продължаваше да трепери, но болката в гърлото му беше отслабнала и той беше в състояние да говори. — Не, всичко е наред. Позволете да довърша. Трябва да довърша.

— Мисля, че той не е в състояние...

— Се-седем... — изрече Райън.

Те впериха поглед в него.

— Седем. Уб... убиха седем... деца.

— Мисля, че трябва да направим почивка, капитане — заяви Нюман. — Преживели сте нещо много тежко и се нуждаете от почивка.

— Не, не се нуждая! — Все още целият трепереше, но найлошото беше преминало. — Убиха седем невинни човека! — провикна се той. — Не мога да го направя. Не мога да се преструвам повече. Аз... аз бях в стаята с тях, разбирате ли? Не мога да го направя!

— Капитане...

— Опитвах да се самоубия! Опитвах да си глътна езика, опитвах да се задуша, като си извия главата, опитвах, обаче... — Райън осъзна, че нещо коренно се е променило в него. Нужни му бяха дни, за да си проправи път, но докато седеше тук и им разказваше какво се беше случило, не можеше повече да отрича настъпилата в себе си промяна.

Ако Калид не беше осъществил целта си да промени съзнанието на Америка, като даде конкретно лице на невинните жертви, със сигурност беше успял да промени съзнанието на Райън.

— Опитайте да се успокоите, капитане — говореше психиатърът. — Можем да продължим по всяко време, ако...

— Непрекъснато припадах, докато накрая успях да разраня до кръв кожата на китките си в кърпата.

Нюман сведе поглед към превръзките на китките му. Кимна, съзнавайки, че Райън иска да изхвърли всичко от себе си. Да се пречисти от преживения ужас чрез изповедта.

— Когато той влезе и видя подгизналите от кръв кърпи и отпуснатото ми прегърбено тяло на стола, сигурно си е помислил, че съм успял. Не бях, обаче той трябваше да спре кръвенето.

— Сам ли беше?

— С един от пазачите. Нападнах го, когато развърза кърпите, за да спре кръвенето. Калид мислеше, че съм в безсъзнание и крещеше на другите, че ако умра, всичко ще бъде напразно. — Райън седеше на стола, все още разтреперан, и изливаше цялата история в продължителна изповед: — Сграбчих Калид за косата и го ухапах по лицето, по носа. Глезените ми все още бяха вързани за краката на

стола, но бяха свалили веригите, когато пристегнаха ръцете ми към стола. Той извреця, а аз се метнах напред, стиснал носа му между зъбите си. Столът се счупи. Не проследих всичко, което се случи, защото единствената ми цел беше да ги нараня колкото може по-сериозно, преди да ме убият. Работата беше там, че те не искаха да умра... затова пазачът не ме застреля, когато нападнах Калид. Помъчи се да ме дръпне, но не се опита да ме убие и не можеше да използва оръжието си, понеже Калид беше под мен и крещеше.

Краката му бяха престанали да треперят. Ръцете му постепенно се успокояваха и треморът вече почти беше изчезнал, когато той ги склучи върху масата.

— Убил си Калид?

— Така ми се струва. Беше съвсем безжизнен. Но всъщност не разсъждавах. Успях да съборя пазача, като го фраснах с лакътя си в гърлото, щом ме стисна за рамото. Беше пълна бъркотия, аз крещях, удрях, хапех... Струва ми се, че лакътят ми го запокити към бетонната стена и той припадна от сблъсъка. Осъзнах, че мога да избягам. Издърпах ножа от колана на пазача, срязах въжетата на момчето...

— В стаята е имало още една жива жертва, така ли?

— Да, бяха влезли, за да му натрошат костите. Аз обаче го освободих.

— И?

— После взех радиостанцията на Калид и побягнах. Не видях други пазачи, не знам защо... може да са били в другия край на бункера или да са отишли за гориво, не знам.

— Вратите не бяха ли заключени?

— Бяха залостени с резета. Но аз бях отвътре, така че си отворих.

Доктор Нюман се размърда на стола си.

— Колко дълго бягахте, преди да се обадите по радиостанцията?

— Не си спомням. Трябваше да се отдалеча достатъчно, та ако засекаат сигнала, да нямат време да ме намерят, преди да дойде хеликоптер да ме прибере.

Настана продължително мълчание. Емоционалният му срыв тук, пред тях, навеждаше на едно-единствено заключение и като се замисли за него сега, Райън изпита същия ужасен порив, който натрапчиво го измъчваше в тъмницата и после в болницата.

Той беше баща. Внушил си бе, че е в състояние да продължи да изпълнява задълженията си, защото такава му е работата. Обаче не можеше да я върши, без да е баща.

Ала вече не беше сигурен, че иска да продължи да изпълнява задълженията си в армията. Изключи ли дълга си, оставаше му само едно. Да бъде баща.

Да се втурне към къщи и да притисне Бетани в обятията си. Да грабне Селин, да я вдигне от земята с целувка и да я помоли за прошка. Още не му бяха позволили да звънне у дома, не и преди да довършат разпита, но сега... сега...

— Искам да се прибера у дома — заяви Райън и нов поток от сълзи безшумно нахлу в очите му.

— Нужна ви е още почивка.

— Наистина искам да се прибера у дома. Мога да си почивам там.

— Мисля, и двамата знаем, че страдате от посттравматичен стрес. Тези неща не минават за една нощ. Днес дадохте израз на някои от чувствата си, но ще изпитвате и вината на оцелелия, вина заради облекчението, че сте успял да избягате, а също и гняв. Може би много силен гняв.

— Умолявам ви, нека да се прибера у дома. Трябва само да... Имам съпруга и дъщеря. — Сълзите се стичаха на браздулици по бузите му. — Моля ви.

Нюман се позамисли и кимна. Надраска нещо на листа пред себе си.

— Мисля, че имате право, капитане. Може и да възникнат още въпроси към вас, но аз ще препоръчам да ви дадат продължителен отпуск, през който да продължите психиатричното лечение и да ви освидетелстват.

— Кога ще мога да се прибера у дома?

— Ако всичко е както трябва, ще бъдете у дома при съпругата и дъщеря си след седмица, капитане. Доволен ли сте?

Райън изтри сълзите от бузите си.

— Искам да се обадя на жена си.

— Мисля, че можем да го уредим. Да дадем на командването още един ден, за да обмисли положението, и ще уредим обаждането.

— Благодаря ви. Благодаря. Много ще се радвам.

10

Семенцето, покълнало в съзнанието на Райън, след като беше свалил гарда по време на психиатричната атестация, беше пораснало през деня и през нощта, докато спеше, и когато се събуди на следващата сутрин, само една мисъл изпълваше съзнанието му.

Бетани. Селин. Трябваше да се обади на Селин и да ѝ разкаже всичко. После трябваше да се махне. Да напусне пустинята. Да излезе от войната.

Вече не беше годен да участва в тази война.

Когато се върна в болницата, треморът беше изчезнал почти напълно — чувстваше се много стабилен. Не забелязваше нищо нередно с разсъдъка си. Беше минал през атестацията с нагласата, че това е просто поредната игра, която трябва да спечели, за да стане отново какъвто е бил преди, а всъщност накрая беше проумял, че вече не е същият като преди.

Райън поръси със захар резен грейпфрут и го лапна. Обикновено избягваше розовия плод заради стипчивия вкус, който оставяше в устата му. Днес обаче засмука сладкия нектар заедно с горчивото бяло месо и установи, че контрастът му действа освежаващо.

Отхапа от препечената филийка и се загледа към празното легло отстрани. Бяха изнесли войника, който снощи почина там. Ефрейтор Бил Таунли от Юта, който беше на бойното поле само шест дни, преди противопехотна мина да откъсне и двата му крака. Бил разказа на Райън историята си и му обясни, че ще се върне у дома при жена си и двете си деца веднага щом бъде възможно да го преместят.

Белите чаршафи бяха сменени и сгънати безукорно в очакване на следващия пациент.

Безукорни като Райън. През по-голямата част от живота си той беше стоически компютър в ъгъла, приемаше данни, после пресмяташе, правеше разбор, раздробяваше данните, преди да ги изпрати обратно под формата на доклад, въз основа на който да действат другите. Превъзходна машина, високо ценена заради своята

ефикасност. Беше спасил живота на мнозина, беше печелил свобода и беше пример за подражание.

Само че това беше старата му същност. В някои отношения вече беше нов човек. Предишната му личност беше умряла в подземията на Калид заедно със седемте деца. Новото му аз възкръсна предния ден по време на мъчителната психологическа атестация.

Беше безкрайно признателен на доктор Нюман.

Райън съзнаваше, че не е онзи, за когото се е мислил, и сега трябваше да разреши мъчната задача кой е всъщност, а я проумяваше истински само отчасти.

В частта, засягаща ролята му на баща.

За пръв път от много години Райън смяташе, че може би отново изпитва любов. Истинска любов, основана на огромно обожание, а не само на скучните изисквания на дълга.

Обичаше Бетани с обич, която кара хората да постъпват неразумно. Честно казано, не обичаше Селин, но много искаше да се научи. Разбира се, никоя от двете не знаеше какво е преживял Райън през изминалата седмица. Тази информация беше деликатна и той щеше да има правото да я сподели едва когато приключе с първоначалното разследване, а дори тогава — само ако сметнеха, че е уместно да споделя, което не бе сигурно.

Вратата изскърца и се отвори. Джули влезе усмихната, черните ѝ обувки потракваха на всяка стъпка по излъскания линолеум на пода. Беше казала в десет, а още бе едва девет.

Райън бутна подноса настрана, пусна крака на пода и се изправи. Тя не обърна внимание на другите пациенти, които я наблюдаваха. Повечето имаха много по-сериозни физически рани от повърхностните наранявания на Райън и той изпитваше вина, задето заема едно от четирийсет и осемте легла в отделението. Допускаше обаче, че решението на командването да го държат под наблюдение, докато увреденото му съзнание си почива, се бе оправдало при атестацията. Така или иначе, нямаше търпение да си тръгне от тук завинаги.

— Добро утро, Райън — поздрави го Джули, когато се приближи.
— Виждам, че си готов.

— Да, госпожо.

— Добре, защото подранихме. Позвънихме на съпругата ти преди малко, за да открием къде е, и разбрахме, че вечерта в осем часа

централно време има неотложен ангажимент, който не иска да отмени. Уредихме да си бъде вкъщи сега.

— Нали... нали не сте й казали нищо?

— Не. Само, че е важно да разговаряш с нея. Както помоли, оставихме на теб да й съобщиш новината. Съпругата ти не знае нищичко.

През нощта беше репетирал думите десетки пъти и беше решил най-напред да обясни на Селин мъчението, през което беше преминал, а после да й съобщи новата си позиция по отношение на нея и на Бетани. Тя нямаше да му обърне внимание, ако й говори за обич и за нежност, щеше да приеме това за празни думи, които й сервира, когато му е угодно. За да я накара да разбере, че се е променил истински, Райън трябваше най-напред да й помогне да си представи поне мъничко страданието, което е преживял.

А Бетани... ангелчето...

Надяваше се тя да го приеме с отворени обятия, както му се искаше. Както му беше нужно.

— Добре — каза той и мина покрай Джуди.

Отдръпна се, за да й направи път, и я последва от отделението към телефонната кабина пред командния център на болницата.

— Значи командването разреши?

— Телефонния разговор ли? Да.

— Връщането ми у дома.

— О, да. Въз основа на препоръките на д-р Нюман. Той иска да се срещне с теб в десет, след телефонния разговор, за контролен преглед.

— Кога? Кога може да си замина?

— Ако той разреши, до три дни.

Не би трябвало да се учудва на кълбото от облекчение, което се търкулна по гръбнака му, обаче още не беше свикнал с новия си аз. Явно признателността му беше очевидна, понеже Джули се усмихна.

— Сигурно е приятно.

— Кое?

— Да си обичан толкова. Изпитвам завист.

— Наистина ли?

Тя изви вежди:

— Не конкретно към съпругата ти, не исках да прозвучи така. Но да, наистина. Личи си, че много обичаш съпругата и дъщеря си. Сигурно е приятно.

— Невинаги е било така — успя да каже само Райън.

— Войната променя всички ни, капитане. Бъди благодарен, че се прибираш у дома невредим.

Съвсем вярно.

Влязоха в помещение с телефонни кабинки покрай двете стени, около половината от които бяха заети от войници, моряци, морски пехотинци и летци, които се обаждаха у дома по една или друга причина. Джули го поведе към една от кабинките в далечния край, където щеше да разполага поне с малко уединение.

— Имаш половин час, капитане. — Усмихна му се и се отдалечи.

— Ти ли разговаря с жена ми?

— Аз — обърна се тя. — Не се притеснявай, чака на телефона.

— Благодаря ти, Джули.

Явно й беше забавно.

— Няма за какво, Райън.

Той се настани на металния стол, вдигна черната телефонна слушалка и набра кода на страната, на щата и номера в Остин. Телефонът звънна шест пъти, преди да го отпрати към гласовата поща. Поздрави го резкия запис на гласа на Селин.

Свързали сте се с дома на Селин и Бетани Еванс. Звъннете ни на мобилните или оставете съобщение. Бишшшш.

— Ало? — Тя не вдигаше. — Селин?

Никой не вдигна, затова Райън съобщи на секретаря, че ще набере отново, и затвори.

Завъртя глава и видя, че Джули поглежда назад на излизане от стаята. Беше му казала на домашния, не на мобилния. За всеки случай той набра номера на мобилния телефон на Селин.

Нахаканото й съобщение — *позвънете отново, ако държите* — му напомни колко независима бе станала Селин през годините. Кое то беше хубаво, само дето беше станала такава, понеже не можеше да разчита на него.

Вече обезумял, Райън набра отново домашния си номер. Размести последните две цифри. Изруга и опита отново.

Беше топло и той се потеше, но не затова едва чуваше звъна на телефона.

— Ало, Селин?

Тя вдигна. Огромна признателност заля Райън и за миг бе неспособен да продума.

— Ало?

— Селин?

— Райън, ти ли си?

— Да... да, ало, Селин? — Слушалката трепереше в ръката му, но той бързо овладя тремора, като облегна лакът на масата. — Райън е, скъпа.

— Говорех по другия телефон, когато звънна, извинявай. Доста време мина, нали? Май за последен път говорихме преди месец, нали?

— Месец ли? — Толкова отдавна ли беше? — Ами, да... лоша работа. Аз...

— Много неща се случиха през този месец — каза тя. — Бетани получи корицата на „Ют Нейшън“.

— Наистина ли? Корицата?

— Моля те, кажи ми, че знаеш какво означава това, Райън?

Той обърна гръб към стаята. Нямаше никаква представа за какво говори жена му. Може би организация, която се казваше „Ют Нейшън“, беше предложила на Бетани някаква работа. Наистина не можеше да се досети.

— Селин...

— Тя работи като модел, това поне помниш ли?

— Модел ли? Ще я снимат за корицата на списание ли?

— На каталог за младежки дрехи.

— О! О! — Не се сещаше какво друго да каже, затова го повтори отново: — О!

— Защо не й се обадиш да й го кажеш лично?

— Веднага ще й звънна. Може би ще кажа на нея. Искам да кажа, ще й съобщя... — В гърдите му нахлу прилив на чувства и прекъснаха думите му. Подпря челото си с ръка и здраво стисна телефона с другата, задавен от собствените си угризения.

— Като се замисля, може би е по-добре да не го правиш.

Какво? Какво се опитваше да му каже тя? Отказваше да разсъждава над каквито и да било отговори на този въпрос.

— Селин? — Откъде да започне? — Селин, скъпа, трябва да ти кажа нещо. Миналата седмица ми се случи нещо.

— Чакай малко. — Линията заглъхна за малко, после Селин се върна. — Извинявай. Джейни и глупавите ѝ котки. Няма значение.

— Коя е Джейни?

Селин не отговори веднага.

Нещо в мълчанието беше много по-изразително от думите ѝ. *Дори не познаваш приятелките ми.* Но нали той тъкмо затова се обаждаше! Щеше да поправи всичко.

— Селин... Заловиха ме...

— Защо го правиш, Райън? — попита тя по-тихо.

— Това се опитвам да обясня. Те... Бях на мисия...

— Моля те, Райън, замълчи за момент. Говориш несвързано.

Какво правеше тя? Лицето на Райън пламна. Какво правеше тя? Трябваше да мине по същество.

— Селин, прибирам се у дома.

— Вече не мога... — Тя замълча, после настоя да си изясни: — Какво значи „прибирам се у дома“?

— Значи, че се прибирам у дома. Това се опитвам да ти кажа. Конвойт, в който се намирах, попадна под обстрел и ме отвлякоха някакви бунтовници. Не беше много... беше тежко.

— Кога?

— Преди седмица.

Тя се поколеба.

— Съжалявам. Добре ли си?

— Да, вече съм добре.

— Нараниха ли те?

— Не. — Реши да премълчи подробностите, за да не я натоварва. Трябваше да започнат на чисто, а не да потъват в емоционалния хаос на миналото. — Добре съм. Беше страшничко, но всичко се оправи. Това ми помогна да се опомня. — Тя не отвърна, затова Райън добави: — Да си спомня кой съм всъщност.

— Напоследък не е лесно човек да бъде американец.

— Не, имам предвид кой съм у дома. Съпруг. Баща.

Тя мълчеше.

— Селин, знам, че нещата помежду ни не вървят, но искам да променя това.

Тя продължаваше да мълчи. Не откликваше.

— Селин, прибирам се у дома.

— Твърде късно е — отговори.

— Как така твърде късно? Никога не е твърде късно.

— Кога се връщаш?

— Казаха след три дни. Може би ще минат пет, преди да пристигна в Остин.

— Не може да го направиш — тихо каза тя. — Не сега.

В този момент той разбра, че Селин е влюбена в друг. Разбра го по тона ѝ, а също и заради дългия и противен наниз от нейните любовни истории — беше длъжен да го разбере и той го разбра. Но не изпита гняв към нея. Само печал. Заради тях двамата.

— Селин, моля те, не разбираш. Нещата се промениха.

— Е, тук също се промениха, Райън — каза тя по-категорично. Съзнаваше, че завръщането му у дома застрашава живота, който си беше изградила в Остин. — Не можеш просто да цъфнеш тук, все едно нищо не се е случило.

— Права си, права си. Аз... — Отчаяно затърси думи да ѝ обясни, но те бяха затрупани от годините на мълчание. Затова изтърси изречението, което беше репетирал най-дълго след вчерашния разпит. — Обичам те, Селин.

— Не. — Гласът ѝ преряза вените му. — Не можеш просто така да дойдеш и да паднеш на колене след толкова много време. Истината е, Райън, че не съм сигурна дали искам да бъдем заедно по-нататък. Знам, че сигурно ти звучи жестоко в такъв момент, и искрено съжалявам заради онова, което си преживял, но трябва да приемем истината един за друг.

— Нямах представа какво съм преживял.

— А ти нямах представа какво съм преживяла аз през всичките тези години. Не вярвам, че ме обичаш. Всъщност съм сигурна. Дори не ме харесваш.

— Селин, моля те, не може да говориш така! — Но всъщност можеше.

— Работата е там, че в действителност никога не си искал да бъдеш с мен.

Райън си даде сметка, че всъщност тя се опитва да му каже, че не го обича, че не иска да е с него, но като стоварва всичко отгоре му,

оневинява самата себе си с това признание.

Райън се облегна на металния стол, усещайки стегнат възел в корема. Всичко се беше объркало. Тя не разбираше. Проумееше ли, щеше да промени мнението си. Сам си го беше навлякъл на главата, сега трябваше да се оправя. Не можеше да я вини.

— Селин, прибирам се у дома. Моля те, ще се върна след пет дни. Тогава ще поговорим и ще ти обясня всичко. Ще оправим нещата, нали?

— Не разбираш, Райън. Не искам да оправяме нещата. Слушаш ли ме?

— Бетани...

— Не смей да говориш за Бетани! Отдавна си я изоставил.

Светът се завъртя пред очите му. Тя не можеше да схване.

— Всичко свърши — заяви Селин. — Проумей го, Райън. Този път край. Искам развод.

Най-сетне отново беше способен да диша.

— Моля те, Селин... ти... не разбираш.

— Разбирам, че мога да бъда обичана от някой, който ме обича истински, не само ми изпраща чек.

Думите ѝ бяха като остриета и Райън се опита да приеме болката, която му причиниха. Беше победил Калид, нали? Щеше да надвие и Селин.

Щеше отново да спечели любовта ѝ.

Щеше отново да спечели обичта на Бетани.

— Сбогом, Райън.

Мислите за дъщеря му предизвикаха пареща болка, която започна да затваря съзнанието му. Треморът се възобнови, а това не беше добре, не и пред всички офицери наоколо. На всяка цена трябваше да се овладее.

Щеше да спечели отново обичта на Бетани, ако ще това да е последното, което ще направи.

Усети, че отсреща е настанало мълчание.

— Селин?

Тя обаче беше затворила.

11

Пати Роудс беше по-висока от Бетани с няколко сантиметра и беше само кожа, кости и крака. Смяташе се за дългуреста и макар Бетани винаги да прекъсваше изпълнените ѝ със самосъжаление излияния, всъщност беше съгласна с нея. Не че Пати беше грозна, просто в момента се развиваше. Шини, дълга и остра кестенява коса, няколко упорити пъпки, никакъв бюст — какво да каже човек! Изобщо не беше грозна, но още не беше момичето, което би желала да бъде.

Мечтаеше да изглежда като Бетани, момичето с правите зъби, дългата диплеца се коса и гладка като на бебе кожа. Странното беше, че всъщност Бетани не искаше да бъде Бетани.

Вървяха по булевард „Бартън Крийк“ към кампуса на училище „Сейнт Майкълс“ зад следващия ъгъл, а Пати беше забола нос в каталога на „Ют Нейшън“.

— Ще се спънеш и ще паднеш, докато четеш тази глупост — отбеляза Бетани.

Пати прелисти една страница.

— Знаеш ли, според мен не всички момичета по тия снимки заслужават да са тук. Виж тази. — Тя показа страницата само колкото Бетани да мерне доста невзрачна блондинка в червена фланелка, но после каталогът отново се долепи до носа на Пати. — Сигурно за да може всички ние, недостойните, да има с кого да се отъждествяваме и да купуваме дрехите, нали?

— О, я стига! — срязва я Бетани. — И бездруго всичко е голяма глупост. — Протегна ръка и Пати с въздишка пльосна каталога върху дланта ѝ.

— Е, ако ти се прииска да дойда при теб в глупавия Ню Йорк, просто ми кажи. Стиви покани ли те вече на срещата на випуска?

— Едва ли ще стане. Тази година няма да ходя.

— Какво? Не бъди глупава!

— Сериозно.

Приятелката ѝ се нацупи.

— Наистина ли не забелязваш цялата глупост? — попита Бетани.

— Каква глупост? Не разбирам какво толкова се дърпаш и започваш да ме дразниш с това дърдорене за глупостта. Добре де, почнала си да откачаш при мисълта, че ще се прочуеш. Момчета те свалят по коридорите, всеки ден получаваш адски много обаждания от Ню Йорк, понеже имаш майка, на която ѝ пука. И сега — ау, колко е трудно! Страшна мъка. Затова откачаш, понеже всичко е адски тъпо. Е, извинявай, ама не го разбирам.

Това за майка ѝ се запечата в съзнанието на Бетани. Бащата на Пати беше изоставил Пати и сестра ѝ като много малки, а майка ѝ се беше пропила. Беше получила достатъчно пари, за да изпрати двете си дъщери в частно училище и да живее в квартала, само че от самота се беше отдала на алкохола.

— Имаш право, трябва да съм ѝ благодарна. И сигурно съм. Представяш ли си да откажа корицата! Само че... цялата тази работа наистина е много плитка, Пати, признай. Де да знам... май не е заради парите. Не ми трябва и вниманието.

— Момчетата?

Усети, че се изчервява.

— Добре де, не възразявам срещу това.

— Тогава престани да се заблуждаваш. Просто преиграваш.

— Я стига...

— Добре де, схванах, Бетани Бродуейска не би го направила. Обаче ти е приятно всички момчета да те зяпат как ходиш наперено из училище и се фукаш с прелестите си на път за часа по теология, така че не ме заблуждавай, скъпа!

Споменаването на часа отклони мислите на Бетани. Всъщност часът по теология и „Ют Нейшън“ доста си приличаха: продаваха фантазии, основани на огромно преувеличение.

— Викай ми сестра Бетани.

— Още по-добре. Може да те облекат както монахиня за снимките на следващата корица.

— Мечтания за отвъдния живот... влезте, ако ви стиска. — Бетани щракна с пръсти, отмервайки няколко такта, и изтананика думите от един сингъл на Бриана: — „Сестро, сестро, какво ще правиш довечера?“

— Ще правя любов до зори — заприпява Пати и се присъедини към приятелката си с предпазливо, но изненадващо гъвкаво кълчене.
— Давай, скъпа!

Засмяха се и завиха към паркинга.

И докато вниманието на Пати бе разсеяно от собствения ѝ сексапил, Бетани пусна бомбата:

— Наистина ли искаш да дойдеш?

— Къде, на събирането на випуска ли?

— В Ню Йорк.

Пати зяпна и преглътна мъчително.

— Сериозно ли говориш?

— Казват, че мога...

На Пати не ѝ трябваше повече, за да разбере, че Бетани е напълно сериозна. Изпуска, после запуши устата си ръка и се огледа, за да провери дали някой не я е видял в този неловък момент.

— Сериозно — усмихна ѝ се Бетани.

— Кога? Боже, колко се радвам! Смяташ ли, че ще ми позволят да... — изпърха с клепачи, — ... да си покажа прелестите?

— Съмнявам се, че имат предвид това.

— Но ме вземаш, нали? Ти го каза!

— Да не мислиш, че ще взема... — Все пак реши да не споменава някое име, което после може да използват срещу нея. — Че кого друго да взема?

— Това е адски готино, момиче!

— При едно условие.

— Разбира се.

— Няма да казваш на никого, преди да заминем.

— Моля? Няма да се порадвам на славата?

— И ще зарежеш глупавите приказки за слава. Просто се дръж готино.

— Готино. Обещавам.

Боно запя „Прекрасен ден“ от айфона на Бетани. Мелодията за обажданията на майка ѝ. Бетани докосна екранчето и се запъти към главния вход.

— Ало, майко?

— Здравей, ангелче. От обяд ли се връщаш? — Къщата, в която живееха под наем, беше съвсем близо до училището и Бетани от време

на време се измъкваше да обядва, както двете с Пати бяха направили току-що.

— Той обади ли се?

— Не, но говорих с командира на базата и научих, че е в страната. Поканих Бърт на вечеря днес. Нещо против?

Бетани беше научила за обаждането на Райън преди пет дни и се опитваше да приеме предстоящото му завръщане. Майка ѝ беше споменала за някаква промяна у него. Искал да си почине от войната. Разминало му се на косъм, само това знаеше, обаче беше съгласна със Селин: твърде късно.

Райън олицетворяваше всичко, което не беше наред в живота ѝ. Хрумна ѝ в миг на проблясък, докато си вземаше душ на следващата сутрин. Баща ѝ беше една измамна надежда.

Заел беше позата на спасител, обаче се беше провалил печално в тази си роля и макар да не беше лош човек, не беше онова, което олицетворяваше, съвсем не.

Не беше любим човек за Селин, не беше баща за самата нея. И затова беше нещо като враг. В този момент Селин се нуждаеше от близък, понеже се чувстваше застрашена от врага.

— Разбира се — отговори Бетани. — В колко часа?

— В шест? Ще се прибереш ли пеша довечера?

— Защо не? Още пет минути движение няма да ми навредят.

— Мислех да си направим чили.

— Звучи чудесно. Не се тревожи, мамо. Може и да е негодник, но няма да ни направи нищо лошо.

— Не сме сигурни.

— Не е такъв.

— Въпреки това ще съм по-спокойна, ако Бърт е там.

Една дребна полза от новината, че Райън възнамерява да се прибере у дома, беше фактът, че двете с майка ѝ поне веднъж бяха на едно мнение. Бетани нямаше нищо против да посвикне с усещането.

— Ами ако пристигне следобед? — попита тя.

— Няма да съм тук. Ти си на тренировка до шест, нали?

— Точно така.

Майка ѝ замълча.

— Този път ще стигна докрай, Бетани. Ако се появи, ще му кажа.

— Мисля, че трябва. Не се тревожи, мамо. Иди на гости на някоя приятелка. Просто не мисли за това.

— До довечера.

Затвори и си помисли, че може би ще ѝ е приятно отново да види прокурора. Той беше змия, дори майка ѝ виждаше лъскавите му люспи. Обаче Селин се чувстваше привлечена към змиите, особено към тази вежлива, грижовна и преуспяла змия. И най-важното: майка ѝ очевидно беше луда по него.

— Ще се разведе ли? — попита Пати.

При тези думи светът на Бетани помръкна, сякаш приятелката ѝ беше щракнала някакво копче. Може би заради думата „развод“. Внезапно тя ѝ напомни колко безсмислена всъщност е цялата тази глупост с Ню Йорк.

Всички готини дрехи на света не можеха да прикрият едно тъжно сърце. За някакъв кратък миг Бетани се възненавидя, задето се е подчинила на мечтата на Селин да прави кариера като модел. Нали майка ѝ не смяташе, че изисканите вечери и пътуванията до Ню Йорк щяха да компенсират онова, от което боледуваха двамата с Райън?

Всъщност целият свят боледуваше, до този извод стигна Бетани.

Пати забеляза, че настроението ѝ помръкна и сви рамене:

— Него и бездруго все го няма, нали?

— Да.

Но нищо не ѝ се струваше наред.

Макар половината училище да ѝ завиждаше, Бетани се чувстваше потисната като никога досега. А това само по себе си беше доста противно.

* * *

Малцина имат представа каква голяма част от доброто разследване почива на интуицията. Нужно е търпение, за да пресяваш камарите от данни, или да седиш с часове в дежурната кола и да чакаш нещо да се случи. Трябва да имаш набито око за най-дребни подробности, за да долавяш какво не е наред, кой странен или банален детайл просто не е на мястото си. Нужна е логика, за да свържеш точките от дадена схема и да получиш смислена картина. Но

интуицията може да те насочи там, където другите улики мълчат. Уликите правят случая. Понякога интуицията е гласът, който нашепва едно-две предположения, когато всичко друго се е провалило.

След като вече от осем дни Рики Валънтайн работеше отново по старото дело, интуицията ѝ подсказа, че неуспехът ѝ да открие нови улики, които да изобличават Фил Суицър като Костотрошача, не е непременно нещо лошо. Обаче по тона на шефа си Морт Кракър усещаше, че той никак не е доволен.

Кимна на Дерек Джонсън, младши следовател, с когото беше работила няколко пъти, и почука на вратата на Кракър.

— Влез.

Рики пристъпи вътре и затвори вратата.

— Добър ден, сър.

— Сядай, агент Валънтайн.

Тя седна и кръстоса крака. Кракър се настани зад внушителното си дъбово бюро и обърна към нея голямата си четвъртита глава. Рики беше готова да се закълне, че някой е цапардосал този мъж по челото, когато е бил още дете. Не бяха улучили топчестия му нос, но хубавичко бяха подравнили темето му.

Кракър вдигна лакти върху бюрото и сплете пръсти във формата на голяма индианска колиба.

— Току-що получих решението на съдията — каза той.

— Вече? — За миг сърцето ѝ замря.

— Точно така.

Искаше да каже, че бързото решение означава и категорично решение по отношение на случай, който според тях двамата беше всичко друго, но не безусловно изяснен.

— И?

Кракър постави едрата си длан върху лист хартия и го плъзна до една спретната купчина върху педантично подреденото си бюро.

— Отхвърлил е всичко.

Рики примигна. Донякъде беше очаквала това да се случи. Все едно ѝ изтръгваха вътрешностите с новината, че случаят, по който беше работила повече от година, е отхвърлен заради някакво съдебно изслушване по улика. Заради вероятността от подхвърлена лабораторна проба.

— Суицър излиза на свобода — оповести Кракър.

— Кога?

— Веднага. Ще го пуснат преди да се мръкне.

Рики кимна. Не беше сигурна каква реакция очакваше той от нея, но съдейки по втрещения му поглед, не беше доволен. Може би щеше да се отрази добре на кариерата ѝ, ако пусне някоя ругатня, за да изрази подобаващо яростта си заради този обрат на събитията. Обаче не изпитваше достатъчно ярост, за да намери нужните думи.

— Изглеждаш съкрушена — отбеляза той.

— Изморена съм. Просто съм изморена.

— Не ми изглеждаш изморена. Изглеждаш ми... добре.

— Не съм.

— М-да... И аз не съм. Току-що ни натриха носовете, в случай че още не си схванала.

— Това го приемам — отговори Рики. — Повече ме притеснява фактът, че Костотрошача е на свобода. Независимо дали Суицър е виновен, или не.

Морт кимна веднъж съвсем бавно.

Рики доразви мисълта си:

— Освен ако случайно не го арестуваме за друго престъпление.

Устните на Кракър се нацупиха в месеста гримаса.

— Притискат ме да ти отнема случая. Надявам се, разбираш...

— Да, сър. Обществеността се нуждае от изкупителна жертва, защо да не съм аз?

— Не става дума за успокояване на общественото мнение, а за това, че не успя да задържиш виновника зад решетките.

— Тогава ме преместете. Възложете този случай на някой подобър от мен. На младши агент, който знае повече от мен за Костотрошача. По дяволите, разтръбете из целия град, че вече всички може да спят спокойно, понеже единственият агент, способен да притисне Костотрошача до стената, е отстранен от случая, та ФБР да се измъкне сухо от водата.

— Не бих се изразил толкова сбито, но виждам, че разбираш за какво става дума.

— Допускам, че прокурорът ще ви заобича още повече.

— Не знам, не съм говорил с него, откакто научих.

— Мислех, че споделяте всичките си тайни.

Той продължи, без никакъв намек, че се е засегнал:

— Да, работим в тясно сътрудничество. Така е по-добре. Тъй или иначе, ще стигнем до дъното на този случай. В момента единственият въпрос е дали да го направим с теб, или без теб.

Рики се изправи и се приближи до прозореца с ръце на кръста, замислена за ефекта от черната пола с изискана дължина малко над коляното, за черните си обувки с висок ток, които изглеждаха твърде претенциозни, твърде елегантни. В мигове като този ѝ се искаше да е малко по-висока и с петнайсетина сантиметра по-широка в раменете. Още някои допълнителни органи на съответните места също не биха навредили.

Обърна се към Кракър.

— Ясно е, че вие решавате. Обаче съзнавате, че на всеки друг следовател ще му трябва най-малко един месец, за да опознае случая толкова добре, колкото го познавам аз.

— *Какво* познаваш, Рики? Какво точно знаеш?

— Като начало, съществува доста голяма вероятност наистина да сме заловили не когото трябва — отсече рязко тя и посочи към прозореца като към въображаем заподозрян. — Да, уликите пасват и с тази кръвна проба, която размахаме, се постаряхме да бъде точно така. Само че уликите пасват и по отношение на още хиляди други хора на улицата. Само не ме убеждавайте колко сте сигурен, че сме пипнали когото трябва.

— Не твърдя, че е така. Но да, вярвам го.

— Можем да подходим към въпроса по два начина. Или ще си размърдаме мозъка и ще изкопаем улики за някое от трите обвинения, по които не осъдихме Суицър, за да не твърдят, че го изправяме пред съда два пъти по едно и също обвинение. Или пък ще допуснем, че Костотрошача е навън на свобода и се подсмивва на всички глупости по вестниците. Поне ми позволете да открия ново разследване. Нека да започна оттам, където спрях преди две години.

— За какво ще се хванеш? Няма друг труп.

— Няма — скръсти ръце тя. — Обаче ми хрумнаха някои нови неща.

Той изви вежди.

— Засега са само догадки.

Той чакаше.

— Така. — Рики крачеше напред-назад пред него. — Последното нещо, над което работех, преди да се появи кръвната проба, беше обикновен армейски нож, какъвто намерихме в плевнята в Ел Пасо и на местопрестъплението на Четвърта улица. Първият нямаше как да го свържем пряко със случая от Ел Пасо, но бяхме почти сигурни, че с втория нож е прерязано въжето, с което е било вързано момичето.

— Тази улика се оказа безполезна.

— Навремето да, понеже тогава се бяхме наточили срещу Суицър и не виждахме връзка между него, ножа и военните. Всеки би могъл да си купи такъв нож от магазин за военни стоки, нали?

— Продължавай.

— Ако допуснем, че Суицър не е нашият човек, започвам да се питам що за военен ще избие седем жени в рамките на шест месеца и след това ще изчезне.

— И?

— И не мога да се отърся от мисълта, че става дума за човек, който не убива в Тексас, защото *не е* в Тексас.

— Понеже през последните две години е мобилизиран.

— Просто ми хрумна — сви рамене Рики. — Не знаем. Работата е там, че докато не се откажем от Суицър и не започнем да разглеждаме други възможности, никога няма да зададем правилните въпроси. Би трябвало да разговарям с военните, вместо да се боря за разрешение да си върша работата. Единственият ми приоритет би следвало да бъде да го спра, преди да убие отново.

— Ако вече не го е направил. — Кракър въздъхна тежко. — Ето, принуди ме да звуча като теб.

— Какво ако греша ли? А какво можем да изгубим?

И двамата знаеха, че няма какво.

Кракър разпери едрите си длани върху бюрото и потупа по повърхността с дебелите си пръсти.

— Добре, Валънтайн. Върви да преследваш това привидение. Но ако улуките дори съвсем слабо понамирисват на Суицър, искам да ме осведомиш.

Тя се запъти към вратата.

— Трябва да знаете, че една от нишките, които трябва да проследя до източника, е кръвната проба.

— Не, Рики, не знам това.

— Някой е подхвърлил кръвта, сър. Трябва да узная кой.

— Ти само допускаш, че някой е подхвърлил кръвта.

— Допускам, че Суицър не е нашият човек, което означава, че някой го е натопил. Ако разберем кой, това може да ни отведе до...

— Остави тази работа, Валънтайн. Ако някой от тази служба наистина е подхвърлил уликите, аз ще се заема с него. Моя работа е, не твоя. Не искам да душиш край моята операция, ясно?

Рики вдигна двете си ръце, за да покаже, че се предава.

— Ясно. Няма да душа около любимото ФБР. Кълна се.

Отвори вратата.

— Нито около прокуратурата! — подвикна след нея Кракър.

Тя обаче вече крачеше по коридора и не беше в настроение да дава повече обещания.

12

Райън подаде на шофьора на таксито две двайсетачки и слезе на булевард „Бартън Крийк“. На пощенската кутия с дебели цифри пишеше 1300, адреса, на който се бяха преместили Селин и Бетани след като той беше мобилизиран последния път. Това беше.

Бяха минали шест дни, откакто за пръв път си даде сметка колко отчаяно му се иска да се втурне към къщи и да прегърне жена си, и мигът беше настъпил.

В Остин беше горещо през август, но не неприятно горещо, не и след двете години на Райън в пустинята, където през горещия сезон температурите редовно бяха около петдесет градуса. Хладен бриз близна потния му тил. Щурци...

Липсваха му щурците. Непрестанното цвърчене на насекомите, потулени сред гъстия листак, което дразнеше мнозина.

Райън пристъпи към алеята, която се спускаше към голяма бяла къща, почти невидима откъм пътя зад облаци зеленина. Средиземноморска архитектура, с голям навес пред двойната остъклена врата.

У дома.

Мисълта отлетя толкова бързо, колкото и нахлу в съзнанието му. Всъщност къщата долу изобщо не приличаше на дом. Откакто пристигна в Съединените щати, десетки пъти се опитваше да се свърже със Селин — на мобилния ѝ телефон, който знаеше, че тя непрекъснато носи със себе си. Не отговаряше на обажданията му.

Няма проблем, просто беше уплашена. Объркана. Вече сигурно беше научила поне някои подробности относно нервния му срив и вероятно си беше спомнила първия път, когато той беше рухнал по време на най-обикновена тренировка. Когато Селин узнаеше колко дълбоко го е засегнало преживяването в пустинята, объркването ѝ щеше да изчезне. Ако имаше нещо, което Райън познаваше особено добре, това беше човешката психика и реакции. Невидимите функции на мозъка.

Затова беше тук Райън — за да покаже на Селин как се бе променило собственото му съзнание. Как най-сетне вижда всичко кристално ясно.

Зад него прозвуча клаксон и той плъзна неவிждащ поглед по черния мерцедес, който беше възроптал, без да му обърне внимание.

Отново впери поглед в къщата. Затова беше тук. За да поправи всичко. Да признае угризенията си. Да ги помоли за прошка. Бог да му е на помощ. Дано!

Райън тръгна по алеята. Сърцето му биеше лудешки и щурците пееха, но краката му пристъпваха безшумно и крадешком се промъкваша обратно в света, от който беше избягал преди много години. Не беше толкова глупав, че да не предвижда трудности около сдобряването със Селин и с Бетани, но беше готов да се просне в нозете им, ако трябва.

Никога не би изрекъл и една гневна дума към Селин.

Щеше да ѝ купува каквото иска, колкото и да му струваше.

Щеше да ѝ поднася закуска в леглото, да пере дрехите и да ѝ се усмихва влюбено от другия край на стаята. И рози, щеше да изпълни света ѝ с рози, с толкова червени и розови рози, че съседите да го помислят за луд, какъвто вероятно беше.

А що се отнася до Бетани... През последните шест дни беше плакал безмълвно, докато излизаше от вцепенението си, ходеше до кафенето, прекарваше там времето между четирите отделни изслушвания, лежеше в леглото си късно нощем, качваше се на самолета, наблюдаваше от прозореца океана ниско долу, слизаше от АС-130, праметнал през рамо чувала си, разговаряше с психиатъра във Военноморската болница в Бетесда и накрая докато летеше към дома си в Остин, където беше имал добрината да отседне в хотел.

Вече пред къщи, щом си помисли за Бетани, сълзи отново парнаха очите му и той примигна и си обеща да не допусне емоциите да му попречат, когато влезе вътре.

Тази мисъл го накара да се закове на половин метър пред вратата. *Не, Райън, недостатъкът ти беше, че бягаш от емоциите. Покажи им чувствата си, покажи им какво изпитваш.*

Беше решил обаче да не търси съчувствието на близките си. Подробностите около отвличането му в Ирак не биваше да играят никаква роля в старанието му да ги спечели отново. Беше ги изгубил

преди инцидента заради онова, което беше сторил или... не беше сторил. Сега щеше сам да ги заслужи отново.

Райън пристъпи и натисна звънеца с несигурна ръка.

Дълбоко от вътрешността на къщата се разнесе гласът на Селин:

— Вратата е отворена, ангелче!

Бетани. Беше го взела за Бетани.

— Аз съм — обади се той пресипнало.

— В кухнята сме!

Две мисли се стрелнаха в главата му. „Ние“ означава, че Бетани е с нея. Бяха в кухнята и го чакаха. И беше нарекла него „ангелче“ — нежното обръщение, което някога използваше за него, а сега беше запазено за Бетани.

Окрилен от неочаквания си късмет, Райън се вмъкна вътре и тихо затвори вратата зад гърба си. Селин се смееше в кухнята.

— Не, шоколад, глупаче. Прави чилито по-пикантно. Довери ми се, ще ти хареса.

Застана на изтривалката от вътрешната страна на вратата и остави гласът ѝ да отмие страховете му. Ако можеше просто да постои тук и да послуша как съпругата му разговаря с дъщеря му за нещо толкова ежедневно като готвенето на чили.

Селин продължи да говори и да обяснява какъв вкус придава шоколадът. Райън нямаше представа, че е превърнала готварството в хоби.

Мина през дневната на път за ярко осветената кухня, като си мислеше на всяка крачка, че трябва да произнесе речта си точно каквато я беше репетирал, никакви отклонения. Освен това трябваше да изрече всичко, преди Селин да успее да реагира.

Пристъпи в сводестия вход и застана там с карираната си риза и отпуснал ръце покрай тялото си. Селин се беше надвесила над печката с черпак в едната ръка и подложила другата си шепа отдолу, докато духаше храната и приготвяше мъничко за опитване.

Долу бълбукаше чилито.

— Здравей, Селин.

Сините ѝ очи се стрелнаха нагоре и тя замръзна.

На Райън му се искаше да се спусне към нея и да я вдигне на ръце, но съзнаваше, че не бива просто да нахълта в живота ѝ без

нейното пълно съгласие. Той я беше изоставил. А сега щеше да плати каквато цена се наложи, за да я спечели отново.

— Извинявай, опитах да ти се обадя.

Тя бавно свали черпака.

Сега. Трябваше да го каже сега, преди тя да успее да реагира.

Къде е Бетани?

Налагаше се Райън да говори веднага и той го стори:

— Много съжалявам, моля те да ми простиш. Аз съм виновен за всичко. Всичко стана заради мен. Бях истински глупак, че те напуснах. Моля те, моля те да ме приемеш отново.

Не го беше планирал точно така. Тя все още беше застинала над чилито. Защо беше толкова изненадана? Нали току-що го беше повикала? А и къде беше Бетани?

— Кой те пусна? — попита Селин.

— Аз...

Погледът ѝ се стрелна наляво и в този миг Райън усети, че явно е изтълкувал всичко погрешно. Проследи погледа ѝ към мъж, застанал до масата. Едър мъж с тъмна коса, сресана назад от полегатото чело, който го наблюдаваше нехайно, пъкнал едната си ръка в джоба на черните си официални панталони и поставил другата върху дървената маса. През дясното му рамо беше праметната домакинска кърпа.

— Райън, запознай се с Бърт Уелш — остро каза Селин. — Бърт, това е Райън.

Къде беше Бетани? Райън се озърна.

Бърт прекоси стаята, обхвана с ръка талията на Селин и прониза Райън с твърд поглед.

— Къде е Бетани?

Мускулчетата на челюстите на Селин се издуха под кожата.

— Моля те, Райън, моментът не е подходящ. Не усложнявай нещата повече.

Той вдигна ръце слисан.

— Не, не е така. Ти не разбираш. Аз сгреших. Аз... Аз трябва...
Върнах се...

— Не ми казвай, че не разбирам. Този разговор вече сме го водили. Но вече край. Искам да си тръгнеш.

— Това беше преди петнайсет години. Оттогава не се е случвало.

— Така ли? Мислиш, че си се самоотлъчил за седмица, но мен ако питаш, изобщо не се върна. Всичко свърши. Напусни къщата и, за бога, не забърквай Бетани в тази каша. Няма да допусна да я нараниш повече, отколкото вече си го сторил.

Думите го блъснаха болезнено в гърдите и дъхът му секна. Опита се да изрече нещо, да я увери, че никога не би наранил Бетани. Че идва, за да оправи нещата.

Но успя да продума само едно:

— Не...

— Мисля, че тя се изрази съвсем ясно, Райън — обади се Бърт. — Излез оттук или ще те изхвърля. Вече изясни ли ти се?

— Аз... — Той не помръдна. — Това е моят дом.

— Майко?

Райън се завъртя, когато чу гласа на Бетани. Тя стоеше в дневната, облечена с джинси и фланелка „Найки“. Видя приликите с четиринайсетгодишното момиче, което бе прегърнал за сбогом преди две години, но тази Бетани, която го гледаше слисано в момента, вече бе много далеч от предишната хлапачка.

Беше се превърнала в млада жена. Такава беше станала Бетани — красивото бебе, което двамата със Селин осиновиха преди шестнайсет години. Неговата дъщеря.

Обичаше я повече, отколкото подозираше.

Бетани дълго стоя, вперила безмълвен поглед в него. Райън не намираше нужните думи — нито към Селин, нито към мъжа, с когото се беше сближила, още по-малко към Бетани.

— Здравей, ангелче — промълви той.

— Не съм ти ангелче, Райън — отвърна тя и погледна към Селин през вратата.

— Бетани...?

Какво би могъл да й каже? Тя не му се притече на помощ. Бяха настроили горкото момиче срещу него.

— Моля те...

— Години наред лежах будна нощем и слушах как Селин плаче, преди да заспи — каза Бетани. — Това няма да се промени, като просто щракнеш с пръсти.

— Просто си върви, Райън — обади се Селин. — Не усложнявай нещата повече.

Стаята се завъртя край него. Беше очаквал трудности, но чак толкова... Те чисто и просто го убиваха!

И сякаш за да затвърди убеждението му докрай, здравенякът Бърт се приближи до него, ухаещ на афтършейв.

— Виж, Райън, мисля, че бяха съвсем ясни. Търпението на хората си има предел, нали ме разбираш?

Райън се поколеба, измъчван от нерешителност. И преди беше изпадал в подобно, наглед безизходно положение, но решимостта да се справи никога не го напускаше. Знаеше, че единственият начин да спечели, е да ги надхитри.

Затова се обърна, мина бавно покрай Бетани, излезе от вратата и пое нагоре по алеята, като през цялото време си повтаряше, че всичко е наред, че всичко ще се оправи. Утре.

Утре щеше да оправи всичко.

* * *

Райън прекара безсънна нощ в мотел „Супер 8“, на ъгъла на шосе 290 и Ламар, потънал в прозрението, че нищо от уменията, които бе придобил в армията, не можеше да му бъде от полза в този свят. Логиката, макар и полезна, нямаше особено голяма тежест.

Тук ставаше дума за сърдечни дела. Просто трябваше да убеди Селин и Бетани, че не е същият човек, когото познаваха от преди. И че дори тогава не е бил чак толкова ужасен, не изцяло. Имаше вина, задето ги бе пренебрегвал, но не от зло сърце — сърцето му винаги е било добро.

И в двата случая трябваше да ги накара да му повярват, а вярата е свързана със сърцето. Убеждаването обаче в крайна сметка се свежда до логиката и разума. Трябваше да измисли как да го постигне — задача, за която умът му, колкото и да бе напрегнат след категоричното отхвърляне, бе идеално подготвен.

В малките часове, докато цял Остин спеше, Райън стигна до извода, че за да убеди Селин и Бетани в достойнствата си, трябва най-напред да отстрани главната пречка за общуването си с тях.

Мъжът на име Бърт Уелш, който ухаеше на афтършейв. На зазоряване Райън лежеше, загърбил сърдечните си терзания, и кроеше

как да се справи с Бърт.

Стана в седем часа, взе си душ, облече сини памучни панталони и бяла риза и се възползва от безплатната закуска на първия етаж — кафе, кроасани, конфитюр и сок. В седем и четирийсет и пет хвана такси, което го откара до библиотека „Джон Хенри Фолк“ на улица „Гуадалупе“.

— Почакайте ме дващест минути, ако не се върна, задръжете рестото. — Остави на шофьора трийсет долара и влезе в библиотеката.

Бърт Уелш се оказа човек, с когото Райън реши, че би могъл да се разбере. Юрист. Всъщност беше прокурор на окръг Травис.

Райън се взираше във файла, който му изрови търсачката „Гугъл“ и искрицата надежда, в която упорито се бе вкопчил през нощта, се разгоря. Не само щеше относително бързо да открие Бърт, но и щеше да му е по-лесно да апелира към здравия му разум, отколкото ако си имаше работа с по-слабо образован човек. Най-малкото юрист на толкова висок обществен пост щеше да е принуден поне да разгледа разумния му иск.

Мислите му се върнаха към Бетани — как стоеше царствено и го наблюдаваше с блеснал поглед. Тя поне щеше да разбере силния му копнеж да възстанови връзката с дъщеря си.

Райън набързо прегледа вестникарската статия за избора на прокурора и погледът му спря върху една дума, оцветена различно и дадена като линк.

Костотрошача.

Прочете абзаца, в който се намираше линкът. Явно Бърт Уелш дължеше избирането си за прокурор до голяма степен на съдебното дело срещу Фил Суицър, известен още като Костотрошача, за когото се смяташе, че е убил седем момичета, като е натрошил костите им, без да накърнява кожата, макар да го осъдили по обвинението само за едно убийство.

Последното момиче било ученичка в училище „Сейнт Майкъл“. Не беше нужно човек да е гений, за да се досети, че Селин се беше запознала с Бърт там, в училището на Бетани, докато Райън беше далеч и спасяваше света.

Затвори очи и затърси тъничка нишка надежда. Трябваше да се обясни с този мъж. Уелш несъмнено щеше да го разбере, след като

научеше какво е преживял самият Райън в плен на другия костотрошач там, в пустинята.

Разпечатата страницата, сгъна я прилежно, пхна я в джоба си и излезе от библиотеката.

Сградата на административната управа на окръг Травис, в която работеше прокурорът, се намираше на Единайсета улица, на няколко пресечки от „Гуадалупе“. Плати на таксито, мина под знамето на Тексас отдясно и под американското знаме отляво и влезе през стъклената врата.

Отне му двамайсет минути да намери фоайето пред кабинета на Бърт на третия етаж. Възнамеряваше да почака, ако се наложи — рано или късно Уелш щеше да се появи в кабинета си, а ако Райън извади късмет, това щеше да се случи още днес.

И най-вече трябваше да остане спокоен. Стоеше като привидение в ъгъла и чакаше да се появи онзи. Последното, което можеше да си позволи пред очите на всички, беше да се срине физически.

— С какво мога да ви помогна?

Служителката на рецепцията седеше зад черешовото си бюро, вдигнала към него поглед над тесните си очила. Брук Силвърстийн, гласеше златистата табелка до зелената лампа.

— Ами... да. Бих искал да се срещна с прокурора.

— Имате ли уговорена среща?

— Да, имам. Не е записана, но той ме очаква. Не уточнихме конкретен час. Той тук ли е?

— Как се казвате?

— Предайте му, че го търси Райън Еванс. — И додаде, за да впечатли по-скоро секретарката, отколкото прокурор: — Капитан от военноморското разузнаване. Кажете му, че е много важно да говоря с него.

Очите на Брук проблеснаха само за миг и Райън ясно разбра, че се е издигнал от „как да се отърва от този тип“ до „хм, интересно“.

— Заповядайте, господине, седнете.

Тя вдигна телефона, докато Райън се настаняваше в един от четирите тапицирани стола, разположени около лампи за четене. Устните ѝ се движеха. Жената стрелна с очи третата врата без никаква табела от дясната си страна, после погледна към Райън над очилата си.

И той прочете в погледа ѝ отхвърляне. Явно получаваше порция нареждания по телефона. *Разкарай този маниак от кабинета ми. Повикай охраната. Постарай се в никакъв случай да не ме доближава на публично място.*

Да, спокойно. Щеше да остане напълно спокоен. Само че нямаше да пропилее шанса да изиграе картите си. Уелш беше пречка, затова трябваше да се изправи лице в лице с него и да го убеди.

Вместо да остане на мястото си, Райън стана и се запъти отривисто към третата врата без табелка.

— Господине, почакайте, моля... Нямате право да влизате там!
— Тонът на Брук потвърди правотата на догадката му.

Завъртя топката, отвори широко вратата, видя Бърт, седнал на бюрото си, и бързо се заключи вътре с него.

— Само няколко думи, господине.

Бърт говореше по телефона, несъмнено със секретарката си. Остави слушалката върху лостчето и се изправи. Облечен с черен костюм, с разкопчана яка на ризата, разкриваща мускулестите му гърди, Бърт Уелш изглеждаше още по-импозантен, отколкото го помнеше Райън.

На вратата похлопаха с юмрук.

— Сър?

— Остави ни за момент — провикна се Уелш.

— Благодаря ви, няма да ви задържам.

— Надявам се — каза Бърт, забол стоманения си поглед в Райън.
— Стъпили сте върху много тънък лед.

— Опитвам се да привлека вниманието ви. Имам право на това. Спите с жена ми.

— Така ли? Бях в дома на Селин, защото тя се страхуваше за живота си.

Този коментар беше неочакван. Уелш се преструваше. Би трябвало.

— Селин ми каза, че сте преживели няколко трудни седмици — заяви прокурорът и пристъпи напред, пъхнал ръка в джоба си, — но всъщност важното е, че съпругата ви иска развод. Досега ви е било все едно, предлагам така да остане и занапред. Това няма нищо общо с вас. Върнете се на бюрото си във флота, станете адмирал или каквото там

трябва, залавяйте терористи, вършете си работата. Само стойте далеч от Селин и от Бетани.

Райън трябваше да впрегне всичките си сили, за да се удържи и да не се разтрепери.

— Тя... тя не разбира.

— Какво да разбира? Че сте загубеняк?

— Не разбира какво ми се случи — успя да поясни Райън. — Дайте ми възможност да обясня поне на дъщеря си. Моля ви, трябва да проумеете какво съм преживял. Бях пленен от бунтовници, които ме принудиха да наблюдавам страховити неща. Не съм същият човек, който бях, когато заминах.

— Но заминахте, нали? Такъв е бил изборът ви. Точно както сега ще напуснете кабинета ми, преди да ви изхвърля.

— Човекът, който ме държеше в плен, сравни Съединените щати със сериен убиец — каза Райън. — С Тед Бънди. Нали вие осъдихте Фил Суицър? Костотрошача?

Уелш застина.

— Убиецът, който си играеше с мен, който изби всички онези деца в подземията, където ме държаха затворен, твърдеше, че просто прави онова, което е правил Костотрошача. Че аз съм като Костотрошача. Че съм Костотрошача. Че всички ние сме като Костотрошача.

Успя да привлече вниманието на прокурора. Всъщност Калид беше дал за пример Тед Бънди, а не Костотрошача, но всъщност те бяха едно и също, а Костотрошача беше много по-тясно свързан с прокурора.

— Вие сте пъхнали Костотрошача зад решетките. Значи знаете какво са преживели родителите на момичетата, които той е убил. Моля ви — завърши Райън тихо и умолително, — моля ви, не ми отнемайте дъщерята.

— Не успях да спра Костотрошача — каза Бърт Уелш. — Фил Суицър е бил освободен от затвора днес сутринта.

В момента Райън не даваше пет пари. Пристъпи по-близо до прокурора.

— Ще направя каквото искате, само ми помогнете да изкупя вината си пред Бетани.

— Обичам ги, Райън. Обичам и двете и предпочитам да ви видя да изчезвате завинаги, отколкото да допусна да ги нараните отново. Ако съзнавате кое е най-доброто за вас, просто ще се обърнете, ще напуснете този кабинет, ще подпишете документите за развода, когато ги получите, и ще намерите начин да се върнете в Ирак, където можете да свършите нещо полезно.

Райън усети как по тила му се разливат горещи вълни, обаче успя да запази безукорно самообладание, съзнавайки, че така трябва.

Приближи се до стената, свали картината на едър кафяв жребец, отиде до прозореца към Единайсета улица и запокити картината в стъклото. Рамката се натроши и той хвърли накъсания кон на пода. Съзнаваше, че постъпва детински, но не му хрумнаха по-добри варианти.

Завъртя се и установи, че Бърт се е обърнал, за да го наблюдава, но иначе не е помръднал от мястото си.

— Съжалявам, само се опитвах да привлека вниманието ви.

Без дори да кимне или с нещо да покаже, че го е чул, мъжът, който възнамеряваше да му отнеме съпругата и дъщерята, преспокойно му обърна гръб и натисна едно копче на телефона.

— Брук, моля те, незабавно изпрати охраната в кабинета ми. И звънни в полицията...

Само това успя да каже Бърт, понеже междувременно Райън мина по килима зад него, сграбчи го за бялата яка и с повече сила, отколкото допускаше, че притежава, го вдигна от пода. Телефонът издрънча на бюрото и Бърт изпъшка, когато се стовари по гръб на килима.

Райън се надвеси над него, обкрачил главата му.

— Извинявай. Извинявай, обаче ти не ме слушаш. — Дишаше задъхано и учестено и от прилива на чувства, и от физическото напрежение. Бърт беше едър мъж.

Той изруга и понечи да повдигне глава. Едва тогава Райън се досети, че е допуснал непоправима грешка. Обзет от паника, беше направил нещо, което несъмнено щеше да превърне този мъж в негов заклет враг.

А сега Бърт, който беше много по-едър от него, се канеше да се изправи на крака и да го осакати.

Райън притисна с коляно гърдите на Уелш и отново рязко го долепи към килима. Размърда крак така, че пищялът му да се вреже в гърлото на Бърт. По-едрият мъж стисна крака му и се опита да го избута, но Райън имаше предимство. Може и да не беше морски пехотинец, обаче знаеше как да убива без оръжие. А за един кратък миг Райън наистина силно искаше да убие този човек.

Отново задумкаха по вратата, но този път с настояването да отвори незабавно.

Райън сведе лице и заговори ниско и остро:

— Тя е моя дъщеря!

— Отворете вратата!

Тряс! Рамката се разби под напора на удара.

И тогава, докато прокурорът се мятеше под него с червено като домат лице, Райън възвърна разума си. Дръпна се от него и се изправи точно когато вратата отхвъркна и се отвори.

— Не мърдай! — Служител от охраната с изваден пистолет и се целеше в Райън.

Той вдигна ръце.

— Спокойно. Просто си говорим.

— Сложи ръце на главата си!

Може и да беше възвърнал разума си, но още не беше измислил разумен начин на действие.

— Той спи с жена ми.

— Ръце на главата!

Трима охранители застанаха срещу него в полукръг с блеснал поглед, все едно бяха спипали терорист, който се кани да взриви цялата администрация на окръг Травис. Райън обаче беше просто мъж, осъзнал колко много обича дъщеря си. Опитът му да постигне своето бе продиктуван от обич, не беше терористична мисия.

— Сложи си ръцете на тила преди да съм ти пръснал мозъка! — изкрещя пазачът.

— Той се опитва да ми отмъкне дъщерята — обясни Райън и вдигна ръце на главата си.

13

Рики Валънтайн спря до мотел „Супер 8“, паркира колата си на мястото за посетители до входа и се запъти към асансьора.

Стая 312, така ѝ беше казал Еванс. Натисна копчето и зачака да пристигне кабинката.

През трите дни, откакто Кракър ѝ беше позволил да започне ново разследване, провеждаше разпити с всички дори бегло свързани с последната жертва, Линда Оуенс, върху чието тяло някой най-вероятно беше подхвърлил кръвната улика. Поне Рики така гледаше на кръвта — всичко, предприето от следователката, се основаваше на допускането, че Суицър не е истинският извършител, което пък означаваше единствено, че кръвта е подхвърлена.

Бяха разследвали задълбочено убийството на Линда Оуенс, но разпитите секнаха, когато лабораторните анализи установиха, че кръвта, намерена в косата на Линда Оуенс, съвпада с тази на главния им заподозрян в онзи момент Фил Суицър. Все още непроучена бе останала поредицата възможни връзки между жертвата и хора, които са я познавали в училище.

Не затова обаче беше дошла тук в петък следобед Рики Валънтайн. Посещението се дължеше на случката с Бърт Уелш, който някак се беше забъркал в неприятности с военноморския офицер, с чиято съпруга се бе сблизил. На Рики не ѝ влизаше в работата, обаче според Уелш Райън Еванс направил необичайни твърдения, които го свързвали с Костотрошача в иракската пустиня. Следователно и на Рики вече ѝ влизаше в работата, макар и само докато установи колко основателни са въпросните твърдения.

Рики вече бе разговаряла петнайсет минути по телефона със Селин Еванс и половин час в „Старбъкс“ с Бетани Еванс, шестнайсетгодишната дъщеря, която по силата на интересно съвпадение сега учеше в същото училище — католическата гимназия „Сейнт Майкълс“ — както и последната жертва. Научи за семейството им повече, отколкото ѝ се искаше.

Но нищо съществено за Костотрошача.

Звънчето звънна и вратата на асансьора се отвори. Рики влезе в кабинката и търпеливо я изчака да доскрибуца три етажа по-нагоре.

Райън Еванс. Беше се поразовила за този човек, след като Кракър я помоли да го провери. Съдейки по всички данни, които събра, той беше един от най-добрите във флота. Командирът му говореше хвалебствено за работата на капитана във военноморското разузнаване, голяма част от която беше секретна. Военното му досие обаче не беше секретно. Както и да го погледнеш, Райън Еванс беше човек с характер, с когото хора като Бърт Уелш не могат да се мерят.

Човек, имал дързостта да нахълта в кабинета на прокурора преди два дни и да го обвини, че спи със съпругата му.

Само като си представи Бърт Уелш тръшнат на пода с притиснато в гърлото му коляно... Как да не се усмихнеш поне! Прокурорът не повдигна обвинения, но направи нещо може би още по-лошо.

Рики пристъпи към стая 312 и почука.

Съдейки по вида на човека, който й отвори, той явно не се беше показвал навън и не бе влизал под душа цяла седмица. Райън Еванс беше облечен с джинси и бяла фланелка, бос, с няколкодневна брада и с чорлава и мръсна кестенява коса. Едър мъж, природно силен.

Изглежда я откъм тъмната стая с кафяви очи като на изгубено пале.

— Да?

— Райън Еванс?

— Да. О... ФБР?

Тя протегна ръка:

— Агент Рики Валънтайн. Може ли да вляза?

Ръкостискането му беше вяло, но все пак я удостои с него, преди учтиво да отстъпи встрани.

— Малко чист въздух ще ни се отрази добре. — Рики се запъти към щорите на прозореца. — Нещо против?

— Не, не. Всъщност май ще е по-добре да светнем лампите.

Тя дръпна ръка от кордата на щорите.

— Разбира се. Осветлението. Добре, поне това.

Той светна лампата на тавана. Едно от двете големи легла не беше оправено. Оранжевите флорални мотиви на чаршафите си

отиваха с двете импресионистични репродукции на стената, типични за много хотелски стаи. Някой се беше заклеял да сведе буквално всички евтини хотели до три разновидности, от които тия с оранжевите флорални мотиви бяха най-разпространеният вид.

— Може ли да седна?

— Разбира се. — Той отиде до малката масичка с празна кофичка за лед и издърпа стол. Истински джентълмен.

Рики постави върху масичката портфейла си от черна змийска кожа и толкова голям, че преспокойно минаваше за чантичка.

— Благодаря.

Райън седна на леглото и сви единия си крак под другия:

— Няма защо.

— Както ви обясних по телефона, не искам да ви отнемам много време, имам само няколко въпроса. Разбирам, че знаете за Костотрошача.

— Беше по всички новини.

Рики погледна към телевизора, който работеше на канала на Си Ен Ен, но с изключен звук.

— Разбира се. Явно напоследък разполагате с колкото време пожелаете за новините.

Той само я гледаше.

— Кога за последен път сте излизали от тази стая, капитане?

— В страната съм едва от седмица. Още не съм се адаптирал.

— Трябва да призная, че не съм свикнала да разпитвам офицери от разузнаването, чиято работа е да четат между редовете. — Преметна крак върху крак и кръстоса ръце на коляното си. — Какво ще кажете да прескочим любезностите и да минем направо по същество?

— Нямам нищо против.

— Винаги ли сте такъв джентълмен?

— Моля?

— Тук съм по две причини, Райън. Може ли да ви казвам Райън?

— Да.

Тя кимна.

— Първата е нападението ви над прокурора, след като сте научили за връзката му със съпругата ви. Честно казано, на мен реакцията ви ми изглежда напълно логична. За жалост обаче тя никак не ви помага. Прокурорът ме помоли да ви дам това. — Извади един

плик от чантата си и му го подаде. — Може да прочетете документа по-късно — ограничителна заповед, която ви забранява да се доближавате на по-малко от един километър разстояние до съпругата и дъщеря си, както и до Бърт Уелш. Като имам предвид, че Уелш е прокурорът по тези места, на ваше място бих се придържала строго към заповедта. Той се съгласи да не повдига обвинения заради малкото ви изпълнение, понеже предпочита да не привлича вниманието на пресата. Но ми даде ясно да разбере, че ако нарушите ограничителната заповед, ще се озовете зад решетките.

Мъжът срещу нея примигна.

— Един километър?

Изглеждаше слиян. Полицията го беше освободила от ареста преди два дни със строгата заповед да не напуска мотела и той я беше спазил. Обаче доброто поведение не му беше спечелило онова, на което се беше надявал.

— Един километър? — попита той отново и бавно се изправи. — Това е... Ами Бетани?

— Може би е добре да напуснете града.

Той я изгледа невярващо, после се отпусна тежко на леглото и зарея невиждащия си поглед покрай нея.

— Съжалявам, капитане, нищо не мога да направя.

— Те нямат представа какво преживях. Аз... аз ги гледах как умират.

— Как умира кой?

Райън се изправи, отиде до прозореца и се върна.

— Не мога да повярвам, че ми се случва това. Не може да бъде!

Кой знае защо страданието на този човек трогна Рики. Явно обичаше дъщеря си и беше съсипан, задето го принуждават да стои далеч от нея.

Тя обаче беше дошла, тъй като прокурорът твърдеше, че капитанът е намекнал за някаква връзка с Костотрошача в пустинята. Зае се с целта си:

— Научих, че в Ирак сте се натъкнали на групировка, която ви е сравнила с Костотрошача.

Той я стрелна с кос поглед, но продължи да крачи, забол очи в килима, като че ли нишките, по които стъпваше, криеха решение на проблема му.

— Може би знаете, че аз бях главният следовател по разследването срещу Костотрошача преди две години — продължи Рики. — Тъй като Суицър вече официално е оневинен и освободен, подновявам разследването. Дъщеря ви, Бетани, учи в училище „Сейнт Майкъл“, където е учила и последната жертва.

Той кимна разсеяно.

— Най-малкото е интересно, че сте се натъкнали на подобен случай в пустинята, отвъд океана. Ще ви бъда много признателна за всякакви подробности относно тази среща.

— Информацията е секретна — отговори Райън и веднага се върна към основния проблем: — Но тя може да ме посещава, нали? Колко време ще продължи? Нали не очакват от мен... просто да не се виждам с дъщеря си?

Разтърсен е до дъно от преживяното в пустинята, помисли си Рики, поклащайки праметнатия върху другото си коляно крак. Чувстваше се прекалено издокарана с пола и с черни високи обувки тук, а единственият начин да изкопчи някаква информация от него беше да изглежда съвсем непосредствена.

Той спря, погледна я и Рики тутакси усети, че Райън Еванс няма скоро да прочисти съзнанието си, за да удовлетвори нуждата ѝ да получи информация. Отново я гледаше като кутре.

В очите му бликнаха сълзи и се стекоха по бузите му. Ръцете му се стегнаха в юмруци и той целият се разтрепери — отначало леко, но после се разтресе цялото му тяло от глава до пети.

И през цялото време не откъсваше очи от Рики.

Рухна толкова неочаквано и издаде толкова силно терзание, че внезапният прилив на чувства свари Рики напълно неподготвена. Той не беше просто съпруг, който току-що е открил, че жена му го напуска. Нещо друго, нещо страшно терзаеше Райън Еванс.

Лице в лице с такава болка, Рики се почувства длъжна да каже нещо. Да направи нещо, каквото и да е.

— Много съжалявам...

Той се овладя и успокои ръцете си. Примигна и прогони сълзите.

— Извинете. Извинете...

— Няма нищо. Много сте преживели.

— Не знаех... Нямах представа, че тя се чувства така. Какво можех да направя? Опитах се, опитах се. Мислех, че правя каквото

трябва за страната си, за нея, за Селин. Жертвах всичко в името на нещо, което умеех да върша.

— Райън, аз...

— Къде сбърках?

— Това не означава...

— Трябва да ми дадат още една възможност.

— Съжалявам... — Рики беше плакала заедно с майки, чиито дъщери бяха целите натрошени от едно страховито чудовище. Беше будувала нощем, кипнала от гняв към човешкото същество, способно на такава жестокост към невинни жертви. Беше държала в обятията си мъртво бебе, станало жертва на излязла от контрол съпружеска кавга. Ужасът я съпътстваше неспирно.

Само че сега пред погледа ѝ се разиграваше нещо различно. В очите на мъжа отново бликнаха сълзи и той се извърна.

— Райън...

Какво би могла да му каже? Изправи се и се приближи към него. Внимателно потърка рамото му и тихо каза:

— Райън, моля ви, не се разстройвайте. — В гърлото ѝ заседна бучка.

Беше дошла да разпита един войник с очакването той евентуално да хвърли светлина върху убиеца, който трошеше костите на жертвите си, а вместо това се бе натъкнала на баща с разбито сърце.

Някой затропа по вратата.

Рики заобиколи леглото и отиде да отвори. В коридора стоеше камериерката.

— Ще освобождавате ли стаята днес?

— Ще се обадим на рецепцията — отговори Рики. — Дайте ни малко време.

— Не бързайте.

— Благодаря ви.

Когато затвори вратата и се обърна, Райън се бе проснал на леглото и беше заровил лице във възглавницата. Стъпалата на белите му чорапи бяха мръсни, а десният му крачол се беше повдигнал и се виждаше прасецът му. Как да постъпи — да седне до него и да го утеши?

Трябваше да успокои положението, за да свърши онова, за което беше дошла. Ако това означаваше да помогне на Райън да проумее

света малко по-добре, така да бъде.

Рики плъзна единия стол по-близо до леглото и седна с лице към него.

— Наистина съжалявам за всичко това, Райън. Обаче трябва да се стегнете и да вземете някои решения. Не може вечно да се криете в този скапан мотел. Знам, че в момента положението ви изглежда много зле, но лошите моменти отминават, нали?

Той лежеше неподвижно, а гърбът му бавно се издигаше и спускаше с всеки дъх.

— Сигурна съм, че дъщеря ви много ви обича. Тийнейджърите просто не умеят да изразяват чувствата си.

Мислите ѝ се върнаха към собственото ѝ детство, когато баща ѝ, тогава ченге, загина при мотоциклетна катастрофа. Не го биваше много по насърчителните думи, а след смъртта му майка ѝ откри в някакъв дневник искреното му съжаление.

Споменът за това как четеше онези две страници завинаги се бе запечатал в главата ѝ. Седя безмълвна, самичка в цялата къща един месец след погребението му, и за пръв път, откакто беше умрял, плака неудържимо.

Кълна се, че бих убил всеки, който посегне на Рики. Понякога ми се струва, че не заслужавам нищо. Бях толкова лош баща. Мили боже, мразя се!

Болката я преследва две години, а сега, докато седеше до друг съсипан баща, споменът заплашваше отново да я смаже.

— Чуйте ме, Райън — заговори тя тихичко, — знам какво ви е. Тя ви обича. Сигурна съм, всяка дъщеря обича баща си. Понякога е трудно, но в крайна сметка всички се променят.

Той не реагира.

— Днес сутринта говорих със съпругата и с дъщеря ви. Тя ми се стори разумна жена. А дъщеря ви е изпълнена с гняв — и не проумява нищо от случващото се. Трябва да признаете, че постъпките ви са малко хаотични. Но тя е само на шестнайсет, след време ще ви прости за всичко, което сега пречи на отношенията ви.

Капитан Райън Еванс неочаквано се претърколи от леглото и се изправи от другата страна, за миг ѝ се стори объркан, но после я прикова с поглед. Рики си каза, че поведението му е странно дори за силно разстроен човек. Не знаеше много за него, но командирът му

беше пределно ясен за едно: капитан Еванс притежаваше уникален ум и беше невероятно интелигентен. Какво не би дала да узнае какво се случва в главата му в момента!

— Костотрошача ли? — попита той, приближи се до телевизора и го изключи. — Трошача или както там го наричате, правеше само каквото смяташе за необходимо да направи, агент Валънтайн. Следваше инстинктите си, досущ както правехме ние, докато бомбардирахме Ирак, за да го сринем до основи. Ето това научих в пустинята от Трошача. Боя се, че нищо повече не мога да ви кажа, секретно е.

Стоеше спокоен и замислен, сякаш бащата в него беше превключил някакво копче и се бе преобразил в школувания офицер с желязно самообладание.

— Съжалявам, не мога да ви съобщя нищо полезно.

— Седем момичета са били убити от садистичен убиец, който може би дори в момента обикаля и набелязва осмата си жертва. А вие заявявате, че не можете да ми помогнете?

— Казвам, че каквото и да ви съобщя, няма да ви помогне да спрете този човек, при положение че той изобщо все още действа.

— Вие по-добре от всеки друг би трябвало да знаете какво означава да не допуснем Костотрошача да убие още някого.

За миг ѝ се стори, че той ще ѝ се разкреци. Но дори да се бе изкушил да го направи, успя добре да се прикрие.

— Освен да повторя, ако не проумявате, че според ислямските терористи ние с нищо не сме по-добри от Костотрошача, нямам какво друго да добавя към вашия профил на този човек — каза Райън.

— Какво се случи с вас в пустинята, капитан Райън?

— Група бунтовници се опитаха да отвлечат конвоя, в който пътувах, за да отмъстят на коалиционните сили, които бомбардираха иракски жени и деца. Преди да избягам, ми дадох ясно да разбера, че с нищо не съм по-различен от Костотрошача. Така че, макар да има някаква много далечна връзка между разследването ви и мен, това няма да ви даде никакви нови улики, които да ви помогнат да разрешите случая. Съжалявам за безизходицата ви, агент Валънтайн, но изобщо не мога да ви бъда полезен. Наистина.

Вероятно имаше право, но лекотата, с която този мъж успя да се овладее и да ѝ поднесе разумния си довод, ѝ се стори странна,

обезпокоителна.

Рики го наблюдава изучаващо известно време, после се надигна, извади визитката си от портфейла и я остави на масата.

— Съжалявам за проблемите ви, капитан Еванс. Изглежда последните няколко седмици за били много тежки. Ако преценя, че ще ни е нужно, ще издействам призовка, която ще ви позволи да ми разкажете какво се е случило в пустинята. А междувременно бихте ли ме държали в течение на местопребиваването си?

Той кимна веднъж.

— Ще се връщате ли скоро?

— Не. Ще остана в страната известно време.

— Край на странстването?

— Нещо такова.

Тя се зачуди дали наистина е така.

— Един съвет, Райън. На ваше място бих стояла настрани от Бъртън Уелш. Става същински звяр, ако го притиснат натясно. Притиснали сте под коляното си не когото трябва.

— Разбирам.

— Предложението ми да напуснете града наистина е сериозно.

— Добре.

Рики взе обувките си и каза:

— Имате визитката ми. Обадете се.

— Добре — отговори той.

Обаче Рики се съмняваше, че Райън ще го направи.

Два месеца по-късно

Знаеха го с името Алвин Финч не защото това беше истинското му име, макар че наистина беше, а просто защото минаваше за Алвин Финч.

Някои го наричаха Костотрошача.

Други пък го наричаха с други имена в зависимост от това къде се намираше или какво правеше, но нито едно от тях не му беше достатъчно интересно, за да му обръща внимание, когато е сам на онова място на пълен покой и страх, където се намираше и сега. В онова прекрасно и ужасно състояние, когато раят и адът се сблъскват в главата му.

След почти две години, изпълнени със спокойни нощи и със съзнанието, че е осъществил кръстоносния си поход и е останал невредим, без нито една драскотина по снежнобялата си кожа, Алвин започваше да усеща тревога.

Мисията му открай време беше болезнено ясна. От една страна, наказваше бащи, всички бащи, защото до един бяха бащи на лъжата. Никой не знаеше как да обича дъщеря си истински, като него.

От друга страна, Алвин търсеше идеалната дъщеря, която да го обича напълно всеотдайно, както той обичаше самия себе си. И понеже не можеше да намери такава дъщеря, беше убил всички момичета и изпитваше задоволство, че поне бе успял да накаже бащите им.

После властите обвиниха друг човек за неговата мисия и той си взе отпуск, но знаеше, че ще възобнови диренето си в подходящия момент.

Растящото му безпокойство се бе насочило към онова място на съвършен покой и страх преди три седмици, когато беше направил откритието, което щеше да го терзае, докато си намери дъщеря, или умре.

Алвин Финч разтвори червения халат, който носеше цяла сутрин, и проследи с поглед как дрехата се свлича край стъпалата му на

купчинка. Новият Алвин, отслабнал с десетина килограма заради безмилостните тренировки, предизвикани от несекващия поток новини, че населението на страната затлъстява с всеки изминал ден, застана пред голямото огледало в банята. Искрящите му сини очи, красиви на фона на бялата кожа, огледаха с обич отражението. Очите бяха неговият прозорец към небето, напомняха за ангелската му природа. Късо подстригана руса коса покриваше скалпа му — така му беше по-лесно да я поддържа.

Подстригваше косата си всяка сутрин. Освен това като част от ритуала бръснеше тила, брадичката и бузите си, а също така скубеше всяко щръкнало косъмче от ноздрите, ушите и веждите си. От врата нагоре беше толкова безукорно подкастриран, колкото бе в човешките възможности.

А от врата надолу беше съвършен. Абсолютно неповторим.

Психологическият му профил от ФБР, отпечатан по вестниците, беше почти безукорен, но той и не очакваше друго. Беше направил пълно статистическо проучване на белите мъже, които тежат приблизително деветдесет и пет килограма, високи са метър и осемдесет и носят обувки номер четирийсет и четвърти, и беше установил, че такива има колкото щещ.

Сатана.

Костотрошача, Алвин Финч и Сатана — тези три думи пораждаха в съзнанието му онова място на покой и страх. Неговите имена.

Странното в пъкъла беше, че съдържа частица от рай или поне от нещо, което прилича на рай. Там имаше покой, в обителта на съвършения страх. Или по-точно, той намираще своя покой в техния съвършен страх. За Алвин това бе единственото райско кътче на земята.

Алвин Финч имаше млечнобяла кожа, почти безукорна във всяко възможно отношение. Мека и нежна като на жена, но по-гладка, понеже той не допускаше никакви косми, а предпочиташе редовно да се бръсне и епилира, както и понеже редовно се мажеше с лосион, още откакто бе взел от майка си първото бурканче с бял лосион за тяло „Нокзима“ преди повече от трийсет години.

Алвин обичаше две неща и високо ценеше три. Обичаше безукорната кожа, защото тя придаваше идеален външен вид. Обичаше

пеперудите, защото те имаха безукорна кожа.

Обожаваше сапун, много, много сапун.

Алвин пристъпи под душа и се изкъпа, без да бърза, като използва шест дози неароматизиран течен сапун, за да насапуниса цялото си тяло четири пъти и да го изплакне. Изми косата си три пъти, както постъпваше обикновено, когато се намирал на онова място на покой и страх, където беше сега. Когато топлата вода в четиристотинлитровия му бойлер стана хладка, той затвори душа и се подсуши, преди да излезе върху пода от плочки.

Огледалата бяха замъглени от пара, а той искаше да зърне отново гладката си чиста кожа, затова избърса стъклото с чиста кърпа, а после със сешоара го подсуши напълно.

Отново се взря в отражението си, като обърна специално внимание на белия си корем — не можеше да се избави от една лека тлъстина, колкото и коремни преси да направеше. Така наречените паласки. От всичко друго обаче остана доволен.

Взе синьо бурканче с лосион за тяло „Нокзима“ от тоалетната масичка, топна четири пръста в крема и размаза превъзходния балсам по ръцете си, без да откъсва поглед от отражението си в огледалото. Кожата му настръхна от вълнение, докато Алвин разнасяше балсама, загледан в гърдите си, и докато после постепенно се придвижваше надолу, за да омекоти глезените и стъпалата си.

След като овлажни цялата си кожа, той подряза ноктите на краката си, както правеше всеки ден, без изобщо да бърза и почиствайки всяка дребна нечистотия под ноктите. С хартиена кърпичка събра отрязаните парченца, сви я на топка, изхвърли я в тоалетната и пусна водата.

Доволен от чистотата на тялото си, той навлече чифт широки спортни панталони и карирана кафява риза. В Ел Пасо и на други места из западните щати, беше носил шапка, но тук, в града, беше установил, че каквато и представа да имаше за себе си местната общност, в действителност много малко хора слагаха шапки. Носеха работни обувки, спортни панталони и кафеникави карирани ризи.

Алвин влезе в спалнята си и спря до леглото. Никога не вдигаше щорите и предпочиташе настолните лампи пред силното слънце, което увреждаше кожата. В момента и двете лампи отстрани на леглото бяха

изключени, но въпреки това той виждаше лицата от стената, които го наблюдаваха, затова спря и ги остави да му се полюбуват.

Снимките на стената вече бяха повече от сто — все лица на млади момичета, които гледаха към обектива на фотоапарата и нямаха нито едно петънце или пъпка по кожата си.

Всички бяха кандидатки в един или друг момент. Потенциални дъщери. Алвин се нуждаеше от дъщеря — това беше манията му. От съвършена дъщеря, която да го обича, както заслужаваше да бъде обичан. Не в сексуален смисъл, разбира се. Само хора с болен мозък падаха толкова ниско. И повече заслужаваха да ги смачкаш, отколкото комарите или мухите.

Начинът му на действие беше простичък — след като претърси света за кандидатки за негова съвършена дъщеря, той избра само най-добрите.

От тях пък беше взел само няколко, които след задълбочено трайно проучване прецени и като достъпни, и като отговарящи на високите му критерии. Седем. Беше си взел седем, обаче подложени на изпитание, нито една не се бе оказала достойна.

Исправен пред провала им, Алвин беше убил и седемте. След като ги разобличеше, просто не можеха да го лъжат. Но имаше и още нещо — той знаеше, че заслужава поне някакво удоволствие заради цялото си усърдие.

Трябваше да им чупи костите една по една, докато вътрешното кървене най-накрая не ги принудеше да пуснат духа на живота да отлети.

Беше поставил малка червена точка в горния десен ъгъл на снимките на момичетата, които беше убил. Макар че вече нито една не отговаряше на изискванията, му беше приятно да го гледат и дори се зачуди дали да не си свали ризата.

Лицето на новата дъщеря нахлу в съзнанието му и той се извърна от стената с недостойните. Алвин беше разумен човек, напълно способен да владее потребностите си, дори потребността от дъщеря, затова когато полицията приписа неговите жертви на друг извършител, той реши да си даде продължителна почивка.

Преди три седмици обаче този период бе най-неочаквано прекъснат от една-единствена снимка — все едно някой запокити

граната в неговия свят. Уелш, този противен лицемер, беше подновил разследването, след като бяха освободили Суицър.

Естествено, Алвин следеше с подновен интерес всеки техен ход. Беше научил много, и не на последно място за човек, който твърдеше, че се е натъкнал на свързан с Костотрошача убиец в Ирак. Някой си капитан Райън Еванс, който явно беше изгубил разсъдъка си по време на инцидента. Баща.

Това обаче беше само частица от всичко, което беше узнал Алвин. Райън Еванс не беше обикновен баща. Той беше баща на най-невероятната дъщеря, чието място в сърцето, мислите или дома на Райън беше кощунствена несправедливост.

До края на деня, в който се натъкна на момичето, Алвин вече знаеше, че с почивката му е свършено. Беше открил момичето, което щеше да го обича като баща, и никакво въздържание не можеше да го разубеди.

Приблужи се до горната част на леглото, вдигна възглавницата и измъкна снимката. Това момиче щеше да стане дъщерята на Алвин Финч. Вече нищо друго нямаше значение освен ослепителното създание, което го гледеше от голямата лъскава снимка в дясната му ръка. Щеше да си я вземе, да смаже всеки натрапник, който дръзнеше да се нарече неин баща, и щеше или да спечели всеотдайното ѝ обожание, или да я убие.

Алвин пъкна снимката под възглавницата си и излезе от стаята, опитвайки се да успокои треперещите си ръце.

В дневната беше тъмно, макар извън апартамента да беше ден. Светна лампата до компютъра си и установи, че е малко след пладне. Пътуването щеше да му отнеме час и половина, а трябваше да пристигне след залез. Нямаше за къде да бърза. Беше чакал две години, можеше да почака още един час.

Алвин ненавиждаше две неща. Три му бяха особено противни. Мразеше хората. А най-вече мразеше нечистоплътни жени с красиви лица и кожа.

Мразеше майките и бащите.

Майките, понеже ненавиждаше собствената си майка, която го направи такъв — колкото и грижливо да се обичаше, Алвин се и ненавиждаше.

Бащите, понеже до един се преструваха и бяха неспособни да обичат дъщерите си така, както беше способен да ги обича той. Както трябваше да го обича собствената му майка.

Ако зависеше от Алвин, щеше да подреди всички майки и бащи в една редица и да им изпотроши костите, за да им даде да се разберат.

Пригответи сандвич със сирене и го изяде бавно с голяма чаша студено прясно мляко. Живееше в този апартамент малко по-малко от два месеца, но беше предплатил наема за шест и беше обяснил на хазяина, че често пътува и не иска да допусне грешка и да пропусне да плати навреме.

Не беше сигурен колко дълго ще отсъства, когато замине утре сутрин. Седмица, месец, може би повече. Знаеше само, че чакането скоро ще свърши. Подготовката на всяко място, караваната, пикапът, начинът, по който щеше да отвлече следващата си жертва...

Алвин преглътна последния залък от сандвича си с глътка мляко, изплакна чашата и се увери, че входната врата е заключена. След това обиколи тъмния апартамент и провери дали всичко е наред, преди да излезе през задната врата и да слезе в гаража.

Беше продал пикапа форд преди две години, когато бяха приписали стореното от него на Фил Суицър, който нямаше достатъчно мозък дори да изяде купа мюсли, без да олее брадичката си с мляко, камо ли да убие седем жени, без да им нарани кожата. Паркираният в момента в гаража пикап беше син, съвсем същия като онзи, който беше използвал преди. Трябваше да разберат, че бащата се е върнал, че им е отмъкнал дъщерята под носа. Нищо друго нямаше да изпрати посланието му толкова явно, колкото следите от гумите на пикапа и от ботушите му.

Час и четирийсет и пет минути бяха нужни на Алвин да стигне до покрайнините на града. Спря на паркинга пред един супермаркет на ъгъла на шосе 71 и Бий Кейв Роуд, полегна настрани и се опита да си почине.

Само че го изпълваше прекалено силно очакване и през следващите два часа по-скоро се бореше с предизвиканите от вълнението тръпки, отколкото спеше. Това конкретно пътуване беше само тренировка, но той приемаше тренировките изключително сериозно. Ако всичко минеше добре, утре щеше да се върне и да

изпълни мисията безукорно. В армията беше научил някои неща, които сега се оказваха много полезни, а от тях най-важно беше планирането.

В шест часа влезе в магазина и купи два лимона, кутия готово суши и два литра нискоалкохолна бира „Мъг“.

Слънцето бавно потъваше зад хоризонта на запад и тъй като не му се чакаше още един час, Алвин запали форда и пое по шосе 71 към Саутуест Паркуей. Спря на булевард „Бартън Крийк“, целият настръхнал от приятно очакване.

А когато паркира пикапа и се промъкна на позиция близо до къщата, откъдето ясно се виждаше спалнята на момичето, целият беше плувнал в пот. Отдавна беше установил колко е противно да мажеш с лосион потна кожа — ставаше като рибешка. Затова извади кърпата, която си носеше в раницата, внимателно съблече ризата си, попи потта, втри малко лосион в поохладената си кожа, почувства се освежен и отново навлече ризата.

Вече можеше да се настани и да изчака до полунощ, преди да се приближи до прозореца и да надникне вътре.

Наблюдаваше къщата още откакто преди три седмици реши, че трябва да я отвлече. Фактът, че прокурорът Бъртън Уелш явно се беше заиграл с майката на Бетани, беше приятна изненада, която би могла да усложни плановете на Алвин, но само по много приятен начин.

А фактът, че още един човек се натискаше да ѝ бъде баща, беше още по-покоряващ. Часът бе ударил. Това беше, усещаше го с мозъка на костите си.

Две неща вълнуваха Костотрошача повече, отколкото бе в състояние да опише с думи, всъщност три неща пораждаха тръпки по гръбнака му.

Умолителните викове на момиче за милост.

Лосион за тяло „Нокзима“.

Хрущенето на строшени кости под кожата.

— Добре. — Отец Хортънс се усмихна и отпи от чая си. Напомняше на Райън за Теви от „Цигуларят на покрива“^[1] — пълен мъж, неизменно облечен в черно и с гъста дълга брада, която обичаше да гали, докато размишляваше над живота. — Много добре, Райън. Мисля, че можем да определим това като пробив.

— Да, сър.

Последните два месеца вероятно бяха най-трудните в живота му — дълъг и тъмен тунел, в който единствената пътеводна светлинка бяха ежеседмичните посещения при отец Хортънс, който беше не само свещеник, а и лицензиран психиатър. Предвид доста необикновените обстоятелства, флотът се беше съгласил да предостави случая на Райън изцяло на отец Хортънс. Той имаше право и да препоръча дали Райън да продължи кариерата си във флота и как.

В очите на Райън Хортънс беше направо бог. Върховният кукловод. Което превръщаше самия него в марионетка.

— А губещите се промеждутъци?

Седяха в кафене на „Старбъкс“ на Юнивърсити Парк Драйв в Уейко, на три пресечки от апартамента, който Райън беше наел, след като се премести от мотела в Остин. Кафенето беше по идея на свещеника — по този начин извеждаше Райън от неговия мрачен свят и го пускаше в общия поток, както се изразяваше той.

— Има подобрение — отговори Райън. Вдигна черното си кафе и направи жест с него. — Още имам кошмари и времето ми се изплъзва, обаче тази седмица съм по-добре. Много по-добре.

— Хубаво. Времето е великолепен лечител и е насочило към теб най-добрите си намерения.

— Да, времето. Благодаря на Бога заради времето, отче.

— И разбира се, не само времето. Според мен ти приемаш развода благодарение на внимателен размисъл и благосклонност. Тези две неща са гръбнакът на силния характер. Никой не може да те обвини, че си слабохарактерен.

— Така твърдите вие.

— А ти не си ли съгласен?

Райън се облегна назад и кръстоса крака. Седяха навън в един ъгъл, достатъчно далеч от околните маси, за да не чуват разговора им. Покрай тях към гишетото, обслужващо автомобили, мина черно беемве, управлявано от мъж с прошарена коса и зелено поло.

Кой беше този човек? През какви ли житейски изпитания беше преминал? От разстояние изглеждаше като преуспял мъж, който кротко се наслаждава на плодовете на живота си, за разлика от Райън. Обаче дали и той като Райън всъщност не беше измъчван от изключително жестоко стечение на обстоятелства в живота си? Развод? Фалит? Опако дете? Безсъние?

— Райън?

— Мммм? Да, извинете, дали съм съгласен ли? Какво ме питахте? Извинете, отнесох се.

— Няма нищо. Попитах те дали се смяташ за слабохарактерен човек.

— Допускам, че зависи в какъв момент ме заварва въпросът ви. През последните два месеца имах няколко доста трудни моменти.

— И един слабохарактерен човек може никога да не се възстанови след тях. Малцина са преживявали толкова тежко изпитание като твоето в пустинята, дори без да споменаваме развода.

Сякаш всичко покрай Райън притихна въпреки рева на автомобилите недалеч.

— Предвид всичко случило се наистина съм учуден, че се справи толкова добре.

— Кажете го на мъжа, който открадна жена ми.

Отец Хортънс се засмя тихо и Райън се усмихна заедно с него.

— Мъжът, когото ти нападна.

— Не може да се нарече нападение. В най-трудните мигове ми се иска да го бях нападнал истински.

— А, да, времето на мрачното и бездънно отчаяние.

След разговора си с агента от ФБР Валънтайн Райън беше отправил последна молба към Селин, но само научи, че законът ще му забрани да се среща с Бетани. После обаче бившата му съпруга (трудно му беше да повярва, че тя вече не му е съпруга, че законите в

Тексас позволяват толкова бърз развод) все пак извика Бетани на телефона, но тя му затвори.

Той избяга от Остин. Пътува час и половина на север — толкова далеч и толкова близо дръзна да стигне. Нае си обзаведен апартамент, прилежно се зареди с храна, най-вече полуфабрикати, които не се разваляха, и се затвори вътре.

Отец Хортънс, на когото беше възложен случаят му без знанието на самия Райън, бе успял да го проследи и да го открие в тъмницата му. През първите две седмици, когато идваше всеки ден, за да дръпне завесите и да го накара да стане от леглото, отецът беше силно разтревожен за него. Като се замислеше сега, Райън не можеше да не окачества настъпилата оттогава промяна в себе си като истински пробив.

— Калид ненормален ли беше?

— Или ненормален, или заслепен от ярост — навъси се отец Хортънс.

— Или просто съсипан от скръб — додаде Райън. — Колкото и странно да звучи, мисля, че разбирам Калид.

Никога не беше признавал това, а сега го направи въпреки опасността думите му да бъдат изтълкувани като признак за влошаване на състоянието му. От друга страна, такава проява на искреност беше всичко друго, но не и признак за влошаване. Като всички други психоаналитици Хортънс високо ценеше пълната искреност.

— Обясни ми как го разбираш.

— През първите седмици — покрай тях мина колежанин, който говореше по своя айфон, и Райън го изчака да се отдалечи, — през първите седмици, ужасът от войната ме преследваше, не можех да се отърся от това усещане.

— Да, така ми каза и тогава. Разбирам и как усещането те е отвело до новите ти убеждения да се откажеш от войната. Бог знае, че проливането на кръвта на невинни хора е ужасно нещо, независимо как и къде се прави. Но точно това е сторил и Калид. Пролял е невинна кръв, за да докаже тезата си. Такава е била собствената му война. Твърдиш, че разбираш това, така ли?

— Бил е принуден да направи точно това, в което обвиняваше нас — да отнеме живота на невинни хора в името на кауза, която... —

Райън замълча и поклати глава при спомена: — Господи, аз никога не бих могъл да го сторя. Вече не.

— Значи разбираш стореното от Калид, но ти самият никога не би могъл да го направиш. Бих казал, че това звучи здравословно.

Райън кимна разсеяно.

— Странно как всичко преживяно избледнява с времето. Едва ли някога отново ще бъда способен да изляза на бойното поле, но през първите седмици... всичко беше толкова прясно и болезнено. Върнах се, изпълнен с ненавист към войната. Възприемах всеки младеж на улицата различно. Отче, стореното от Калид ме разтърси из основи. Сега сигурно и муха не бих могъл да убия.

— Но вече не е толкова болезнено, а имаш усещането, че би трябвало да е болезнено. Твърдиш, че изпитваш вина, задето не се чувстваш толкова разтърсващо обезпокоен, както през седмиците непосредствено след...

— Не е вина. Просто съм любопитен. Когато се отдръпнеш на крачка от всичко това, губиш верния ъгъл. Като всички останали в страната.

— В такъв случай един въпрос се налага от само себе си — каза отец Хортънс. — Според теб войната е грешка, така ли?

— За войната не мога да кажа. Но отнемането на живота на невинни хора е грешка. Освен това да изоставиш едно дете е равносилно на това да го убиеш.

Свещеникът изсумтя:

— Ето това е истинският проблем, нали? Ти не само съчувстваш на невинните, ами изпитваш и вина, задето си се провалил като баща на собствената си дъщеря.

Да. Райън не го каза, но и двамата знаеха, че истината е такава.

— Да се връщаме?

Изправиха се и тръгнаха по страничната алея към комплекса, където живееше той.

— Не си се провалил, разбира се — увери го отец Хортънс.

— Не, отче, не съм. — Вече десетки пъти го бяха обсъждали. — Но всъщност съм.

— Не повече от половината други бащи в страната.

— Да, както често изтъкват. Не казвам, че не ми помага. Милиони, стотици милиони деца растат без баща. Има култури, в

които бащата е много по-откъснат от детето, отколкото е при нас. През епохата на патриарсите, по време на война, на раждането на нации... разбирам го. Но да те отхвърли собствената ти дъщеря...

Повървяха мълчаливо известно време.

— Беше мъчително преживяване.

— И ще трябва да живееш с него до края на дните си — каза отецът. — Но вече отново намираш себе си и това е важното.

— Да, вероятно.

— Фактът, че си в състояние толкова свободно да разговаряш за всичко това, е достатъчно добър признак.

Райън кимна. По устните му се плъзна усмивка, когато си спомни как седемгодишната Бетани беше оповестила, че той е по-умен от президента, понеже той не умеел да чете мислите на хората, а Райън умеел — имайки предвид вид нейните мисли, разбира се.

— Размисли ли над последния ни разговор? — попита отецът.

— Да.

Хортънс му беше предложил да се върне на работа на половин ден, тук, в страната. На временен договор. Ако Райън насочеше мислите си в познатия коловоз, щеше да се възстанови по-бързо.

— И?

— Мисля, че вероятно имате право. Стига да съумея да се изолирам от някои задължения. Няма да съм в състояние да гледам снимки на невинни жертви.

— Това може да се уреди по мое нареждане.

Мисълта да възобнови флотския живот, който прекрасно познаваше, му действаше успокоително.

— Ще ми трябват една-две седмици да си подредя нещата.

— Добре, няколко седмици. Смятай ги за продължение на сегашната си терапия.

Райън си пое дълбоко дъх през носа, усети свежия мирис на трева, разпенена от косачката — последното косене на парка вдясно от тях преди зимата.

— Стига да не е в Остин...

— В Сан Антонио. Естествено, ще се наложи да се пренесеш там.

— След още няколко седмици, защо не? И бездруго Уейко никога не ми е допадал особено.

— Ще се върнеш като офицер от командването. Ще ти назначат друг психолог, но може би така е по-добре.

Тази мисъл притесни Райън.

— Може би.

Зарязаха темата и се заговориха за колежанския футбол, по който отец Хортънс беше много запален. Беше предложил да заведе Райън на два различни мача, но мисълта за пътуване до Остин идваше на Райън малко в повечко през онези мрачни дни. Пък и не беше особено запален по футбола. И тълпите от зрители... целият се разтреперваше, като си ги представи.

Днес обаче би могъл да се възползва от такова предложение.

Ами ако се случеше да попадне на Бъртън Уелш или на Селин? Ами на Бетани?

Коремът му се сви при тази мисъл.

Отец Хортънс го придружи по стълбите до апартамента му на втория етаж.

— Ще развъртя телефоните и ще приготвя необходимите документи.

Беше изчакал чак досега, за да извади плика от джоба си.

— Отче, бихте ли ми направили една услуга? Съзнавам, че искам прекалено много, обаче...

— Бетани ли?

Кимна, стиснал в ръка плика без адрес.

— Да.

— Знаеш, че не мога.

— Да, съдебната възбрана. Но не бихте ли могли просто да й го подхвърлите в училище, да накарате портиера да го пхне в шкафчето й... каквото и да е. Това означава много за мен.

Отец Хортънс пое с две ръце ръката, стиснала плика.

— Виж, знам колко отчаяно ти се иска да се свържеш с нея и да й обясниш, и съм убеден, че ще имаш такава възможност. Обаче е прекалено рано. А и ще бъде нарушение на съдебна заповед. Ако Бетани или бившата ти съпруга съобщят за такава директна връзка с теб...

— Няма да бъде с мен!

— Писмата от...

— Снимка е, не е писмо.

Хортънс се намръщи и сведе поглед към плика.

Райън му обясни, докато все още имаше възможност:

— Само една снимка, не съм написал нито ред. На снимката сме двамата с Бетани на деветия ѝ рожден ден. Няма да има доказателства, че снимката е от мен.

— На какво се надяваш в замяна?

Райън притисна плика в ръцете на свещеника и ги побутна надолу.

— Просто ще знам, че съм в мислите ѝ. Това е моят начин да загърбя всичко. Ако знам, че тя има нещо, с което да ме помни, нещо, което ще знае, че е от мен, нещо, което да ѝ показва, че мисля за нея... само за това ви моля.

— И ще оставиш всичко зад гърба си?

— Да, така мисля. Не, сериозно, трябва ми нещо символично като това... за да направя следващата стъпка, нали разбирате?

— Кой знае защо се съмнявам, че ще успееш да прекрачиш собствената си дъщеря.

— Но има смисъл, съгласете се. Нуждая се от такъв знак, от указателна табела, която да ме уверява, че съм направил всичко по силите си.

Отец Хортънс огледа белия плик.

— Струва ми се, че разбирам.

— Освен това едва ли една снимка влиза в така нареченото от съда „писмено общуване“.

— Добре. Всъщност днес следобед имам среща в Остин. Може би ще успея да се отбия в училище „Сейнт Майкъл“.

— Благодаря ви, отче. — Райън стисна ръката на свещеника и силно я разтърси. — Много ви благодаря. Наистина, нямате представа колко много означава това за мен.

Хортънс взе плика и го пхна в джоба на самото си.

— Добре, ще се видим следващата седмица.

Райън кимна, обзет от приятно облекчение.

— Да, следващата седмица.

[1] Популярен мюзикъл по мотиви от разказите на Шолом Алейхем, игран на Бродуей рекордно дълго: от 1964 до 2009 г.

Заглавието е заимствано от прочутата картина на Марк Шагал. —
Бел.ред. [↑](#)

Алвин Финч прекара деня под душа, после се маза с крем и се стараяше да запази спокойствие за предстоящата нощ. Очакването беше винаги такова, преди да им счупи костите. Този път обаче беше различно.

Отложеното с две години удовлетворение тихомълком задълбочаваше нуждата му и сега, когато беше взел решение, тя вече беше много по-силна, отколкото беше способен да проумее. Как е възможно човешкото съзнание толкова пламенно да копнее за нещо? Винаги бе съзнавал собственото си превъзходство над масата хора, които се хранеха като стадо овце с обществената плява на самоугаждането. Сега му се струваше, че е станал като жертвите си, макар да беше способен да потуши собствения си копнеж за лично удовлетворение.

От друга страна, той стоеше над тях, като техен господар и божество. Той беше техният Сатана, предрешен с овча кожа, който се движеше сред тях всеки ден, без да предизвиква ничии подозрения.

Този път беше различно и заради това, че имаше различни планове.

В четири часа Алвин, който беше и Костотрошача, излезе от апартамента си, качи се на пикапа си форд F-150, запъти се към шосе I-35 и подкара на юг към Остин.

Едно нещо Алвин презираше, всъщност две ненавиждаше повече от смъртта.

Всякакви журналисти и драскачи, понеже те знаеха много по-малко, отколкото предполагаша думите им.

Автомобилите миникупър, понеже приличаха на женски буболечки. Мразеше буболечките, тъй като ги привличаше лосионът „Нокзима“ заради хранителните съставки, а жените ненавиждаше, което превръщаше женските буболечки в доста противна комбинация.

Почти три часа бяха нужни на Алвин, за да преодолее трафика и да стигне супермаркета на шосе 71 и Бий Кейв Роуд, но беше

предвидил подобно закъснение, затова макар да не обичаше натовареното движение, успя да осъществи пътуването относително спокойно.

Отново се опита да си почине, като полегне на седалката. И отново не успя, понеже нетърпението му беше прекалено силно. Отново влезе в супермаркета и си купи два лимона, кутия с готово суши и два литра нискоалкохолна бира.

Когато Алвин зае позиция сред дърветата зад къщата, където попи потта си и се намаза с лосион, вече беше тъмно.

* * *

— Май не разбираш какво ти казвам, майко. Ти ме забърка в това, защо сега възразяваш?

— Защо ли? Защото си на шестнайсет и искаш да избягаш в Ню Йорк, а се чудиш защо аз, твоята майка, която за твое сведение много обича Остин, смята, че може би постъпваш малко импулсивно?

— Да, нещо такова. Бях останала с впечатлението, че искаш да стана модел.

Селин вдигна от масата квадратната бяла кутия телешко с броколи, закрачи гневно към кошчето за смет и изсипа вътре недоядената храна.

— Понякога си голям сноб, но ти си го знаеш, нали?

Селин заобиколи плота и показно забърса плочките с кърпа, но кухнята беше безукорно чиста, тъй като изобщо не беше използвана.

— Не мога да повярвам, че ми сервираш това точно сега. Най-накрая съм с човек, когото обичам, а той, както прекрасно знаеш, не може да се премести от Остин, дори да искаше. Да ми го сервираш точно сега!

Бетани остави пръчиците си за хранене в кутията с тънки спагети, скръсти ръце и се облегна назад, съвсем наясно какво всъщност иска да каже майка ѝ.

Преди пътуването си до Ню Йорк за фотосесията за корицата на каталога на „Ют Нейшън“, Бетани съвсем искрено се бе съмнявала в интереса си към кариера пред обектива на фотоапарата. Всичките ѝ пет фотосесии преди тази в Ню Йорк бяха жежки и досадни

занимания, които я караха да се чувства по-скоро като парче месо, отколкото като почетен гост.

Обаче снимките в Ню Йорк ѝ разкриха съвсем нова страна на бизнеса. Там се държаха с нея като с кралска особа още от мига, в който тя, Селин и Пати стъпиха в приемната на „Ют Нейшън“, като се започне от огромния букет цветя и от Хенри, масажиста, който я посрещна.

На всяка стъпка в сградата по петите я следваше асистентка, чиято единствена задача беше да се грижи за удобството ѝ, независимо дали това означаваше да опразни стаята от неизброимите суетящи се край нея служители, за да може Бетани да остане за малко самичка, или пък да ѝ донесе безалкохолно.

Отседнаха в много луксозен апартамент в „Уолдорф“ и си поръчваха каквото си поискат направо в стаята, а през седмицата бяха гледали четири постановки на Бродуей, включително „Цар лъв“ и „Мис Порочна“.

Естествено, Бетани беше достатъчно умна, за да не се подлъже по тези бляскави подробности, колкото и приятни да бяха. За пръв път, откакто се помнеше, Бетани се възприемаше не като дъщеря на Селин в непрестанна борба за надмощие, нито дори като равна на майка си личност, която се бори за мястото си в една непрестанно променяща се среда, а като самата тя, като нещо различно от Селин.

Тя, а не Селин, беше фокусът на всеобщото внимание, и с изключение на няколко пристъпа на безсилие Селин беше принудена да се отдръпне назад и да си държи устата затворена.

За пръв път мнението на майка ѝ нямаше почти никакво значение. Гримът и прическата на Бетани, дрехите ѝ, храната ѝ и дори начинът, по който говореше — нищо не зависеше от майка ѝ и това стана ясно още от първия ден. Селин и Пати бяха добре дошли да гледат. Без да се обаждат.

Отначало Бетани се чувстваше неудобно, но после изпитваше облекчение и в края на седмицата толкова започна да ѝ харесва да се справя в тази среда без зоркото око на майка си, че започна да крои планове как да се върне.

— Ти си само на шестнайсет, за бога! — срязва я майка ѝ. — Не допускай цялото това внимание да ти завърти главата.

— Аз съм такава, каквато винаги си искала да бъда, майко. Не аз избрах този живот. Станах такава заради теб. И тази моя същност, както и агентът ми впрочем, ми подсказват, че е много по-добре да замина за Ню Йорк. Чакат ме още две корици и цяла поредица по-незначителни фотосесии, но не мога да летя до Ню Йорк всеки уикенд за снимки.

— Казаха, че ще успеят да се справят и без теб? Защо толкова настояваш? Не може да става и дума за местене в Ню Йорк! Предстои ми сватба!

— Да, разбира се, никак не ви се иска да разстройвате скъпоценните си планове заради дъщеря ти, нали така? Кога ли изобщо сте го правили?

— Не може да смяташ, че дори ще ми хрумне да разваля връзката си с Бърт, за да може ти да изприпкаш в Ню Йорк!

— Не, но можеш да ме изпратиш в нюйоркския Институт за подготовка на кандидат-студенти. Те имат пансион.

Майка й доби вид на човек, когото току-що са шамаросали.

— Пансион ли? И кой ще плаща?

— Аз.

— Не ставай смешна.

Бетани обаче знаеше, че идеята вече пуска корени в главата на майка й. Тя щеше умело да се престори, че се съпротивлява, но тайно щеше да ликува от решението, което щеше да отстрани и последната пречка пред свободата й. Ако Бетани я нямаше в къщата, Селин можеше да прави каквото и когато си поиска.

— И двете знаем, че ми го дължиш — каза Бетани и избута стола си назад. Заряза остатъка от храната си на масата и отиде до плота.

— Нищо не ти дължа. Ходиш в частно училище, снима се за корицата на „Ют Нейшън“, винаги съм ти давала всичко, което поискаш. Ужасно си разглезена!

— Омъжи се за човек, който ни изостави, а нямаше куража да оправиш нещата. Мъкнеше ме из цялата страна, принуждаваше ме да се разделям със стари приятели и да си намирам нови. Никъде не можах да си намеря място, приятелите ми са повърхностни, баща ми е кръгла нула, нищичко си нямам! Следвах те глупаво, понеже бях само едно дете, което нямаше избор. Но вече разбирам нещата иначе. Не

отричам правото ти на тази нова връзка, не разбирам обаче защо ти всъщност никога не ми позволяваш да имам каквото искам!

Когато се чу да изрича всичко това, Бетани се почувства още по-силно принудена да напусне града и да започне наново, този път с хора, които не я ценят само по задължение.

Бяха я изоставили дори онези, които имаха задължения към нея.

Постепенно втренченият строг поглед на Селин омекна.

— Реагираш пресилено — каза тя.

На какво? Бетани не зададе този въпрос, понеже внезапно се разчувства твърде силно заради собственото си безизходно положение.

— Наранена си.

— Очевидно.

— От него — процеди майка ѝ през зъби. — От онзи откачалник, който избяга. Мразя го.

— Не обвинявай съпруга си за всичко...

— Бивш съпруг.

— Може и да е пълен загубеняк, но и на теб не ти пукаше особено.

— Как можеш да го кажеш?

— Знаеш как, майко. За теб беше само игра. Просто изкупваш вината си, задето вече искаш да ти се махна от главата.

В мига, в който го изрече, Бетани се убеди, че думите ѝ са истина. А от това положението ѝ стана още по-безизходно. И двамата ѝ родители я мразеха. Ню Йорк наистина беше единствената ѝ възможност.

— Искаш да се махна, нали?

Колебанието на Селин потвърди подозренията ѝ. Отиде до бюфета и извади чаша за червено вино.

— Не знам, Бетани. Седиш тук, говориш ми тези работи и аз просто не знам какво да си мисля. Може би наистина ще бъде по-добре.

Това последно потвърждение преряза гърдите на Бетани и предизвика изненадваща болка.

— Собствената ми плът и кръв не ме иска — каза тя. — Мразя те, майко, мразя те толкова, колкото мразя и баща си.

Селин се завъртя и хвърли чашата в мивката, където тя се разби на парченца.

— Безочлива малка глупачка! Ти дори не си наша плът и кръв!
Бетани примигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти... ти си осиновена.

Сърцето ѝ застина в гърдите. В очите ѝ бликнаха сълзи.
Осиновена ли?!

— Как така?

— Взехме те още като бебе. Аз не мога да имам деца. — Горната устна на Селин трепереше. — Видя ли какво ме принуди да ти кажа?

Вече всичко ѝ се изясни. Защо баща ѝ беше заминал. Защо Селин никога не беше проявявала обич към нея. Тя дори не беше тяхно дете!

Ала не знаеше какво да прави с тази информация. Чувстваше се толкова уязвима и объркана, докато се взираше над плота към Селин, в чиито изцъклени очи се четеше съжаление заради стореното.

Жената, която допреди минутка беше майка на Бетани, се обърна и си наля още една чаша червено вино. Тя имаше право. Бетани беше само на шестнайсет, а нито едно шестнайсетгодишно дете не бива да се изправя пред такъв живот.

Как така въпреки всички автомобили, дрехи и къщи, които притежаваха, не бяха удовлетворили основната си човешка потребност — не се обичаха?

Сега Селин си имаше Бърт Уелш.

Бетани си нямаше никого.

— Благодаря, че го сподели с мен, Селин. Смятам вече да си лягам, ако не възразяваш.

— Не се опитвай да ме манипулираш — предупреди я бившата ѝ майка тихо и строго. — Може и да не съм ти родна майка, но въпреки това аз ти сменях памперсите.

— На това ли мирише? Пък аз си помислих, че мирише устата ти.

Телефонът звънна и Селин пристъпи към него забързано. Видя кой я търси, стрелна с поглед Бетани и се обърна.

— Здравей, Бърт.

Всичко беше тип-топ. Беше приключила с дъщеря си и се втурваше в обятията на любовника си.

Бетани грабна раничката си за училище и тръгна нагоре по стълбите, бясна на тази жена. Стовари всичко на леглото и седна пред

компютъра. Бързо прегледа пощата си — нищо интересно, линкът към пансиона в Ню Йорк не ѝ разкри нищо ново.

Нямаше съобщения на телефона. Нямаше съобщения и на гласовата си поща, никаква възможност за бягство. Училището, мажоретките, приятелите ѝ, тази къща и дори така наречената ѝ кариера като модел — всичко ѝ се струваше като празна килия. Беше в затвор, в който я бяха тикнали родителите ѝ.

В къщата отекна пронизителният смях на Селин.

Бетани усети как в очите ѝ отново парят сълзи, облегна се назад, скръсти ръце и си позволи да заплаче безмълвно. Осиновена ли? И в какво я превръщаше този факт? В дъщеря, но не в дъщеря на Селин, не в истинска дъщеря.

Не, беше дъщеря на друга жена, която я беше изоставила. На друг баща, който я беше стоварил в нечия утроба, докато настъпи моментът да я подхвърлят на жена, която се нуждае от покорно малко вързопче, което да ѝ помогне да се почувства значима и силна.

Само че точно в това беше проблемът. Вързопчето беше пораснало и сега трябваше да решат какво да правят с него. Е, защо отново да не го захвърлят? Някой друг щеше да го прибере.

Съзнаваше, че опростява нещата, но не прекалено, нали?

Бетани се облегна на стола и потъна в мисли за собствената си безполезност, а колкото повече размишляваше, толкова по-безполезна се чувстваше. Взе ножицата от бюрото си и огледа острия ръб. Най-обикновени ножици, алуминиеви, с оранжеви дръжки.

Остри. Какво щеше да си помисли Селин, ако Бетани накълца това красиво младо тяло? Интересна корица за списание.

В мига, в който си го помисли, Бетани затвори очи и се укори.

Но момичетата правят такива неща, нали? Кълцат се. И защо не? Защо да не заявиш пред самата себе си, че ти самата имаш значение, а не какво мислят всички останали за теб? Че можеш да правиш каквото си поискаш. Че разполагаш с власт.

Ако не можеш да победиш света, можеш да участваш в него съгласно собствените си условия. Не на корицата на списание, а с ножица и със собствената си кожа.

Вдигна ръка. Притисна острия ръб към вътрешната страна на китката си и прокара линия по плътта. Всъщност не болеше.

Какво толкова лошо има да си понареже малко кожата? Само тънка червена линия напъряно на ръката. Тялото си беше нейно, можеше да го наказва както сметне за уместно, нали?

Бетани натисна по-силно и дръпна съвсем мъничко. Не прекалено, само колкото да...

По ръката ѝ се стрелна остра болка. Тихо изстена и вдигна острието, а отдолу се показва червена следа, от която бликна кръв.

Беше се порязала. Един сантиметър, може би два. Добре де, може би това е глупаво.

Захвърли ножицата върху бюрото си и притисна с пръст малката рана. Все пак беше заявила каквото искаше. Утре щеше да каже на всеки, който я попита, че се е одраскала на багажника или нещо подобно. Колкото и глупаво да беше, струваше ѝ се поне донякъде заслужено.

Бетани въздъхна и започна да сърфира из интернет, без да се интересува особено къде я отвежда екранът.

Свали си нова песен от групата „Ред“, после още една от новия албум на Брейкинг Бенджамин. Пати се опита на два пъти да се свърже с нея, но тя не обърна внимание и на съобщенията ѝ.

Накрая, към единайсет часа, навлече долниците на фланелената си пижама, легна си в леглото, сви се на кълбо и заспа.

* * *

Кварталът беше съвсем тих в един часа през нощта, когато Алвин Финч тръгна покрай дърветата, ограждащи големия двор зад къщата.

Двете кучета в двора на юг вече бяха мъртви. Беше установил от опит, че кучетата имат шесто чувство, когато става дума за непознати на тъмно. Беше убил немската овчарка, която се беше разляяла, докато той се приближаваше към първата си жертва в Ел Пасо, но тъй като кучето го бе сварило неподготвен, беше разбил черепа му с бухалка — съвсем не идеалното средство в разгара на събитията. Тази вечер нямаше да допусне нищо подобно да му попречи.

Къщата, в която живееха под наем, имаше басейн, сгушен зад плъзгаща се стъклена врата отзад, но Алвин нямаше да влезе оттам. На

горния етаж имаше две спални с обща баня, и двете с тераси. Семейството използваше едната стая като склад. Момичето спеше във втората спалня.

Алвин си сложи черните ръкавици, заобиколи къщата от страни, взе черната желязна стълба, която държаха зад топлообменника и внимателно я подпря върху парапета на балкона. Хвърли последен поглед към дърветата не защото се налагаше, а защото така искаше, и се покатери по стълбата нагоре до парапета.

Вечнозелените храсти скриваха съседите от къщата и него от тях. Уединението е великолепно нещо.

Като внимаваше да не разтресе балкона, той се прехвърли през парапета и стъпи на облицования с дърво под. Беше избрал безлунна нощ, но облаците не можеше да контролира и в момента звездното сияние би очертало силуета му за всеки внимателен наблюдател.

През изминалата седмица беше стъпвал на този балкон два пъти. Нищо не се беше променило.

Костотрошача мразеше две неща. Всъщност три. Мразеше лаещи в мрака кучета. Мразеше човека, който се беше опитал да го спре. И мразеше глупавата майка, която спеше на етаж под него.

От десния си джоб Алвин извади резачка за стъкло с диамантено острие, прикрепено с тънка жичка за вакуумна чашка. Притисна чашката към стъклото на плъзгащата се врата, смаза острието с масло от малка тубичка в джоба на ризата си и описа кръг с него. Приглушеното скърцане би могло да събуди човек в склада, но това не го тревожеше. Баня и две стени деляха стаята на набелязания от него субект.

Петнайсет минути му бяха нужни, за да изреже отвор с диаметър около петнайсетина сантиметра в двете стъкла на стъклената врата. Прибра резачката в джоба си и освободи ключалката. С едно леко побутване вратата се плъзна и се отвори и Алвин пристъпи в къщата.

Беше разгледал всяка стая по време на многобройните си посещения и сега с един бърз оглед установи, че всичко е точно така, както очакваше. Отляво купчина кутии, отдясно — сгъваема масичка.

Очакването, което бясно струеше във вените му, беше толкова силно, че Алвин потръпна. Стоеше под прикритието на мрака и размишляваше над хаоса, който щеше да предизвика.

Уелш, който направо залиташе от перчене, задето ще тикне Костотрошача зад решетките, където му е мястото, щеше да се събуди утре и да узнае не само че Костотрошача се е върнал, но и че е отвлякъл момичето, което прокурорът се е канел да направи своя дъщеря.

Мащабът на начинанието определено доставяше на Алвин много повече наслада, отколкото беше изпитал с последната си жертва, и в момента той без да бърза се наслаждаваше на постижението си.

Цареше тишина и той стоеше напълно неподвижен, доволен от този отрязък земен рай. Дъщерята спеше в съседната стая, майката сънуваше Уелш на долния етаж.

Костотрошача стоеше в тъмното — техният властелин и Бог бе дошъл да вземе душите им. Когато не беше в състояние да чака повече, Алвин извади спринцовката от левия си джоб и се приближи до стаята на момичето.

Тя лежеше свита на кълбо. Известно време се визира в тъмния ѝ силует, после се приближи до леглото и нагласи иглата над шията ѝ.

Пъхна иглата в югуларната ѝ вена и натисна буталото докрай. Тя рязко потръпна и изстена под облечената му в ръкавица ръка — винаги го правеха — но този път момичето успя да се извие и да впери в него ококорените си очи.

Лекарството беше успокоително, създадено от самия него. Една част физиологичен разтвор, две части пентобарбитал, две части хлорпромазин — и всичко това, деветдесет кубика спокойствие. Югуларната вена отвеждаше сместа в сърцето, а после в останалата част от кръвоносната система и бързо изолираше мозъка, като запечатваше портите между централната и периферната нервна система. Тя се бори по-малко от десет секунди, преди да спрат волевите ѝ мускулни движения, и застина неподвижно.

Доволен, че субектът вече е покорен, Алвин излезе от стаята, тръгна надолу по стълбите и прекоси коридора, пристъпвайки на пръсти. Извади втората спринцовка, докато влизаше в спалнята на майката. И тя като дъщеря си спеше на една страна, с гръб към него.

Алвин навлече ски маска на главата си и забодя иглата в югуларната вена на жената, без изобщо да направи опит да заглуши изненадания ѝ и ужасен вик.

Успокоителното скова най-напред мускулите на гърлото ѝ, а после и останалата част на тялото, когато проникна в гръбначния ѝ стълб. Тя лежеше на леглото, вперила поглед в него и изцяло в съзнание, но способна да движи само мускулите, с които дишаше, при това съвсем слабо. Скоро щеше да започне да халюцинира, после да заспи и секретът от слюнчените ѝ жлези щеше да намокри възглавницата.

Четвъртата му жертва беше починала от свръхдоза, преди да успее да приключи с нея. Нямахше да допусне тази грешка отново.

— Кажи му, че това е разплата — прошепна той дрезгаво и счупи левия ѝ показалец, все едно беше солета. Тихото изпукване прозвуча като възмездие, ала изречено шепнешком. Тя заслужаваше много повече. Зачуди се дали да не ѝ счупи китката, но се въздържа. Щеше да има предостатъчно време за възмездие после.

Алвин метна жената през рамо и я изнесе навън като торба с камъни. Остави я до басейна и главата ѝ тупна влажно на бетона, когато тя се катурна на една страна.

Въжето беше там, където го беше оставил — до скарата. Завърза глезените ѝ, стегна китките зад гърба ѝ, после я вдигна за дрехите и я стовари върху надуваемия дюшек, както беше планирал.

Щеше да се носи по водата и да се взира в нощното небе, напълно парализирана още няколко часа, преди отново да бъде в състояние да се движи. А дотогава Алвин вече щеше да е взел караваната и да е стигнал до първата си спирка.

Ако имаше късмет, Уелш щеше да изпита нужда от ранна закуска с любимата си, както се бе случвало два пъти, откакто Алвин наблюдаваше къщата.

Без да губи нито минута повече, той бързо се качи по стълбите, метна дъщерята на дясното си рамо и излезе от предната врата.

Сутринта след ежеседмичния си сеанс с отец Хортънс Райън стана рано и се почувства по-свеж от всякога след отвличането си в Ирак. Още по-важно според него беше, че бе напълно съсредоточен — мозъкът му отново работеше. Беше в състояние да разсъждава относително прецизно дори над собственото си мисловно състояние.

В осем часа си приготви закуска за пръв път, откакто живееше в апартамента. Препече си две филийки пълнозърнест хляб, сложи резен авокадо върху всяка и седна на масата, за да се наслади на храната, придружена с висока чаша мляко.

В ретроспекция преживяното през последните няколко месеца му се струваше напълно смислено. След като беше прекосил долината на смъртта и се беше изкачил на планината отвъд нея, разкрилата се оттам гледка беше доста интересна. Ето какво се беше случило:

Първо: По принуда беше попаднал в положение, което не можеше да контролира, и беше преживял ужас, от който дори сега целият настръхваше.

Второ: Беше успял да избяга, но едва след като пред очите му умряха деца, отчасти поради отказа му да пожертва собствената си съпруга и дъщеря.

Трето: Преживяното беше променило из основи отношението му към собствената му дъщеря Бетани и към безсмисленото покосяване на живота на невинни хора.

Четвърто: След като една седмица се бе държал възможно най-стоически във военната болница, бе преживял емоционален срыв, заради който военните го бяха пуснали в дълъг отпуск.

Пето: Беше се втурнал към къщи, за да оправи отношенията си със Селин и с Бетани, но беше установил, че е закъснял. Беше навредил на Бетани и това съвсем разбираемо я беше направило сляпа и глуха за всяко негово желание за помирение, а Селин беше открила любовта в обятията на друг мъж.

Шесто: Все още страдащ от емоционален срив, Райън беше изгубил самообладание и беше нападнал този човек, с което не беше постигнал нищо, освен да даде на двете всички основания по законен път да го изключат от живота си с ограничителна заповед.

Райън разсеяно зарея поглед към синьото небе в рамката на прозореца вдясно, докато отхапваше ъгълчето на втората си препечена филийка с авокадо.

Седмо: Цели два месеца му бяха нужни, за да изпълзи от безнадеждността, която го беше обзела, след като близките му го бяха отхвърлили, но предишната вечер, отдаден на дълбок размисъл, най-накрая беше успял да се освободи напълно от емоционалните връзки, които изсмукваха живота му.

Беше почти цял. Променен наистина, но отново можеше да функционира.

Предишния следобед към шест му се обади отец Хортънс и му съобщи, че е предал плика на Бетани, че тя е извадила снимката от плика, погледнала я за момент, а после му я върнала и попитала кой е човекът на снимката. След това го подминала без нито дума повече.

Дъщеря му безцеремонно го беше отхвърлила.

Бившата му съпруга беше влюбена в друг.

Е, в такъв случай, Райън беше направил всичко по силите си. Преди месец щеше да пропълзи обратно в пашкула си и да потъне в едно от затъмненията, в които съзнанието му търсеше покой. Но вече беше достатъчно стабилен, за да обмисли премерено всичко.

Разбира се, винаги щеше да обича дъщеря си. Само че проблемът вече не беше негов. Той трябваше да се върне към действителността. Щеше да се погрижи Бетани да е подсигурана финансово и щеше да възобнови собствения си живот.

Реши още същия ден да замине за Сан Антонио и да си потърси подходящо жилище, в което да се премести.

Райън изплакна чашата, остави я в съдомиялната и извади ключовете за тойотата „Камри“, която беше купил предишната седмица. Сребриста, на прилични километри, достатъчно мощна за предпочитанията му.

Пътуването до Сан Антонио му отне четири часа, защото беше решил да мине по магистрала 281, по заобиколен път през планинската област в централната част на щата, и да влезе в града от запад. Краят

на октомври беше по-хладен и след проливните дъждове в края на лятото възвишенията бяха яркозелени на фона на синьото небе.

И тогава, потънал в мисли за околния пейзаж, Райън разбра, че наистина е намерил себе си отново. На няколко пъти му се прииска да имаше мобилен телефон, за да звъне на отец Хортънс и да му каже, че е завил зад ъгъла — много по-уверено, отколкото си бяха давали сметка вчера — обаче още нямаше мобилен.

Сан Антонио си беше какъвто го помнеше. Запъти се на изток и бавно прекоси с колата кварталите около Форт Сам Хюстън. Знаеше, че няма да се задържи дълго, ако дойде тук, затова търсеше жилища на месечен наем, каквито тук имаше много. Въобще не се интересуваше дали кварталът е хубав, този път щеше да живее сам.

Вече беше седем часа вечерта, когато Райън Еванс спря тойотата си на паркинга на хотел „Хауърд Джонсън“ до шосе I-35, взе си стая за една нощ и се оттегли, за да гледа някой платен филм — нещо, което не беше правил повече от две години.

Заспа в първите десет минути.

* * *

На следващата сутрин Райън се събуди от почукването на камериерката на вратата на хотелската си стая. Отметна завивките и осведоми служителката, че не е готов.

Десет часа? Беше спал като заклан.

Изправи се, протегна се и се почувства необикновено спокоен. Слънчева светлина обля стаята, когато дръпна зелените завеси. Очакваше го нов ден и той в никакъв случай нямаше да му донесе разочарование, Райън вече беше преодолял най-лошото, което можеше да му поднесе животът.

Дори смъртта, помисли си той. Беше се изправил пред нея и вече не изпитваше страх.

През следващите два часа си взе дълъг горещ душ и се наслаждаваше на всяка хапка от пържените яйца с бекон, които си поръча в закувалня „Денис“ до хотела. Изпи четвъртата си чаша кафе, плати на касиерката шестнайсет долара, остави още пет бакшиш и се запъти обратно към тойотата си.

Двата съседни жилищни комплекса му допаднаха, взе молби за настаняване и от двата и увери управителите, че ще се обади. Не го пришпорваха, но и в двата комплекса имаше свободни жилища, които те гледаха да отдадат под наем възможно най-бързо.

Пътуването му обратно до Уейко не се отличаваше с нищо особено освен с характерен ритъм, който се оказа великолепен фон, за да може Райън пак да поразмишлява ясно, след като отново беше способен да го прави.

Селин беше в обятията на друг мъж.

Бетани се превръщаше в млада жена с бляскаво бъдеще, която щеше да благоденства в задоволената и преситена среда в Северна Америка.

Той, от друга страна, беше аутсайдер и нямаше нито любим човек, нито бляскаво бъдеще на това място, където не беше нито желан, нито нужен.

Мъничко го заболя от тази мисъл, но вече беше достатъчно здрав и разбираше, че няма нищо лошо в емоциите, стига да не пречат на здравия разум.

Апартаментът му с нищо не беше пострадал от това, че беше останал празен два дни. Запали осветлението, хвърли ключовете си на плота и си взе още един душ. Малцина разбират ползата от това да повишиш температурата на тялото си с горещ душ около един час преди лягане. Тялото компенсира въздействието, като забавя функциите си, за да се охлади, което често води до сънливост и здрав сън.

Извади сиво долнище на анцуг и черна фланелка, после седна да прегледа кабелните канали. Нищо не привлече вниманието му. Новините не го интересуваха, освен ако терористи не събореха още някой небостъргач. Вечерните сапунки, както ги наричаше, също не струваха. Спря на канал „Дискавъри Сайънс“, където имаше предаване за предизвиканите от новите технологии промени в методите на криминологията.

Това му се стори изключително интересно. Но когато предаването приключи петнайсет минути по-късно, започна съвсем не толкова интересно предаване за строителството на „Титаник“.

Райън се почувства сънен след горещия душ, изключи телевизора, наля си чаша вода и се запъти към спалнята.

Отметна завивката и тъкмо щеше да се пъхне между хладните чаршафи, когато си спомни, че не е проверил телефонния секретар за съобщения. Понякога не ги проверяваше с дни и дори със седмици, а Хортънс все го укоряваше за това.

Но в десет вечерта едва ли имаше значение. Щеше да провери секретаря, когато се събуди.

Райън се пъхна в леглото и въздъхна дълбоко. Беше спал много през последните два месеца, но тези часове, когато бягаше от съзнанието си, бяха неговото избавление от действителността. Сънят, който тялото му изискваше сега, вече бе необходимост на здрав и много активен ум.

Заради пронизителния звън на телефона следващата сутрин настъпи по-бързо, отколкото му се искаше. Претърколи се от леглото и се спусна към кухнята, като забеляза мимоходом, че вече е осем и четвърт. Телефонът обаче престана да звъни още докато Райън беше във всекидневната.

Така или иначе беше време да става.

Който и да бе, не си беше дал труда да остави съобщение. Отиде в кухнята, включи кафеварката и напълни каната с филтрирана вода. Червената лампичка на телефонния секретар примигваше.

Значи все пак имаше съобщение, така ли?

Вгледа се по-внимателно — *4 съобщения*.

Четири ли? Откакто живееше в апартамента, беше получил общо пет съобщения. Остави каната, която пълнеше, в мивката, избърса си ръцете и натисна копчето за прослушване.

Първото съобщение беше от отец Хортънс, който звучеше сериозно обезпокоен: „Моля те, Райън, ако си там, вдигни телефона. Спешно трябва да говоря с теб“. Кратко мълчание и после: „Гледай новините. Обади ми се при първа възможност“.

Новините? Никога не беше чувал Хортънс да говори толкова напрегнато.

Райън остави секретаря да работи и чу второ съобщение от отец Хортънс, който настояваше Райън да му се обади незабавно. Бързо отиде във всекидневната и пусна Си Ен Ен.

Резултати от футболните срещи.

Същото беше и на „Фокс“ — някакъв репортаж за мечка, която нападнала репортера, който я снимал...

Водещите новини. Пак спорт. Обаче водещите новини течаха като надписи в долната част на екрана.

БУНТОВНИЦИ НАПАДАТ ВОЕННА БАЗА В СОМАЛИЯ, ЗАГИНАЛИ СА 34 АМЕРИКАНСКИ ВОЙНИЦИ. ВОЕННИ ЧАСТИ...

СТОКОВАТА БОРСА ПЕЧЕЛИ 312 ПУНКТА С НОВИНАТА ЗА ПОКАЧВАНЕТО НА ЦЕНИТЕ НА НЕДВИЖИМИТЕ ИМОТИ...

УБИЕЦЪТ, ИЗВЕСТЕН КАТО КОСТОТРОШАЧА, ВЗЕМА НОВА ЖЕРТВА СЛЕД ДВЕГОДИШНО ПРЕКЪСВАНЕ...

КИТАЙ...

Мислите на Райън бяха приковани върху новината, която току-що бе прочел на екрана. Костотрошача беше направил нов удар. Или защото освободеният от затвора наистина е Костотрошача, или защото убиецът вече не иска да се крие зад чужда самоличност.

Отец Хортънс му звънеше, за да поговори с Райън и да му попречи да реагира пресилено.

Въздъхна дълбоко — добрият отец просто не разбираше колко много беше напреднал Райън през последните дни. Не само не се интересуваше особено от връзката на този Костотрошач със своите мъчения в пустинята, но освен това се бе отърсил от вината, която го обвързваше с преживяването.

Беше се отказал от Бетани.

Във водещите новини говореха за Майкъл Джексън. Райън гледа минутка в очакване долу на екрана отново да тръгне текстът на новината за Костотрошача, в случай че е пропуснал нещо.

Трето съобщение от Хортънс, оставено предния ден следобед. Същото съдържание. Трябваше да му звънне и да го успокои.

Ето, отново тръгна текстът на новината: *Убиецът, известен като...*

Телефонният секретар пусна запис на четвъртото съобщение — мек и тих глас откъм кухнята: „Здравей, татко. При мен е момичето, което смяташ за своя дъщеря“.

Райън рязко завъртя глава към кухнята.

След кратка пауза гласът продължи: „Казва се Бетани и вече е моя. Ти я създаде за седем дни, сега ти давам същото време да я спасиш. Ако смяташ, че можеш да я уловиш, последвай ме там, където лети гарванът... Сам, татко“.

Щрак.

За няколко секунди, които се сториха на Райън безкрайни, той не можа да помръдне. Просто стоеше в дневната, леко разперил ръце встрани от тялото си, забол поглед към кухнята със зяпнала уста. Беше застинал като каменна колона в смъртен студ.

В съзнанието му нахлу споменът за снимките, които Калид беше забол на стената. Звукът от трошенето на костите на Ахмед.

Костотрошача беше отвлякъл Бетани. Тази новина му се струваше далечна и някак маловажна, понеже не можеше да бъде вярна, не изцяло. Нещо му убягваше. Беше станала грешка. Умът му не го побираше.

Райън беше допуснал други деца да страдат, за да предпази собствената си дъщеря. Не беше Калид, понеже той го беше убил. Но макар да беше избягал от Калид, пак беше обрекъл собствената си дъщеря, така ли? Костотрошача някак се беше натъкнал на историята, може би дори беше разговарял с Бъртън Уелш, след като Райън му беше наврял в носа Костотрошача, за да му въздейства по-силно.

Възможно ли беше всъщност той самият да е привлякъл вниманието на Костотрошача?

Сърцето му думкаше в гърдите като парно бутало. Устата му сякаш беше пълна с пепел, заливаха го горещи вълни, но умът на Райън беше трезв, владееше се напълно, защото разбираше, че съзнанието му е в деликатно равновесие и може отново да изпадне в хаос под натиска на ирационалната емоция. Трябваше да остане спокоен!

Очите на Райън се стрелнаха към телевизора. Жената, която представяше водещите новини, вече говореше до голям надпис, който гласеше: „Костотрошача нанася нов удар“. Под буквите го гледаше една снимка.

Красива и усмихната млада жена с чуплива кестенява коса и светлосини очи, която изглеждаше на деветнайсет, не на шестнайсет. Бетани.

Райън усети, че губи контрол, преди да го връхлети треморът, но беше безсилен да го спре. Имаше чувството, че гигантска ръка се е протегнала през гърлото му, изтръгнала е сърцето му, а гърдите, вече празни, и цялото му тяло реагираха неистово, преди да се строполят мъртви.

Обаче Райън не се строполи мъртъв и вече не просто трепереше. Тичаше. Втурна се към кухнята и натисна копчето на секретаря, борейки се с всеобхватната памет.

Отново чу гласа на отец Хортънс, който го молеше... Изтри съобщението и следващото, и следващото, и после гласът на Костотрошача се разнесе с прашене от малките тонколони на машината: „Здравей, татко. При мен е момичето, което смяташ за своя дъщеря. Казва се Бетани и вече е моя. Ти я създаде за седем дни, сега ти давам същото време да я спасиш. Ако смяташ, че можеш да я уловиш, последвай ме там, където лети гарванът... Сам, татко“.

Стовари юмрук върху апарата и изкрещя.

„Пощенската кутия е празна“, оповести секретарят.

Трябваше да помисли...

Мисли, мисли!

Запази спокойствие, Райън. Просто запази спокойствие.

Откъде Костотрошача знаеше къде да му се обади? *Татко*, все едно Райън е баща на Костотрошача. Все едно Трошача е някакъв откачен Сатана, който е отмъкнал нечия дъщеря и иска баща ѝ да влезе в ролята на Бог-Отец.

Ела и ме хвани, Отче.

Райън грабна слушалката и набра номера на мобилния телефон на Селин, крачейки, докато телефонът звънеше.

— Хайде, Селин, моля те, вдигни.

— Оставете съобщение — оповести жизнерадостно гласът ѝ.

Бързо набра номера на домашния им телефон, пропусна една цифра, опита отново и натисна бутона за връзка.

Този път съобщението беше записано от Бетани и светът на Райън се замъгли, когато в ушите му прозвуча гласът на дъщеря му: „Здравейте, знаете какво да направите. Ако търсите мен, обадете ми се. Ако търсите Селин, обадете се на Селин. Не си правете труда да ни оставяте съобщения на този секретар, никой не ги прослушва“.

Щрак.

— Селин? — Гласът му звучеше неистово. — Селин, за бога, вдигни телефона!

Мълчание.

— Селин!

Тя обаче не вдигаше. Райън постоя задъхан, после опита всички номера, които можеха да го свържат с някого, с когото и да било, само да му кажеше някой какво се случва. Трябваше да знае защо, кога, от колко време я няма. Бяха ли я намерили?

Шеметно превъртя номерата, на които можеше да се свърже със Селин. Опита отново мобилния ѝ, домашния, кабинета на прокурора, където се свърза с поредната гласова поща.

Защо не му се бяха обадили?

Опита номера на свещеника, но и с него нямаше връзка.

Имаше чувството, че стените на апартамента се приближават и рухват отгоре му, бутани отвън, за да го смажат.

Дали ФБР знаеше за седемте дни, които им беше дал Костотрошача? Или се отнасяше само за него? Дали това предизвикателство беше предназначено само за неговите уши?

Ангелче, моето ангелче! Господи, не позволявай да я наранят!

Знаеше обаче, че е твърде късно. Какъвто и да беше изходът, Бетани, неговото сладко момиченце, което бе смисълът на живота му, щеше да бъде белязано до живот!

Трябваше да научи какво става!

Райън грабна ключовете на колата си, изтръгна телефонния секретар от стената и излетя от апартамента.

* * *

Пътуването до центъра на Остин му отне един час, като през повечето време караше със сто и трийсет, облян в студена пот, а после изгуби още двайсет минути, за да се добере до квартала на Селин. Не спираше да съжалява, че все още няма мобилен телефон.

В мига, в който спря пред къщата на Селин, Райън разбра, че Костотрошача е отвлякъл Бетани от тук. На алеята беше спряла полицейска кола и още два немаркирани седана — вероятно коли на

ФБР. Тротоарът пред къщата, по който се стигаше и до задния двор, беше ограден с жълта лента.

Вместо да нахълта през входната врата и да настоява за отговори, както възнамеряваше от самото начало, Райън паркира тойотата си на улицата и тръгна към къщата през задния двор.

Едва тогава се сети за ограничителната заповед, но това просто го позабави. Заповедта несъмнено губеше смисъл с оглед на случилото се.

Продължи напред залитайки, понеже краката му се подгъваха като макарони. От земята до горния балкон се издигаше стълба, опряна на белия парапет, който се нуждаеше от пребоядисване.

Райън се закова на място при тази гледка. Между дърветата духаше ленив ветрец. Зад него по булевард „Бартън Крийк“ профучаха гумите на автомобил. Високо в небето изрева реактивен самолет, устремил се още по-нагоре.

Само че нито един от шумовете край Райън не беше толкова изразителен, колкото неподвижността на стълбата, по която Костотрошача се беше качил в спалнята на дъщеря му.

Това беше неподвижността на абсолютната празнота, която се блъсна в гърдите на Райън толкова мощно, че за няколко дълги секунди прекъсна дишането му. Сега, цял ден по-късно, местопрестъплението бе вече щателно огледано. Жълтата лента напомняше, че криминолозите са били тук и са си тръгнали, а също и че бе минало достатъчно време, за да изстинат всички следи.

Райън усети как го тласка вътрешната му необходимост да узнае. Към основата на стълбата. Нагоре по металните пречки, една по една.

Инстинктът, сърцето и разумът му се вдигнаха на неистов бунт и настояваха той да слезе от стълбата, да се махне от мястото на покушението, да се предпази от мъчителните картини, които нахлуваха в съзнанието му.

Дъщеря му, която пици под тиксото, а ококорените ѝ очи търсят да намерят някакъв смисъл.

Татко!

Татко, татко, моля те!

Райън не разбра как успя да се прехвърли през перилото на балкона, защото докато стигне горе, вече се бе превърнал в същинска

развалина. Застана с лице към спуснатите щори и съжали за решението да се покатери по стълбата. Не беше по силите му да влезе вътре.

Но трябваше. Трябваше да разбере какво е видяла и почувствала дъщеря му, когато е влязъл Костотрошача.

Прогони мъчителната болка, опита да бутне вратата, която се оказа отключена, и я плъзна докрай. Стаята беше склад, не спалня. Леглото на Бетани беше в съседната стая.

Белите чаршафи бяха подпъхнати под дюшека в долния край, но иначе бяха разхвърляни, сякаш бяха изтръгнати от ръцете ѝ и метнати наполовина върху леглото. Видя вдлъбнатината от главата ѝ във възглавницата.

За пръв път влизаше в стаята ѝ след завръщането си и се мразеше заради това. Ако можеше да върне назад дори един ден, нямаше да допусне никакъв съд да му попречи да докаже на дъщеря си колко я обича.

Щеше да ѝ купи кола. Цяла стая с рози. Щеше да я заведе в Дубай и да я настани в апартамент, който струваше четири хилядарки на вечер и да нареди на персонала да ѝ носят каквото поиска, без да се интересува от цената.

Щеше да падне на колене, да я помоли за прошка и да ѝ каже колко я обича.

Седем дни, броени от вчера, когато беше оставено съобщението. Значи му оставаха шест дни.

Райън се извърна с гръб към стаята, изтри очите си, стисна зъби и тръгна надолу по стълбите.

Бяха в дневната — чу ги, преди да ги види.

— Всеки час забавяне от ваша страна е един час предимство за него.

— Трябва ни нещо повече.

— Тогава го намерете! Имате показанията на Селин, това е достатъчно за да го арестувате. За бога, нямаме време за размишления!

Райън спря на прага и ги огледа. Бъртън Уелш — човекът, когото беше нападнал — висок и прясно избръснат. Уханието, което се усещаше, сигурно беше от неговия афтършейв.

Рики Валънтайн, агентката от ФБР, която го беше разпитвала в хотела му преди два месеца. Дребната жена с голямо сърце.

Селин, облечена в зелена рокля на цветя, крачеща, с гипсиран показалец на превързаната през рамото ѝ ръка.

Опита се да каже нещо, но внезапно гласът му се стори неуместен. Не му беше мястото тук, трябваше да е там, където го искаше Трошача, за да се пазари за живота на дъщеря си.

— Райън?

Рики Валънтайн го беше забелязала. Всички се обърнаха да го видят, а на него му се прииска да избяга, понеже знаеше, че дори в този момент въздействието на онова празно легло горе се опитва да покори трезвата му уравновесеност.

Но нищо не можеше да направи. Не можеше да се обърне и да избяга, защото така щяха да се втурнат да преследват него, а не Костотрошача. Не можеше и нищо да им каже, понеже нищо не му се струваше смислено.

Можеше само да стои и да отвърне на погледите им.

— Е, като говорим за вълка... — обади се прокурорът. — Какво търсите тук?

Агентката на ФБР го стрелна с гневен поглед и застана по средата между двамата.

— Съжалявам, капитане, сигурна съм, че сте много разстроен.

— Защо никой не ми се обади? — попита Райън.

— Махнете го оттук. — Селин го изгледа кръвнишки като вълк, застанал срещу мечка. — Махнете го оттук!

— Селин?

Нещо не беше както трябва. Беше дошъл с новини, обаче...

И тогава разбра. Прокурорът бе говорил за него, когато влезе в стаята. Уелш искаше да извикат Райън на разпит.

Гневът му отново лумна:

— Какво става тук? — попита.

— Първо, нарушавате съдебна заповед — срязва го Уелш.

Тези думи пометоха и последните му задръжки.

— Дъщеря ми е отвлечена! — Райън изкреця последната дума с пламнало и зачервено лице. — И никой не си е направил труда да ми се обади?

— Съжалявам, капитане — каза Рики. — Знаем, че обстоятелствата никак не са благоприятни за вас, но трябва да бъдем много предпазливи.

Селин беше отстъпила няколко крачки назад и стоеше разтреперана до дивана.

— Какво правиш, Райън?

— Не трепери така, все едно аз съм ти счупил пръста! Дъщеря ни е някъде там!

— Защо не казахте на агент Валънтайн истината за връзката си с Костотрошача в Ирак, капитане? — попита Уелш, леко привел глава.

— Аз... Каква връзка? Информацията е поверителна. Не виждам какво общо има с...

— По една случайност вие се връщате от пустинята и разказвате истории за кошмарните си преживявания с Костотрошача, а сега той отвлича дъщеря ви, след като две години не се е показвал на сцената? Извинете, но това наистина ми се струва малко прекалено.

Нима този човек обвиняваше него?

— Той... Серийни убийци! Онзи арабин ни сравняваше със серийни убийци. Споменах Костотрошача само за да подсиля въздействието на сравнението му. Защо сте казали на медиите за думите ми? Така ме е намерил.

— Нима? — Явно Уелш не вярваше на нито една дума на Райън.

— Ами вие? — обърна се Райън към Рики.

Тя вдигна рамене:

— Много въпроси очакват отговор.

Райън се обърна към Селин бесен и неспособен да прикрива гнева си.

— Как си могла да си помислиш такова нещо?

Само че очите ѝ бяха разширени от страх и той разбра, че нещо съвсем конкретно я е убедило, че той вероятно представлява опасност за нея.

— Какво, просто не си включила алармата, за да може той да влезе тук и да отвлече дъщеря ми, така ли?

— Очаквам пълното ти досие, Райън — осведоми го Уелш. — Но всъщност няма нужда да го преглеждам, за да установя, че извършените от Костотрошача убийства съвпадат с периодите между командировките ви зад граница.

— Не ставайте глупав! Това е чисто и просто съвпадение.

— Нима? Когато счупихте пръста на Селин, не ѝ ли казахте да ми предаде, че това е отмъщение? Това ли е всичко, капитане?

Разплата? Разплата заради огорчението ви?

— Ако прочетете досието ми, ще научите, че съм жертва на насилие, а не насилник. Губите си времето, докато той е някъде там с дъщеря ми.

— Сигурно ви е било трудно да гледате как умират всички онези деца — каза Уелш. — Разбирам защо сте откачили.

— Това няма нищо общо! — Райън дишаше тежко. — Разполагаме само с шест дни да го заловим...

Рики изви вежди:

— Шест дни ли? Нещо против да ни обясните по-подробно?

— Той ми се обади. Каза, че на Отеца са му били нужни седем дни, за да я създаде, затова сега щял да ми даде седем дни да я спася.

— Така ли? — подсмихна се подигравателно Уелш. — Обадил ви се е просто ей така?

Така значи. Заради мъчителното преживяване на Селин през нощта на отвличането, когато Трошача бе счупил пръста ѝ, и предвид преживяното от Райън в пустинята, прокурорът беше готов да припише престъплението на него...

Ревнив баща, който страда от посттравматичен стрес, се поддава на истинската си престъпна природа, като отвлича собствената си дъщеря.

Погледна към Рики:

— Вие връзвате ли се на това?

— Както казах, някои въпроси се нуждаят от отговор. Бихте ли ми казали къде бяхте преди две вечери?

— У дома. Спях.

— Сам?

Хрумна му още нещо. Костотрошача му беше отправил лично предизвикателство. Сега животът на Бетани зависеше от това какъв избор ще предпочете да направи Райън. А изражението в очите на прокурора не оставяше никакво съмнение, че той не възнамерява да допусне Райън да излезе от тази стая свободен, за да може изобщо да направи някакъв избор.

Впери поглед в Уелш и го видя такъв, какъвто беше всъщност — пречка пред спасяването на живота на дъщеря му.

— Сам ли? Не, всъщност бях с добри приятели, които останаха да пренощуват у дома, след като играхме покер. Сигурен съм, че няма

да имат нищо против да им позвъните.

— Ще го направим. Отец Хортънс ми каза, че през последните два месеца живеете почти като отшелник. Трудно ми е да си представя, че имате цял куп близки приятели.

Вече и двете врати бяха препречени. Райън нямаше представа откъде се беше взело второто ченге, но вече го бяха обкръжили.

— Всичко това лесно може да се провери — намеси се Рики. — Значи твърдите, че той ви се е обадил?

— Да. — Райън кимна и се примъкна по-близо до изхода през кухнята. — Оставил ми е съобщение.

— Къде е съобщението?

За малко да каже „Изтрих го“.

— У дома.

Всеки момент щеше да се поддаде на паниката, която разяждаше гърдите му. Трябваше да се измъкне!

Последвай ме там, където лети гарванът сам. Тоест, където гарванът лети самичък.

Или пък беше *Последвай ме, където гарванът лети, сам.* Тоест, ела сам.

И в двата случая трябваше да се измъкне и то веднага!

— Значи няма да имате нищо против да отидем заедно да го вземем — каза агентката.

— Той е... Живее в Уейко.

— Значи трябва да тръгваме.

Прокурорът пристъпи напред:

— Съжалявам, агент Валънтайн, но не мога да позволя да отведете този човек извън юрисдикцията ми. — Кимна на ченгето зад Райън. — Ще се наложи просто да ви обясни къде е. Сигурен съм, че ще оцените загрижеността ми, но...

Райън се хвърли назад към ченгето. Слисано бутане посрещна гърба му — точно на тази реакция се беше надявал. Приведе се и се завъртя, докато ръцете на полицаия все още бяха вдигнати във въздуха, за да блокират връхлитащия Райън.

Четирийсет и пет калибровият полуавтоматичен пистолет се измъкна съвсем плавно от кобура на полицаия. В следващата секунда Райън опря гръб в стената и насочи пистолета към полицаия, който пазеше входната врата.

— Хвърли оръжието на пода! Оръжието на пода веднага! Вие също, агент Валънтайн!

Мъжът погледна към прокурора и после бавно се подчини.

Рики го изгледа.

— Така няма да спасите дъщеря си, Райън.

— Вие не знаете нищо за мен или за дъщеря ми. Оставете пистолета си на пода и го ритнете към мен. Веднага!

Тя извади деветмилиметровия си пистолет от праметнатия през рамото си кобур, бавно го постави на пода и го подритна към Райън.

Райън грабна оръжието и го затъкна в колана си. Направи знак на двамата полицаи и кимна към стената:

— Застанете до стената. Всички.

Уелш изруга.

— Всички до стената! — кресна Райън.

Онзи неохотно пристъпи към стената до Селин, която ридаеше. И петимата стояха в една редица с лице към стената.

— На колене.

Рики понечи да се възпротиви, но Райън ѝ нареди да си затваря устата.

Стаята притихна и Райън прехвърли мислено възможностите си. Не беше обмислил повече ходове напред. Знаеше, че трябва да намери Бетани, знаеше, че ще направи абсолютно всичко по силите си, за да получи дори един-единствен шанс да спре Трошача. Ако се наложи, с радост щеше да пожертва своя живот, или живота на който и да е от тези пет човека за живота на Бетани.

И тогава го връхлетя една мисъл. Наистина ли би го направил?

Обаче не разсъждаваше достатъчно трезво, за да отговори на въпроса. Заотстъпва към задната врата.

— Не мърдайте — нареди им той. — Не мърдайте от местата си.

После се измъкна и хукна към колата си.

19

Мирисът на пръст изпълваше ноздрите ѝ — влажна и хладна миризма, която означаваше, че се намира или в яма, или в гроб, или в мазе някъде под земята. Бетани обаче не виждаше. Имаше превръзка на очите и светлината не стигаше до тях, ако изобщо имаше светлина.

Беше сама, почти сигурна беше. Вързана за металния кол отзад, колкото да може само леко да се привежда, за да си отдъхне с известна болка в раменете и гърба. Той беше идвал няколко пъти, но през повечето време го нямаше. А когато беше при нея, не изричаше нищо на глас.

Няколко пъти ѝ прошепна в ухото, че е красива и че е идеалният жертвен агнец, който да изкупи греховете на света.

Веднъж я развърза и я заведе до едно гърне да се облекчи.

Бетани не беше сигурна колко време е минало — най-малко един ден, достатъчно, за да отмине първоначалният ужас от отвличането и на негово място да се настани притъпено терзание, сигурност, че я очаква болка.

Беше отвлечена от Костотрошача. Новият любовник на майка ѝ го беше привлякъл към тях и вече беше само въпрос на време, преди той да започне да ѝ троши костите.

Лек мирис на лекарства беше останал във въздуха след последното посещение на Костотрошача няколко часа по-рано. Беше намазал с лосион лицето и шията ѝ и мълчаливо го бе втрил в кожата ѝ. Бетани не можеше да се отърси от представата за касапин, който Маринова месото, преди да го изпече на огъня.

Обаче успя да си задържи езика зад зъбите, а той ѝ прошепна нещо в ухото и после ѝ даде първата бледичка искрица надежда, която бе успяла да долови, откакто беше тук:

— Ти си много по-смела от другите.

По-скоро тонът му, отколкото самите думи я караха да смята, че е той току-що е проявил слабост. Уважаваше смелостта ѝ. Дори сякаш беше изненадан от нея.

И наистина, образите на жертвите от филмите на ужасите, треперещи наред собствените си изпращания, никак не ѝ се връзваше, най-малкото не сега, когато отново разсъждаваше трезво.

Бетани си спомни как бе отворила очи в спалнята си в мига, преди тъмният силует да пъкне иглата в шията ѝ. Как се бе извърнала, за да погледне в очите високия непознат със силно, месесто, бледо лице и сини очи. Лекарството я беше парализирало почти веднага и следващият път, когато дойде в съзнание, тя се озова вързана и с превръзка през устата на пода на някакъв пикап.

Изпадна в паника и започна да се мятта, да пици силно под превръзката, но един ботуш или бухалка я бяха накарали да млъкне само с един-единствен силен удар по слепоочието.

Когато дойде на себе си отново, вече беше тук, седнала на бетонния под и вързана за металната тръба отзад. Превръзката през устата ѝ я нямаше и тя вика за помощ цял час, преди да стигне до извода, че толкова педантичен и обигран човек като Трошача със сигурност е помислил и за това.

Облегна се назад и потърка глава в тръбата, опитвайки се да размести превръзката през очите си, но не успя. Вратът я болеше, сякаш беше счупен, а тя знаеше, че това не е възможно.

Тръпка разтърси костите ѝ. Истината бе, че страхът я преследваше като лъв и колкото и да се преструваше на силна, той направо я рѳаше жива.

Спорът ѝ със Селин относно преместването в Ню Йорк се беше загнездил в съзнанието ѝ — нелепа бучица история, която ѝ се струваше толкова далечна, че дори не бе сигурна дали наистина се е случила. Идеята да стане модел в Ню Йорк вече ѝ струваше като неприлична шега. Но колкото и ирационално да ѝ изглеждаше, Бетани винеше за нашествието на Костотрошача колкото Бърт, толкова и Райън. И двамата еднакво неспособни бащи, които ѝ създаваха фалшиво усещане за сигурност.

Скръцна със зъби и изстена. Само да виждаше! Гняв припламна в корема ѝ, в гърдите, по лицето и изведнѳж ѝ се прииска да се разкрещи. И го направи. Изкрещя своята безпомощност в мрака, който я обгрѳваше от всички страни.

Безсмислено е, даде си сметка тя, и затвори уста.

Коленете ѝ.

Замръзна при тази мисъл.

Можеше да свали превръзката през очите си с колене, нали? Защо не се беше сетила досега?

Сви крака и се приведе към коленете си. Челото ѝ лесно осъществи контакта и беше въпрос на броени секунди, преди да успее да избута превръзката от очите си.

Бледа светлина се процеди в голямата бетонна стая от няколко пролуки в ъглите на тавана. Затворена дървена врата на няколко метра от нея. Няколко кутии с амуниции върху масата отдясно. Сгъваем стол. Метално легло с тънък сив матрак стоеше неизползвано до далечната стена.

Предположи, че се намира под земята, в бункер или в мазе.

Вгледа се в леглото и ѝ се прииска да можеше да лежи и да си почива, докато чака. Но после ѝ хрумна нова мисъл, примесена със звука от трошенето на краката на Джеймс Каан, докато лежеше в леглото си в онзи филм „Мизъри“.

Преглътна мъчително и се опита да се отпусне. Карираното синьо долнище на фланелената ѝ пижама беше изцапано, но не беше скъсано. Беше облечена с бяла фланелка, която беше учудващо чиста. Бетани погледна към босите си стъпала.

Проблемът с героя от „Мизъри“, както и с героите от много други филми на ужасите, беше, че те не разсъждаваха трезво. Бетани добре разбираше защо е така, докато седеше тук, привързана за метален прът в някакво циментово мазе и чакаше Костотрошача да се върне.

Само че не можеше да си позволи да се остави на чувствата си, както сигурно бяха направили всички останали момичета, и така бяха улеснили изверга да ги изпрати право в ада в кофа, пълна с натрошени кости.

Щеше да му се противопостави, да спечели уважението му, а ако успееше — ако ѝ се удадеше и най-малката възможност да го стори — щеше да му разбие черепа и да изпрати в ада него.

Това беше едната страна на проблема. Другата беше, че най-сетне проумяваше какво я очаква. Беше доста крайно, но пък целият ѝ живот беше краен. Каквото повикало, такова се обадило. Точно така се беше обърнал и нейният живот. Един ден беше в Ню Йорк, а на следващия ден се беше озовала в мазето на този ненормалник.

Трудно ѝ беше да навърже точните причини, поради които заслужаваше да се окаже на това място, но не беше толкова глупава, за да отрича, че в крайна сметка животът е жесток и изобщо не се интересува какво е справедливо.

Бетани се облегна и въздъхна дълбоко. Не, не, това беше нелепо. Не заслужаваше да ѝ се случи, както не заслужаваше да бъде зарязана от баща си. Само да беше тук той...

Затвори очи и стисна зъби. *Запази спокойствие, Бетани. Всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи.*

* * *

Рики Валънтайн се беше нагледала на разярени бикове, но Бърт Уелш надминаваше всичко — той притежаваше уникалната способност да кара дори най-коравите екземпляри да се свиват от страх.

Рики го знаеше, защото самата тя беше корав екземпляр, обаче в присъствието на прокурора се чувстваше неловко като котенце наред с кактуси. Не че за нея беше проблем да му заяви направо какво мисли, обаче надали той даваше и пет пари за мнението ѝ.

Беше се привел над едно бюро в полицейския участък в центъра и обсъждаше по телефона списък с изисквания заедно с шефа на полицията и с кмета. Не беше работа на прокурора да води разследване и Уелш, разбира се, щеше да твърди, че не прави нищо такова. Но дори да го правеше, местните власти му се подчиняваха безпрекословно, когато го поискаше от тях.

Честно казано, случаят с Костотрошача вече беше колкото политически и обществен, толкова и правен проблем. Целият град трепереше от страх, защото Бъртън Уелш беше пъхнал в затвора не когото трябва, а истинският извършител току-що беше отвлякъл още една гимназистка.

Рики се облегна срещу бюрото — наблюдаваше, преценяваше, размишляваше.

— Всеки път, Бил. Не ме интересува, ако ще да е черен път, който води до някое лозе. Искам сто и петдесет километрова примка

около града... Ами тогава намери още хора! — Рязко се завъртя към Рики: — Къде са онези агенти от Далас? — попита той.

— Идват. Тази работа е свързана с мислене, не е състезание кой ще се изпикае най-далеч.

Уелш я изгледа гневно.

— Ще ти звънна след малко, Бил. Добре. — Затвори телефона и се приближи към Рики: — Каквато и да е причината за поведението ви, престанете. Може да сте от ФБР, може да сте от ЦРУ или от НАСА. Може да сте която си искате, обаче току-що получихме подарък, агент Валънтайн. Нямам представа как се е измъкнал от Бартън Крийк преди да успеем да го спрем, но няма да допусна отново да ни се изплъзне. Или се качвайте на борда, или си отивайте вкъщи.

Някой ден щеше да го шамароса през лицето само за да види как ще реагира.

— Свършихте ли? — кимна тя.

— Засега.

— Добре. — Рики се изправи и се обърна към стаята. Десетина полицаи, агенти и детективи, разпределени в екипа, работеха, приведени над бюрата си, или тихо говореха по телефона. Рики плесна с ръце. — Така, слушайте. ФБР все още се ориентира по случая, но задачата на специалния екип не е променена.

Стаята бързо притихна, когато полицаите насочиха вниманието си към нея. Марк Реснър я огледа от мястото си до голямата карта на стената, където заедно с двама детективи определяше местата на пътните блокади.

— Той е навън вече... — погледна часовника си Рики — един час и десет минути, което означава, че е на около стотина километра от Бартън Крийк, ако няма движение. Навсякъде сме разпратили описание на тойотата „Камри“. Повече от двеста униформени полицаи са вече активно ангажирани с издирването. Наблюдаваме и от въздуха — четири хеликоптера претърсват четири квадранта. Преди десет минути основните телевизии направиха включвания на живо и показаха снимки на Райън Еванс. Вече половината град знае как изглежда Костотрошача, обаче все още нямаме ни най-малка представа какво е станало с него. Надявам се, че не съм единствената, която смята случващото се за уникално предизвикателство.

Вече беше успяла да привлече вниманието на всички.

— Лягам, ставам и дишам с мисълта за Костотрошача. Не е изненадващо, че той изчезна вдън земя. Има причина да остане на свобода.

— Сигурни ли сте, че това е извършителят? — попита детектив Ричардсън.

— Той е — заяви Уелш.

Рики кимна:

— Всичко, с което разполагаме, сочи към него, така че — да.

— Преди време някой каза същото и за Фил Суицър.

Уелш се обърна към изреклия тези думи:

— Този път имаме свидетел със счупен пръст. Проговорил ѝ е, преди да ѝ счупи пръста. След това отвлякъл дъщеря ѝ. За пръв път имаме жив свидетел. Райън Еванс е Костотрошача.

— На този етап всички работим въз основа на това предположение — каза Рики. — Офицер от военноморското разузнаване. Преживял е доста ужасни неща. Известно е, че страда от тежък посттравматичен стрес. Според мен е способен на всичко.

Капитан Брадли, който ръководеше градските спецчасти, пристъпи с лъснатите си до блясък черни ботуши:

— Какви са нарежданията при сблъсък?

— Използвайте цялата необходима сила, за да го заловите. Не го убивайте. Притиснете го, но не стреляйте, освен ако той не стреля пръв. Разрешено е използването на несмъртоносно оръжие. Той държи заложник, хора. В момента основният ни приоритет е да върнем дъщеря му жива.

При споменаването на дъщерята всички в стаята се смълчаха.

— Откачено копеле — промърмори някой.

Нещо във връзката между Райън Еванс и последната жертва на Костотрошача, Бетани Еванс, се струваше на Рики съвсем нелогично. Беше седяла с този човек в хотелската му стая цял час и той бе рухнал пред очите ѝ, защото щеше да изгуби дъщеря си. Да, най-вероятно го измъчваха натрапчиви мисли, беше измъчен от войната. Или пък беше човек, когото са пречупили много по-рано, когато по време на редовното си военно обучение беше преживял първия си нервен срив.

След като бе преминало действието на лекарствата, които ѝ беше инжектирал Костотрошача, Селин бе пиццала, докато съседите не я намерили върху дюшека в басейна. Няколко часа беше в истерия и

изобщо не спомена вероятността човекът, отвлякъл дъщеря ѝ, да е Райън. До днес сутринта, когато беше настояла Рики и Уелш да се срещнат с нея в къщата.

Отначало предположението се стори на Рики чудовищно. Но колкото повече разсъждаваше над профила на убиеца, толкова по-лесно ѝ беше да свърже Райън с него.

Той и друг път беше рухвал под въздействието на силен стрес, и то преди случилото се в пустинята.

Поредицата убийства бяха престанали почти по същото време, когато Райън беше изпратен на втората си мисия в Близкия изток, когато по стечение на обстоятелствата беше арестуван и Фил Суицър.

Беше се върнал от Ирак, след като в пустинята уж се срещнал с някакъв Костотрошач, но това преспокойно можеше да се окаже измишльотина, дължаща се на натрапчивите му мании.

Изключителната интелигентност на Райън вероятно беше причината за съобразителността и ума, които Костотрошача беше проявил при всяко убийство. А раздялата му със Селин и с Бетани му даваше и мотив за последното нападение.

Имаше и още неща и всички те сочеха към човека, който тази сутрин ги беше държал на мушка, преди да избяга.

Всичко, освен обичта, която Рики беше прочела в очите на мъжа, преживял емоционален срив пред очите ѝ в онази хотелска стая преди два месеца.

Но пък Рики знаеше колко лесно могат да те излъжат нечии очи.

Едно беше сигурно — ако Райън наистина се окажеше Костотрошача, както подозираха, той беше извратен и изключително умен противник. Достатъчно умен, за да усеща тя студена тръпка по гърба си, докато крачеше пред специално сформирания екип.

— Точно така — тихо се съгласи Рики, — голяма откачалка. Затова предупредете хората си да са нащрек. Той е плашещо ненормален. Най-вероятно дори не съзнава какво прави.

Бъртън Уелш пристъпи напред:

— Не бива да позволим да напусне града.

— Моля ви, сър, седнете. — Тя го изгледа и остана доволна от потръпналата му буза. — Причината да не сме се натъкнали на него през последния час е, че не е напуснал града. Ако е толкова умен, колкото си мисли, няма да излезе от града, докато не се стъмни. Ще

поставим блокади на седемте изходни артерии на града. — Рики кимна към партньора си: — Марк?

Той се обърна към окачената на стената карта и посочи местата на блокадите:

— Така. В момента още два хеликоптера идват от Далас. Когато пристигнат, ще се присъединят към четирите, които вече са във въздуха, и ще огледат по-малките улици, които водят към четирите изходни артерии. А междувременно искам всички вие да изтеглите колите си от останалите пътни блокади и да започнете цялостно претърсване на града.

Рики направо усети как лицето на прокурора пламва.

— ФБР обявява награда от 50 000 долара за информация, която ще помогне за залавянето на Райън Еванс. Моля, разпространете новината възможно най-настойчиво. Отворена съм за всякакви предложения. Не е тайна, че веднъж вече този човек ни се изплъзна, не искаме да го изпуснем отново. Въпроси?

Заместник-началникът вече говореше по телефона и тихо издаваше нареждания. Тя даде на останалите само няколко секунди време за размисъл над молбата ѝ.

— Добре.

Рики грабна мобилния си и се запъти към вратата.

— Къде отивате?

— В Уейко, господин прокурор. Отивам да проверя какво крие под леглото си Райън Еванс, ако не възразявате.

Че интелигентността, знанието и мъдростта са сила, на която може да се разчита в един свят, разкъсан на парчета от училищни хулигани и тирани от третия свят, за Райън дойде като спасително откровение най-напред в шести клас.

Честно казано, чак до дванайсетата си година той си беше малко смотан. А Боби Кнуц правеше всичко по силите си да не му позволява да го забрави. Ръчкането в ребрата и по някой пердах от време на време на игралната площадка бяха част от живота на Райън, откакто се помнеше. Но Боби Кнуц и онези, с които движеше, просто бяха по-високи и по-яки.

Всъщност всеки глупак в училище разбираше, че семейството на Боби не прелива от добронамереност и не притежава богатства, за които всички жадуват. Баща му беше безработен пияница, а майка му не печелеше достатъчно като келнерка дори за да облича прилично сина си. Райън стигна до извода, че с мускули пари не се печелят.

Интелигентността, от друга страна, като тази на професорите и на всички, които работят в лъскавите сгради с офиси, носеше пари. Тогавя Райън тихомълком и съвсем целенасочено започна да се оттегля от импулсивния, мъжкарски и незрял свят на американските тийнейджъри и вместо това се отдаде на по-престижния стремеж към знание.

Райън не беше изминал и два километра по булевард „Бартън Крийк“, след като избяга от къщата на Селин, когато здравомислието му се върна и категорично му заяви, че ако не се успокои и не разсъди сериозно като никога досега, заминава в затвора. А ако той отидеше в затвора, Бетани щеше да отиде в гроба.

Ясно и просто.

По някакъв странен начин той изпадна в същото положение, в което Калид се бе озовал в пустинята. Подобно на бащата от Близкия изток Райън реагираше, тласкан от любовта към детето си. Не беше

способен да постъпи като Калид и да убива едни невинни хора заради други.

Тръпки го побиха от мисълта за такова нещо. Господ да му е на помощ. За пръв път след видяното в пустинята Райън бе в състояние да проумее скръбта на Калид от загубата на децата му.

Войната беше ад, съвсем буквално. А в момента Райън водеше война, нали? Беше съвсем същото. Единствената разлика беше, че след като беше страдал в Ирак, не искаше да пролива повече невинна кръв. Точка. Просто не можеше да го направи.

Пое си голяма глътка въздух, после още една и намали скоростта. Летящата тойота „Камри“ като нищо щеше да привлече вниманието.

Само че умът му продължи на високи обороти. Не беше нужно да е гений, за да си даде сметка, че здравата е загазил.

Току-що беше държал на прицел съпругата си, двама полицаи, прокурора и специалния агент от ФБР, натоварен с разследването на Костотрошача. И го беше направил, след като го попитаха дали не е възможно самият той да е Трошача. Налудничаво предположение, разбира се, но несъмнено то вече се бе затвърдило в главите им.

Беше държал на мушка тези петима човека, а след това беше избягал — проява на пълно отчаяние, защото и той като тях със сигурност знаеше, че не може да се измъкне. Въпреки това обаче избяга, след като попадна право в капана.

И което беше още по-зле, ясно им беше показал, че са му известни доста специални подробности, свързани със случая, които само Костотрошача би могъл да знае.

Нито една от тези подробности обаче не тревожеше Райън толкова, колкото факта, който мътеше разсъдъка му и спъваше усилието му да пусне в действие всичките си аналитични способности, докато бягаше по булевард „Бартън Крийк“, шейсет секунди след като остави Селин и другите с лице към стената: Бетани беше при Костотрошача.

Мисли, Райън. Пое си още една дълбока и пречистваща глътка въздух. *Мисли.*

Добре, трябваше да зареже колата. Сигурно щяха да завардят Бий Кейв Роуд и Саутуест Паркуей — двете главни улици към квартала. Освен това Саутуест Паркуей беше широка пътна артерия с

много слабо движение — съвсем не най-добрата възможност за Райън да се изгуби незабелязано в трафика.

Той направи рязък завои с тойотата и ускори в обратната посока, отново мина покрай къщата и с облекчение видя, че онези не се качват по колите, за да го преследват. Не, бяха твърде умни, за да го направят. Най-вероятно говореха по телефона, поръчваха хеликоптери и блокираха улиците в квартала.

Райън зави надясно от булеварда и пое по лъкатушещия път между две долини, преди рязко да завие по частната алея на кънтри клуба „Лост Крийк“.

Влезе в паркинга, спря между един черен мерцедес и едно беемве и завъртя ключа на запалването.

Двигателят тихо изпръхтя и млъкна.

Ами сега?

Две неща: първо, на всяка цена трябваше да избегне ареста. Второ, трябваше да намери Костотрошача. И за двете се налагаше да остане свършено спокоен и разсъдлив.

Втората възможност беше убягнала на закона — нямаше причина да смятат, че той ще успее в нещо, в което те се бяха провалили. Само че Трошача се бе свързал с Райън директно и може би дори искаше той да намери дъщеря си. Ако силите на закона се доближаха до тях прекалено близо преди Райън, онзи щеше да офейка. Което означаваше, че Райън не може да помогне на ФБР да намери Костотрошача.

Трябваше да го открие сам.

Райън погледна ръцете си, които трепереха на волана. Ето на, умът му се бе оттеглил в убежището на хладнокръвните разсъждения, но тялото му не се подчиняваше — така беше от срива му в пустинята.

Постави двете си ръце в скута.

Думите на Костотрошача отекнаха в главата му: „Където лети гарванът“. Изобщо не се досещаше какво може да означава тази завоалирана фраза, но с всеки шифър беше така на пръв поглед.

Или пък беше простичка загадка? Всъщност би могло да бъде и съвсем пряк ключ. Така или иначе, на път за Остин се беше опитал да го разгадае десетина пъти, направи го и сега, защото знаеше, че добросъвестното повторение е пътят към разшифроването на всички кодове.

Замисли се върху цялото съобщение. Във въздуха над него хеликоптер проряза въздуха, но той не му обърна внимание. Нямаше как да го видят под огромната бреза, под която беше паркирал.

На пръв поглед съобщението на Трошача изглеждаше просто. Отвялякох дъщеря ти и искам да видя дали ще я намериш. Ако не успееш за седем дни, ще я убия.

Казва се Бетани. Бетани, от еврейската дума Бет, означава *моят Бог е обет* или *Божията клетва*. Бетани е олицетворение на съвършеното божие творение.

Ти я създаде за седем дни. Седем дни са били нужни на Господ, за да изпълни обета си, наречен живот.

Сега ти давам същото време да я спасиш. Сега обаче съвършеното Божие творение е в беда, тя е в моя власт, защото е при мен, а не при Бог. Давам ти седем дни да я спасиш.

Последвай ме там, където лети гарванът... сам, татко.

Последвай ме... Искам да дойдеш ти, не ФБР или полицията.

Където лети гарванът... Където се събират черните птици, наречени гарвани. Където се събират хората, които ми напомнят на гарвани.

Или пък е нещо по-метафорично? Където лети гарванът може да означава в съзнанието, в мислите или пък високо в небето, на открито...

На открито. Във въздуха. Където всички те виждат. Последвай ме, където мога да те виждам. Ще те намеря.

Райън остави мислите си да кръжат като гарвани и да поемат в която посока си поискат, колкото и да е необичайна или странна. Минаха цели двацет минути и той реши, че е чакал достатъчно.

Приближи се до сградата на клуба и заобиколи отстрани, където до голям контейнер за смет бяха паркирани два микробуса. Смяташе да открадне единия или като свърже жиците на късо, или като потърси ключа някъде вътре, но сега забеляза, че отстрани на по-близкия микробус има магнитен надпис.

Махна голямата табела със знака на кьнтри клуба „Лост Крийк“ и се промъкна зад микробуса. С армейското си ножче бързо свали номера на микробуса и се върна до тойотата.

Броени минути бяха нужни на Райън, за да довърши размяната на номерата и да излезе от паркинга. Вече караше клубна кола с клубен

регистрационен номер — не беше достатъчно, за да се измъкна от проверките за дълго, но поне щеше да ги забави.

Беше минал половин час от препирнята му със Селин и останалите. Още бе далеч от намирането на Бетани, но за да запази ясен и хладен разсъдък си, засега изтласка тази цел на втори план. Трябваше първо да се измъкне от капана, който властите му готвеха, преди да се заеме с отправеното му от Костотрошача предизвикателство.

На открито. Във въздуха. Където лети гарванът.

Не беше сигурен какво иска Трошача, но докато не му хрумнеше нещо по-добро, щеше да действа според това предположение.

Райън заобиколи с тойотата сградата на кънтри клуба и паркира на един от горните паркинги, където поне за известно време нямаше да буди подозрение. Основната сграда се издигаше до игрището за голф на стотина метра по-надолу, така че Райън взе телефонния секретар и се запъти към хотела, без да се притеснява, че ще го вземат за нещо различно от поредния играч на голф, който е дошъл да се пробва на великолепното игрище.

Властите вече бяха пуснали пипалата си много по-надалеч — едва ли биха заподозрели, че той все още е на няколко километра от къщата на Селин.

Лошото бе, че Костотрошача не е тук, не беше в този радиус от няколко километра, Райън беше сигурен.

Отне му още половин час да открие подходящата кола — черен форд „Таурус“, който изглежда стоеше паркиран тук поне от няколко дни. Наложиха се да разбие страничното стъкло, за да проникне вътре, но за щастие тук, в Тексас, не му трябваше прозорец да го предпазва от студа.

Десет минути по-късно излезе от „Лост Крийк“ и зави на юг по Бий Кейв Роуд. Тръгна по Триста и шейсета улица на север към Уестлейк Плаза, където отново спря на паркинга, поредната черна кола в редица подобни.

Доволен, че е в безопасност за няколко часа, Райън се смъкна надолу в седалката, впери поглед в радиокулата в южния край на паркинга и насочи мислите си към основния проблем.

* * *

Райън видя кулите за пръв път два месеца по-рано на излизане от града — офицер от разузнаването с мания по комуникациите не би пропуснал да забележи тези антени. „Крос FM“ на 106.5 мегахерца притежаваше много впечатляващи кули. Не че имаше значение. Направеше ли изявлението си, всеки предавател в южен Тексас щеше да го излъчва.

Часовете се нижеха бавно и той чакаше денят да превали. Излезеше ли навън, щяха да го забележат, затова се налагаше да изчака прикритието на мрака, за да избяга.

Затова се беше притаил, слушаше радио и чакаше.

Странно беше да чуе името си по аудиосистемата в колата, особено като човек, който е въоръжен, опасен и заподозрян, че е Костотрошача.

Прослуша станциите и се впечатли от мащабното отразяване на новината. Описваха Райън Еванс като огорчен ветеран от войната, който вероятно страда от умствено разстройство. Отчужден баща на жертвата, враждебно настроен бивш съпруг, който преди два месеца проникнал в административна сграда и нападнал окръжния прокурор.

Предлагаха награда от 50 000 долара за информация, която можеше помогне да го арестуват.

След като чу новините, Райън вече не беше сигурен дали наистина не е някаква напълно превъртяла откачалка. Като че ли го познаваха по-добре, отколкото се познаваше самият той. Това се оказа достатъчно, за да го подмами обратно към пълното отчаяние.

Обаче не можеше да допусне отчаянието да замъгли разсъдъка му, не и сега. Беше се заловил с разгадаването на най-важния шифър в живота си, предизвикателство, чийто залог беше толкова висок, че изпитанията в пустинята му се струваха детска игра.

В късния следобед стана явно, че властите са организирали най-мащабната кампания за издирване в най-новата история на Остин. Снимката на Райън Еванс беше навсякъде по интернет и по всички новини. Горещите телефонни линии вече бяха нажежени до червено от услужливи обаждания.

А той си седеше в ъгъла на паркинга, самотен и объркан.

Вече търсеха сребриста тойота „Камри“ с магнитни емблеми на кьнтри клуба „Лост Крик“ отстрани, това научи от съобщенията. До сутринта вече може би щяха да търсят черен таурус, но дотогава, ако всичко вървеше по план, той щеше да е в другия край на щата.

В седем вечерта се здрачи и когато небето притъмня, Райън започна да се поти. Противно на несекващото дърдорене по радиото той не беше нито кръвожаден, нито безмилостен, както го описваха. Плашеше го дори мисълта да извърши и най-дребното престъпление.

Но една негова особеност в даденото от властите описание беше вярна и може би дори представена по-меко. Райън беше отчаян. Беше отчаян баща, готов да направи всичко възможно, за да спаси дъщеря си. Фактът, че беше успял да овладее отчаянието си с цената на огромни усилия, не му помагаше и с приближаването на момента Райън целият плувна в пот.

Когато се увери, че се е мръкнало достатъчно, за да се улесни бягството му, Райън затъкна пистолета в колана си, излезе от колата и се приближи до стъклената врата, на която пишеше „Крос FM 106.5, ефирният сексапил на щата“.

Спря с ръка на бравата, пое си дълбоко въздух, и влезе.

Дългата извита рецепция беше празна в извънработно време, а бог му беше свидетел, че всяко подобно улеснение му беше добре дошло. Запъти се направо към вратата на коридора и мина.

Във вътрешността на сградата се простираше широк и полутъмен коридор, от двете страни на който се виждаха големи прозорци към различни студия. Засега никой не го беше забелязал, а и той не виждаше наоколо никого.

Което се промени с появата на мъж и жена, които излязоха през една врата и тръгнаха по коридора към него.

— Не, казвам само, че с „Американ Айдъл“ е свършено, ако не променят основно презентацията си — каза жената, облечена с панталони в цвят каки и розово горнище — изгарят. Чувствам се жертва.

Приятелят ѝ вдигна очи и погледна към Райън.

— Съгласен съм. Но трябва да признаеш, че Сийкрест е истинска звезда... — В този момент мъжът се ококори и Райън разбра, че е разпознат. Вдигна ръка и тръгна напред.

— Извинете, извинете, знаете ли къде е управителят?

— Това е той! — Младият мъж имаше червена коса, къдрава и някак струпана на темето му. Слабичък мъж, просто кожа и кости, а кръглите му сини очи изпъкваха като топчета от костеливата му глава.

И двамата се заковаха на място и се вторачиха в Райън.

Той извади пистолета, но не го насочи към тях, а просто го държеше — не искаше да ги плаши.

— Искам само да използвам...

Жената с розовата риза изпищя и Райън разбра, че това е краят. Вдигна пистолета и го насочи към двамата:

— Добре, щом настоявате. Но нито звук, ако обичате. — Пътьом погледна през един от големите прозорци. Тъмно и неизползвано студио. Отново огледа двамата. — Колко човека работят тук тази вечер?

— Ти... ти си онзи — изпелтечи мъжът и преглътна с изпъкналата си адамова ябълка.

— Колко?

— Само ние тримата.

— Къде е третият?

— В студиото.

— Добре, това е добре. — Спря на два метра от тях и неловко стисна пистолета. — Ако сте гледали новините, знаете, че съм нестабилен, нали?

Жената кимна.

— Затова няма да направите някоя глупост като например да се разкрещите, или да опитате да предупредите приятеля си. Няма да ви нараня, искам само да използвам оборудването ви.

Даваше си сметка, че го мислят за Костотрошача. Костотрошача беше в техния коридор и им размахваше пистолет. Бяха толкова втрещени, че не можеха да отговорят.

— Как се казва приятелят ви?

— Брент — изграчи рижият.

— Очаквате ли още някой да дойде тази вечер?

— Не.

— Значи... ще бъдем сами известно време.

— Моля ви — прошепна момичето.

— Заведете ме при Брент — подкани ги с пистолета Райън.

И двамата се обърнаха, все едно стъпваха върху пирони, и тръгнаха обратно надолу по коридора към вратата, от която току-що бяха излезли.

Приятелят им беше по-млад мъж с дълга черна коса, който беше със слушалки и клатеше глава в такт с музиката, когато влязоха в студиото.

Райън заключи вратата и спусна щорите.

— Ей! — Тъмнокосият хипар се обърна и забеляза пистолета. — Какво...

— Млъквай, Брент. — Посочи с пистолета редица столове до стената. — Всички седнете там.

Те обаче стояха и го гледаха.

— Сядайте! — кресна той. — Да не мислите, че си играя игрички? Монтирайте си задниците на онези столове... и просто си седете!

Залутаха се към столовете като подплашени гъски и седнаха. Брент все още беше със слушалки и кабелът се беше изопнал напъряко през стаята.

Райън се приближи до него, свали слушалките и ги хвърли на пода.

— Така, всичко е съвсем просто. Нуждая се от помощта ви. Ако ми помогнете, няма да натроша пръстите и може би... глезените ви.

Божичко, изобщо не говореше като Костотрошача, със сигурност не като Калид. Стисна зъби.

— Трябва да изпратя съобщение и после да се измъкна, преди да долети полицията. А вие трябва да ми помогнете, ясно?

Гледаха го с ококорени очи.

Райън щракна с пръсти:

— Да започна ли да ви троша пръстите, или ще се опомните?

— Ще направим каквото ни кажеш — умолително се обади момичето. — Моля те, моля те, не ни наранявай.

— Няма. Само... да не оплетете конците. Мога да излъчвам оттук, нали?

— Да — кимна рижият.

— На колко честоти можете да излъчвате? — изгледа Райън хипито.

— Законно ли?

— Не. На колко?

— На седем.

— Тогава искам да излъча съобщение по всичките седем честоти.

— Не може наведнъж. Нямаме нужното оборудване.

— На колко може едновременно?

— На една.

— Хубаво. Обаче искам думите ми да стигнат до всяка новинарска радиостанция и те да ги излъчват из целия град. Искам да изпратите съобщението на всички, ясно? Просто го пуснете.

— Какво да пуснем?

— Каквото ще кажа.

— Каквото ще кажеш на кого?

— На Костотрошача.

— Не... не си ли ти Костотрошача? — попита Брент.

— Ами, зависи. Може да се окажем двама. Не съм човекът, отвлякъл моята дъщеря, нали? Трябва да му изпратя съобщение и за тази цел ми трябва помощта ви. Ако не успея, той ще я убие.

Те се взираха в него неразбиращо.

— Просто ми помогнете. Нуждая се от помощта ви.

По бузите на Райън се спускаха браздулици пот. Много се бавеше.

Все пак в сградата нямаше друг освен тези тримата. Полицията го търсеше по пътищата, не в радиостанциите.

Райън свали пистолета, за миг притиснат под бремето на огромна тъга. Не можеше да го направи. Как би могъл да стои тук и да се преструва на силен в това непосилно положение, докато дъщеря му е някъде, вързана в чувал, и сигурно плаче от страх?

За миг му причерня и той кресна на тримата служители в радиото. Не кресна конкретно на някого, просто изрева вбесен на Костотрошача и на демона, който го беше обладал, за да му причини такава болка. Това ли беше цената, задето не беше обръщал достатъчно внимание на дъщеря си през изминалите шестнайсет години? Такава цена ли плащаха всички бащи, които са забравили колко скъпоценно нещо са дъщерите им?

Ако е така, цената беше твърде висока за каквото и да било прегрешение.

И кое пъклено създание би се нагърбило с мисията да изисква такава висока цена?

Райън си даде сметка, че диша учестено, но нямаше сили да се овладее.

Изглежда гневно тримата служители, които имаха вид на хора, осъзнали, че най-ужасните им страхове ще се сбъднат. Известно време Костотрошача им се струваше с бистър ум, но после беше откачил и явно щеше да започне да троши костите им направо тук, в студиото.

Райън се приближи до пулта, отпусна се тежко на стола пред микрофона и остави пистолета пред себе си. Оброни глава в ръцете си и се разплака.

Знаеше, че поема огромен риск, като не ги държи на мушка, но не можеше да овладее мъката, която го разкъсваше. Чувстваше се толкова безпомощен, толкова безсилен да предотврати неизбежния изход, който очакваше дъщеря му.

Трошача щеше да ѝ изпочупи костите.

Райън вдигна глава и взе пистолета. Тримата служители не откъсваха поглед от него.

— Извинете. — Подсмръкна и се изправи. — Извинете, просто не знам какво ще правя. Смятат, че аз съм Костотрошача, но не съм. Той отвлече дъщеря ми и иска да го намеря. Никой не ми вярва, но това не ми помага. Виждали ли сте снимки на дъщеря ми?

— На Бетани, нали? — кимна Брент.

— На Бетани. — Устните му потръпнаха, докато произнасяше името ѝ. — Обясни ми как да включа оборудването, Брент.

Той вдигна ръце.

— Обясни ми оттам.

— В момента е включено на плейлиста. Бутни третия червен плъзгач отгоре, на който пише „На живо“.

Видя го.

— Това ли?

— Микрофонът се пуска с копчето „А“ до него.

Райън кимна.

— И толкова, така ли?

— Направиш ли го, излъчваш в ефир.

Райън седеше, стиснал пистолета с дясната си ръка. Огледа тримата, бутна червения плъзгач и натисна копчето „А“.

Погледна за последен път Брент, който му кимна.

И Райън заговори в радиоефира, за да го чуе Костотрошача:

— Трошач, говори Райън Еванс. Ти отвлече дъщеря ми и аз приемам предизвикателството. Ще те следвам, както настояваш, и ще спася дъщеря си. Чуваш ли ме? Ще направя каквото поиска от мен. Правя го така, че целият свят да ме чуе, затова сега силата е на моя страна. В шах си, приятелче. Сега ти си на ход. Единственият въпрос е дали ще успееш да ме намериш преди тях. — Замълча и се замисли над думите, които беше изрекъл. — Отвлечал си и други дъщери. Знам как действаш. Седях с онези деца цели три дни и слушах как трошат костите им. Сега вземи бащата. Знаеш, че това ти трябва — да унищожиш бащата.

Дунапреновото капаче на микрофона докосна устните му. Райън снижи глас и отправи последните си наставления:

— Ще те чакам където е домът им, Трошачо. Намери ме, преди да ме застрелят и да ме свалят от небето.

Протегна се и щракна прекъсвача.

— Сигурен ли си, че съобщението се е излъчило? — попита той Брент.

— Да, излъчи се.

Райън се изправи.

— Колко хора са го чули според теб?

— В сряда вечер? Няколкостотин хиляди.

— Значи полицията сигурно вече идва насам. Погрижи се другите канали да го поемат и да го излъчват, иначе пак ще ви посетя, ясно?

— Ясно.

Райън ги изгледа за последно, докато вървеше към вратата. После я отвори, излезе в коридора и хукна към изхода.

Провери външната врата, преди да излезе от сградата — нямаше полиция. Още не, но след броени минути щеше да е различно. Черният таурус си стоеше необезпокояван под дървото, където го беше оставил.

Пресече паркинга, вмъкна се зад волана, изкара колата от паркинга и пое по Уестлейк Драйв.

Две полицейски коли с вой профучаха към общината по Тексас Хайуей, докато той се насочваше на юг. Размина се с тях за по-малко от минута, но в мрака и в тъмния седан не му трябваше друго.

След половин час Райън прекоси югозападните покрайнини на Остин и се запъти на запад към магистрала 290. Предстоеше му дълго пътуване, щеше да има много време да обмисли всичко.

Беше изиграл хода си и или беше сгрешил, или бе постъпил правилно.

Ако ходът му беше правилен, щеше да чака на Гарваново гнездо, както беше подсказал по време на директното излъчване, а Костотрошача щеше да го намери — дано да успееше, преди властите да проследят откраднатия таурус.

Обаче ако беше преценил Трошача неправилно, щеше да чака напразно на Гарваново гнездо, без да може да си тръгне, да не би Трошача все пак да дойде.

Беше направил своя ход, сега бе ред на Костотрошача.

21

Бетани се събуди от скърцането на метална врата, която се отваряше бавно. Или това, или пък беше вик, изтръгнал се от собственото ѝ гърло като миналия път. Беше се събудила разплакана, но много объркана и не си бе дала сметка, че писъците, изпълващи стаята, са нейни, докато една муха не кацна на долната ѝ устна. В мига, в който затвори уста, шумовете секнаха.

Този път обаче не плачеше. Този път беше чула отварянето на врата, можеше да се закълне. Костотрошача, ако наистина той я беше отвлякъл, най-накрая отново беше дошъл да я посети.

Примигна в полумрака и се взря към вратата.

Отворена. Отворена беше, нали? Сърцето ѝ туптеше като лудо под тъничките ребра.

— Ехо?

Отдавна беше успяла да свали превръзката през очите си, може би преди повече от ден. Само че не ѝ олекна. Не знаеше нищо повече от това, което ѝ беше известно преди три дни, когато за пръв път се събуди на този циментов под.

Скърцането се чу отново — далечно, но много отчетливо. Бетани седна и се помъчи да види по-ясно през отворената врата. Коридорът отпред вероятно стигаше до други стаи, може би до още много стаи, и поне една от тези стаи имаше ръждясала метална врата, която сега се отваряше.

Или... или пък коридорът свършваше до бетонното стълбище, което водеше нагоре и навън към света, и някой току-що беше отворил вратата към свободата.

— Ехо?

— Шшшшт...

Неволна тръпка пробяга по костите ѝ. Някой току-що ѝ беше изшъткал да мълчи!

— Кой е там? — прошепна тя.

— Шшшшшт...

Това беше първият шум, издаден от човек, който Бетани чуваше от един ден, и той я изпълни с достатъчно надежда, че пулсът ѝ да се ускори.

— Каж ми нещо — настоя тя. — Кой си ти?

— Шшшт, шшшт, шшшт.

Не знаеше дали да се ужасява, или да се чувства насърчена. Но сега, вече напълно нащрек, осъзна, че шумът не може да е от друг затворник или от човек, който идва да я спаси. Ако беше така, вече щяха да са ѝ го обяснили.

А вместо това чуваше само това приглушено „шшшт“...

Пое си голяма глътка въздух и се успокои. Емоциите ѝ бяха тръгнали по пътечка, която извиваше, спускаше се и се извисяваше до най-високия връх, преди отново Бетани да се озове запокитена в дълбока долина. И всичко това в пълна изолация, без никакво друго човешко същество, което да ѝ помага по време на пътуването.

Разрида се, плака.

Развика се, крещя на стената, докато не прегракна.

Умоляваше. Спореше. Ругаеше и проклинаше, и наричаше мрака с всяко обидно име, което ѝ хрумна.

Спа и после отново плака, но най-вече постепенно осъзна, че вече е мъртва. Ако властите все още не я бяха намерили, може би никога нямаше да успеят да я открият, поне не и в срока, в който Костотрошача искаше тя да бъде открита.

Бетани стисна зъби и овладя треперещите си челюсти. Ако никой нямаше да ѝ се притече на помощ, тогава животът ѝ зависеше от собствената ѝ способност да повлияе на човека, който я беше отвлякъл.

Но за да го постигне, трябваше да може да говори с непознатия, който я беше измъкнал от леглото. Представата за бялото му лице и вперените в нея яркосини очи я преследваше, но сега вече искаше да го види, да му се противопостави. Всичко друго, само не самота и неведение.

— Ти си Костотрошача, нали? Ще изпочупиш костите ми, защото ме мразиш. Или пък мразиш майка ми или баща ми. Или просто си душевноболен и правиш това, дори без да го осъзнаваш. Така или иначе, мисля, че това ме сполетя, понеже мразя майка си и баща си...

Сянка прекоси коридора точно зад вратата.

— Надявах се да поговорим, преди да ми натрошиш костите...

От тъмното се протегна ръка, стисна бравата на вратата и бавно я затвори.

— Добре, така да е — каза Бетани.

Вратата се затвори.

Нечии стъпки се отдалечиха. След малко някаква далечна врата издрънча, затвори се и Бетани отново потъна в самота.

Едва тогава осъзна, че нещо се е променило. Ръцете ѝ бяха отстрани на тялото, свободни. Тъмничарят ѝ беше влязъл, докато е спала, и я беше развързал, така ли?

Бързо понечи да се изправи, но се строполи под собствената си тежест, преди да успее да стъпи здраво на крака. Главата ѝ пулсираше и гърбът ѝ пареше от болка, но се почувства изпълнена с енергия и с надежда, лека като перце.

Помогна си да се изправи и застана наред стаята възможно най-стабилно. Гърнето беше в ъгъла и тя успя да го използва, без да се изцапа. Никога преди изпразването на пикочния мехур не ѝ беше носило такова облекчение.

Натисна бравата на вратата и установи, че е заключена, както и очакваше. Освен гърнето и бравата, единственият друг предмет в стаята беше металното легло. Най-обикновена пружина с тънък дюшек.

През пукнатините в ъгъла се процеждаше светлина. Ако долепеше устни до тях и изкрещеше, някой минувач би могъл да я чуе. Съмняваше се обаче, че човекът, който ѝ беше причинил всичко това, ще прояви такава небрежност.

Много бавно обиколи стаята веднъж, после седна на леглото. Пружините изскърцаха тихичко, после в стаята отново настана тишина.

Така... засега костите не я боляха. Какво значение имаше, скоро така или иначе щяха да изпитат цялата възможна болка.

Легна и качи краката си върху леглото. В бетонния таван се бяха вдълбали стари изсъхнали лози. Пробяга гущерче, което я изгледа с вирната глава.

Не можеше да избяга. Беше я развързал, готвейки се за следващата стъпка. Единствената ѝ надежда беше да го разбере и да му

помогне да постигне каквото иска. Той търсеше нещо. Някакво удовлетворение, възмездие — имаше мисия, някаква задача, която беше длъжен да изпълни.

Бетани беше средството, с което той щеше да постигне нещо много важно за себе си. Тя трябваше да открие кое е то и да му помогне да го постигне, за да остане жива.

Вдигна ръка и се загледа в тънката червена линия на китката, където се беше порязала онази нощ. Догади ѝ се, когато я видя сега. Съвсем мъничко, толкова мъничко, колкото тази чертичка, тя го разбираше.

Костотрошача беше просто по-усъвършенствано нейно копие.

Бетани свали ръка и потръпна.

* * *

Според Рики кризисният щаб в бюро на ФБР в Остин беше доста умърлушен. Агентите продължаваха да се тълпят около картите по стените и да разговарят сериозно по телефоните си, разглеждайки всяка следа с вниманието, на което бяха обучени. По масите и бюрата бяха пръснати папки, хората бяха запретнали ръкави, тук-там се виждаха картонени кутии с наполовина изядена китайска храна — все следи от последните четирийсет и осем часа, които бяха изтощили всички до краен предел.

Обаче всичко беше напразно. Нищичко. Не разполагаха с нито една солидна следа относно местоположението на Костотрошача, след като той отправи посланието си по радиото преди два дни и после изчезна.

Рики прекара цял час с Брент Стайлс, Вики Сандбърг и Пол Джон, тримата служители в радиостанцията, която Райън беше избрал, за да отправи посланието си към света. Ясно бе, че самият той не се мисли за Костотрошача.

Всъщност, докато ги слушаше да описват своето петнайсетминутно изпитание, човек би си помислил, че Райън е симпатягата в тази работа. Рики прогони тези мисли и се съсредоточи над главната цел, независимо дали Райън беше виновен или невинен за отвлечането на дъщеря си.

И в двата случая, той беше беглец, когото трябваше да намерят и да изправят пред правосъдието.

Вратата се отвори и влезе Марк заедно с отец Хортънс, психиатъра, който лекуваше Райън по нареждане на военните. Рики въздъхна и прекоси стаята към кабинета на Марк. Последва ги вътре и затвори вратата зад гърба си.

— Благодаря ви, че дойдохте, докторе. Или да ви наричам „отче“?

— И двете може. — Той седна на един от столовете встрани и преметна крак върз крак.

— Знам, че обсъдихме всичко по телефона, но понеже явно никак не напредваме, исках да чуя мнението ви за записа.

— Както ви казах, няма проблем. От флота ме инструктираха да ви съдействам изцяло, като се има предвид колко съкрушително може да се отрази на имиджа им цялата история. Ще направя всичко по силите си.

Рики погледна към Марк, който се стовари тежко върху бюрото си.

— Нищо? — попита тя.

Той отговаряше за връзката с различните щатски и градски агенти, присъединили се към издирването, което протичаше през изминалите два дни.

— Нищичко.

Тя се свъси и погледна свещеника.

— Резултатът е равен. Вашият пациент се оказва доста изобретателен скитник, отче.

— Това учудва ли ви? Той е обучен разузнавач и контраразузнавач. Плащат му, за да надхитрява и заблуждава противника си на всяка стъпка. Чели сте досието му. Капитан Еванс е един от най-добрите.

— Очевидно. Сигурна съм, че сте чували това — каза тя и отиде до касетофона върху шкафа. — Човек трябва да е мъртъв, за да не го е чул през последните дни. Но искам да го изслушате внимателно, преди да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се.

Тя натисна копчето. Някакво съскане предшествахше гласа:

Трошач, говори Райън Еванс. Ти отвлече дъщеря ми и аз приемам предизвикателството. Ще те следвам, както настояваш, и ще спася дъщеря си. Чуваш ли ме? Ще направя каквото поиска от мен. Правя го така, че целият свят да ме чуе, затова сега силата е на моя страна. В шах си, приятелче. Сега ти си на ход. Единственият въпрос е дали ще успееш да ме намериш преди тях.

Натисна паузата:

— Според повечето хора той разговаря със самия себе си, докторе. Вие как мислите?

Хортънс се загледа през прозореца, за миг потънал в мислите си.

— Възможно е. Класически случай на множествено личностно разстройство. Отключено вследствие на изключително силно травмиращо преживяване. Със сигурност не е имал много самоличности преди последното си премеждие в пустинята...

— Искате да кажете, че той е знаел какви ги е вършил преди две години като Костотрошача, и това е било така до заминаването му на последната мисия в Ирак.

— Може би. Във всеки случай ако се е прекършил, това трябва да е станало там, в пустинята. Райън вече не помни, че е бил Костотрошача.

— Значи вече играе и двете роли — на похитител и на баща. Всъщност играе сам със себе си.

— Да, възможно е. Казах ви го и по телефона.

— Така е. Като терапевт на Райън вие сигурно го познавате по-добре от всеки друг. Когато чухте гласа на записа, какъв извод си направихте? Интересува ме инстинктивната ви реакция, отче.

Благите кафяви очи на Хортънс примигнаха.

— Трудно ми е да кажа, агент Вальнтайн.

— Но ако трябва да отгатнете? Ако животът на дъщеря ви зависи от вашата догадка?

— Тогава ще кажа „не“.

— Не, той се преструва, или не, той не е Костотрошача?

— Нито се преструва, нито е Костотрошача — отговори Хортънс. Тя изчака няколко секунди твърдението му да бъде асимилирано.

— Разполагаме с множество улики, че той е отвлякъл собствената си дъщеря, отче — обади се Марк.

Психиатърът кимна към телефонния секретар:

— Пуснете и останалото.

Рики освободи копчето на паузата.

Отвлечал си и други дъщери. Знаем как действаш. Седях с онези деца цели три дни и слушах как трошат костите им. Сега вземи бащата. Знаеш, че това ти трябва — да унищожеш бащата.

И после:

Ще те чакам, където е домът им, Трошачо. Намери ме, преди да ме застрелят и да ме свалят от небето.

— Разберете, че множественото личностно разстройство не е някаква строго конкретна диагноза и аз разбирам изкушението да бъде приписана на Райън — така ще се намери отговор на много въпроси. Обаче човекът, когото лекувах, беше просто разстроен баща, който тъкмо осъзнаваше, че не е единственият виновник за провала си като баща. Нито веднъж не излезе от ролята на тази личност, докато го лекувах. На този запис чувам същия човек, тласнат към предишното си състояние от откритието, че дъщеря му, която обича повече от собствения си живот, е в ръцете на убиец. Той е отчаян човек, способен един бог знае на какво, но според мен не е раздвоен.

— На Уелш много ще му хареса — промърмори Марк.

— Просто такава е мнението ми — заяви Хортънс. — Сигурен съм, че ще намерите други специалисти, които да го оспорят. А при повече данни самият аз бих могъл да променя мнението си.

— Но ако имате право — намеси се Рики, — значи става дума за престъпление от страст, а не за нещо планирано.

— Не, той го е планирал. Обаче хора като Райън Еванс не се нуждаят от много време, за да съставят план. Те мислят добре в крачка.

Бих казал, че си имате работа с един много отчаян баща, който играе по свирката на убиеца в името на дъщеря си.

— А последното твърдение?

— Където е домът им? — повтори той въпросително изречението от записа.

— Говори ли ви нещо?

— Не. Явно убиецът е бил във връзка с него.

— Твърдеше, че убиецът му е оставил съобщение, обаче в апартамента му не открихме телефонен секретар.

— Така ли? Аз непрекъснато му оставях съобщения.

— Значи го е взел със себе си.

Цяла група криминолози от ФБР бяха прекарвали в апартамента шест часа и го бяха преобърнали с краката нагоре, без да намерят нищо важно. От лабораторията бяха потвърдили многобройни интересни подробности, които допълваха профила му като човек, който яде месо, обича кафе и зърнена закуска „Лъки Чармс“, носи боксерки „Армани Ексчейндж“, често сменя спалното си бельо и чете книги за външна политика за развлечение. Обаче нищо в апартамента не им помогна да разберат по-добре човека, отвлякъл собствената си дъщеря, след като беше убил жестоко седем млади жени в ролята си на Костотрошача.

— На секретаря е записан гласът на убиеца — обясни Хортънс.

— Това е единствената му осезаема връзка с човека, при когото е дъщеря му. И аз бих го взел.

— А къде бихте отишли? — попита Рики. — Ако бяхте на мястото на Райън?

— Невъзможно е да отговоря. Зависи кои са *те*. Къде е домът им. Дом или бърлога, дом на повече от едно нещо, но какво? На жертвите?

— Разговаряли ли сте някога за летене?

— Моля?

— „Преди да ме застрелят и да ме свалят от небето“ — сви рамене Рики. — Съзнавам, че налучквам, но само с това разполагаме.

— Птици? — предположи Хортънс.

— Какви птици?

Той обаче само вдигна рамене.

Рики се изправи и се приближи до прозореца.

— Сигурна съм, че ако се сетите още нещо, ще ни се обадите, нали отче?

— Разбира се.

Тя се върна обратно.

— Може би вие сте единственият човек, на когото той има доверие.

— Вероятно сте права.

— А вие имате ли му доверие, отче?

Той се позамисли и се свъси:

— Убеден съм, че ще направи всичко, което го задължава обичта, за да спаси дъщеря си.

— Е, времето му изтича.

— Защо го казвате?

— Съобщи ни, че убиецът му е дал седем дни. Остават му още четири.

Свещеникът, който беше и психиатър, примигна.

— Наистина ли? Като седемте дни на Сътворението?

— Бих казала, че това е по-скоро обратно на Сътворението.

— Костотрошача играе ролята на Луцифер.

— О? Тогава какъв е Райън?

— Допускам, че в крайна сметка ще разберем, нали? Колко далеч ще стигне Бог, за да спаси своето чедо?

— Не толкова далеч, колкото ще стигне Луцифер, за да похити това дете — отговори Рики.

— О?

— Несъмнено добрият Бог би си поставил ограничение. От друга страна, съмнявам се, че Луцифер би го сторил.

Свещеникът кимна бавно.

— Райън не е Бог. Той е баща, изгубил детето си.

— А нима Бог не е?

Алвин Финч не харесваше две неща в човешката природа, а три презираше. Любовта към удоволствията. Любовта към знанието. Любовта към живот, който е лишен и от удоволствие, и от знание.

Веднъж видя един стикер за кола, на който пишеше, че животът не се измерва с това колко пъти си си поел дъх, а с миговете, когато си оставал без дъх. Такива приказки впечатляваха обикновените хора, защото колкото и да се надяваха, че им вярват, просто не можеха да им вярват. Всъщност прекалено много се бояха от смъртта, за да им хрумне да изживеят някой миг от живота си по начин, който може да им навреди, още по-малко пък да ги убие.

В действителност единствените хора, които рискуваха да се изложат на смърт в името на живота, на истинския живот, бяха изгубили разсъдъка си и правеха щури неща като да скачат от самолети или от високи мостове, вързани за глезените с гумено въже.

Алвин беше осигурил на хората в Тексас поредица от мигове, от които буквално им спираше дъхът — и на много лично, и на обществено ниво. А вместо да са му признателни, че им е създал такива прекрасни мигове в живота, те го бяха подгонили и искаха да го заличат от своя малък прекрасен свят.

От друга страна, Райън Еванс се оказваше човешко същество, което искаше да опознае смъртта в името на един по-щастлив живот, а този факт озадачаваше Алвин Финч.

Разбира се, скоро щеше да разобличи истинската природа на този самозванец. Щеше да унижи този предател и да го изпрати обратно скимтящ и с подвита опашка. Щеше да смаже решимостта му да се прави на баща. Щеше да изтръгне сърцето му и да го натика толкова дълбоко в гърлото му, че да умре от задавяне.

Изкушаваше се дали да не го убие веднага, и моментът със сигурност щеше да настъпи, но едва след като го убеди напълно да се откаже от Бетани. За да може Алвин да стане истинският ѝ баща.

Единственият начин да бъдеш истински баща на дъщеря си беше да спечелиш сърцето ѝ, независимо чие е семето. А единственият начин наистина да спечелиш сърцето на дъщеря си беше да ѝ помогнеш да отхвърли другия баща, когото тя приема сляпо, за да обикне Алвин толкова, колкото се обичаше самият той.

Отдаден на тези мисли, той се бореше с ужасното изкушение да се обърне и да се втурне обратно към дъщеря си. Дни наред я наблюдаваше през пукнатините, изучаваше всяко нейно движение и с огромно усилие на волята устояваше на изкушението да влети при нея и да я убеди да го обича.

Този път беше различно. Този път трябваше да нанесе решителен и окончателен удар на всяка жива душа, която претендираше, че е неин баща.

Алвин намали скоростта на пикапа форд F-150, когато приближи табелата на магистрала 166, на която пишеше: „Ранчо «Гарваново гнездо», 5 километра“. Под гумите на колата чакълът запука като пуканки.

Чу съобщението по радиото седемнайсет часа след като Райън го беше отправил. Щеше да го чуе и по-рано, понеже обичаше да следи как напредват властите при всеки случай, когато отвлечаше някое момиче, само че беше твърде зает да подсигури мястото, където държеше Бетани, което обясняваше закъснението му.

В мига, в който чу отправеното предизвикателство, сърцето му затуптя силно. Веднага разбра къде е Еванс. На мястото, наречено Гарваново гнездо.

Домът на гарваните е гарвановото гнездо, а Еванс, офицер от разузнаването, който беше свикнал да говори закодирано, му съобщаваше, че ще го чака на място, което се казваше Гарваново гнездо.

Интелигентен човек би избрал да се срещнат там, където едва ли ходят властите или постоянен поток клиенти, което изключваше седемте ресторанта в Тексас, чието име съдържаше фразата „гарваново гнездо“.

Изключи като вероятни и два малки пансиона.

Ранчото „Гарваново гнездо“ беше единственото място в Тексас, което Алвин би избрал, за да чака, ако беше на мястото на противника си. Еванс беше не само смел, но и много интелигентен.

Брошурата в интернет разкриваше, че ранчото „Гарваново гнездо“ е усамотено място за къмпирание на трийсетина километра западно от Остин. Сурово място, само за взискателни пътешественици, които искат да общуват с природата по най-положителен начин. Вечнозелени растения растяха по напуканата земя, надиплена в платата около самотния къмпинг, където имаше няколко бунгала, места за каравани и за палатки.

Алвин мина покрай кабинката на самообслужване, където се плащаше за вход, и покрай бунгалото, чиято табела гласеше, че там живее управителят, после зави покрай трите каравани, паркирани на оборудваните места. Знаеше, че вече всички пикапи форд F-150 са под подозрение сега, след като беше нанесъл нов удар, но такива коли имаше твърде много, за да предизвиква подозрение навсякъде, откъдето минеше. Чувстваше се относително безопасно.

Мъж, облечен със синя карирана риза и кафява каубойска шапка мина с наведена глава. Вероятно всеки, който идваше в ранчото „Гарваново гнездо“, се опитваше да избегне шумотевицата и навалицата в града. Почти идеалното скривалище.

Може да доведе следващото момиче тук, на това отдалечено място, сгушено между дърветата на осемнайсет мили от най-близкия град. Следващо момиче обаче нямаше да има, понеже най-сетне той беше намерил дъщеря си в лицето на Бетани, сигурен беше.

Спря пикапа на един черен път, който обикаляше покрай къмпинга и водеше до една клисура от северната страна. Взе бинокъла си, излезе от пикапа и след като се увери, че е сам, тръгна към дърветата отдясно.

Голяма издадена скала скриваше от поглед избрания от Еванс къмпинг, но от наблюдателния си пост толкова високо Алвин виждаше него и колата му, изложени съвсем на показ.

Шмугна се зад камара от големи камъни, вдигна бинокъла към очите си и огледа къмпинга долу. Различи силуета на мъжа, седнал на земята, облегал гръб на едно дърво, приведен и безумно обезсърчен.

Черният „Таурус“ беше паркиран зад няколко дървета точно на същото място, на което Алвин го беше видял вчера. Изглежда този мъж не беше помръднал изобщо през изминалите двама и четири часа. Беше отпращил насам, след като беше изпратил посланието си, и после

бе чакал като покорен баща, който няма други възможности за действие.

Алвин остави бинокъла и скръсти ръце. Гущер пръсна няколко камъчета зад гърба му. Лек ветреца охлади врата му. Скалите правеха сянка тук. Зачуди се колко ли къмпингари бяха идвали точно на това място. Най-вероятно съвсем малко. Всъщност той може би беше първият, който стъпва тук.

Не можеше редовно да си взема душ по време на отвличанията, а този път, тъй като се беше съгласил да отпусне на бащата цели седем дни, се притесняваше, че кожата му току-виж започнала да мирише.

Скрит зад скалата от погледи и от природните стихии, той съблече ризата си, седна до бинокъла и разхлаби колана си. Извади удобната за пътуване по-малка опаковка на лосион за тяло „Нокзима“ и я остави до ризата, после събу памучния си панталон и смъкна боксерките до глезените си.

Вече беше съвсем гол, само по боти и с увити около глезените му панталони и бельо. Не беше съвсем идеално, но щеше да свърши работа.

Алвин загреба щедра доза лосион с дясната си ръка и се зае да се маже, като започна от тила и премина надолу към гладките си гърди. Усещаше появилото се леко боцкане покрай зърната и то малко го смути, обаче какво да се прави.

Едно нещо притесняваше Алвин, а две направо го караха да откача. Телесната миризма след три дни без къпане. И мирисът на одеколон.

Обаче подобният на лекарство камфоров мирис на „Нокзима“ за него беше като тамяна за боговете.

С половината съдържание на шишето намаза кожата си от врата до глезените. Една мушица кацна на голия му хълбок и той я размаза със силно плющене.

Надникна през бинокъла и се увери, че Еванс не е чул нищо. С пръчка изстърга остатъците от мушицата от кожата си и продължи да се маже с лосион между краката и зад коленете, чак до глезените.

Доволен от хигиенизирането си, Алвин се облече и отново погледна обекта си.

Никакво движение. Да не би да спеше?

Изкушаваше се да слезе и да заговори този човек. Защо не? Още не можеше да си позволи да го видят, естествено, но защо да не си достави удоволствието да поговори с този мъж, вместо да остави бележка в колата му, както планираше?

Без да бърза, Алвин остави мисълта бавно да порасне в съзнанието му, докато вече не беше в състояние да отлага. Зачуди се дали да не се намаже с лосион отново, но желанието му да чуе страха в гласа на Еванс беше толкова силно, че дори не можеше да се съсредоточи над перспективата да се намаже отново, колкото и да му беше приятно.

Да, защо не? Време беше да си поговори с Райън Еванс.

* * *

Беше направил всичко, за което можеше да сети, и точно това искаше от него Костотрошача, мислеше си Райън. От което задачата му не ставаше по-лесна, нито дори осъществима.

Докато караше на запад преди две нощи, непрекъснато си повтаряше, че постъпва правилно, че не си е изгубил ума, че предприема онзи ход, който най-вероятно щеше да му помогне да намери дъщеря си жива.

След всеки километър, който таурусът изминаваше на запад, Райън се доближаваше до дъщеря си, макар да беше все така убеден, че всъщност тя е останала някъде назад, скрита в някоя дупка. Искаше му се да е близо до спалнята ѝ, искаше му се да обиколи стаята ѝ и да докосне нейните снимки и учебници.

Караше възможно най-близо до ограничението на скоростта и спря в къмпинга рано на следващата сутрин след петчасово шофиране. Докато минаваше през празния къмпинг, следвайки двата светли лъча на фаровете, се усъмни дали не е допуснал грешка. А когато най-накрая насочи колата към един висок бор и изключи двигателя, тишината се стовари отгоре му със страховитата сигурност за пълен провал.

Остана неподвижен в колата до зазоряване. Но изгревът на слънцето донесе само още повече тишина.

Обиколи къмпинга и с облекчение установи, че е един от тримата къмпингуващи в цялото ранчо. След това се покатери до най-високата точка на своята малка просека и през по-голямата част от деня наблюдаваше хоризонта.

През цялото време превърташе наум посланието си, с което канеше Трошача да дойде. Не може да не го беше чул. Райън проследи как радиостанциите отразиха неговото нахлуване в местното студио и се надяваше, че всеки, който пусне радио някъде в Тексас, ще научи за това предизвикателство.

Отвлечал си и други дъщери. Знам как действаш. Седях с онези деца цели три дни и слушах как трошат костите им. Сега вземи бащата. Знаеш, че това ти трябва — да унищожис бащата.

Ще те чакам, където е домът им, Трошачо. Намери ме, преди да ме застрелят и да ме свалят от небето.

Ами ако Трошача не отвърне на предизвикателството му? Или ако не беше толкова интелигентен, колкото допускаше Райън? Ако в момента беше в безизходица, чешеше се по главата и мъдруваше какво ли е имал предвид Райън, като е казал, че ще бъде там, където е домът им.

Само че фактът, че Костотрошача беше избрал да спомене за гарвани, едва ли беше избор на необразован човек. Открай време гарванът се смята за пратеник на Бог, независимо дали носи добри или лоши вести.

В Индия например изобразяваха пратениците на смъртта като гарвани. Келтите, японците и китайците смятаха гарвана за добра поличба, свързана с Бог. Независимо дали във връзка с нещо хубаво или лошо, черната птица се отъждествяваше със силите на сътворението и на разрухата, където и да се появеше.

Костотрошача се възприемаше като пратеник на обществото, който лети високо, за да го видят всички, и искаше Райън, бащата на последната му жертва, да се присъедини към него. А Райън беше направил още една стъпка напред, като беше повикал Костотрошача да го намери в Гарвановото гнездо.

На втората нощ Райън все пак заспа от изтощение, но когато се събуди на следващата сутрин и чу цвърченето на птиците по околните дървета, го погълна депресия, каквата не мислеше за възможна.

Нямаше какво друго да прави, освен да чака. Мъчително чакане, което не се състоеше от часове или от минути, а от секунди. И всяка една пъплеше убийствено бавно. Слушаше радиото, за да научи последните новини по случая, но новини нямаше. Бетани я нямаше. Костотрошача го нямаше. Райън Еванс го нямаше.

Беше рискувал да спре набързо на една бензиностанция на средщата и плати в брой за няколко франзели и за малко месо, но нямаше апетит и се насили да хапне нещо, след като цял ден не беше слагал и залък в уста.

Нямаше с какво да измъкне мислите си от бездействието. Нямаше какво да предприеме. Нямаше каква загадка да разреши. Седеше на земята, облегнал гръб на голямото дърво, и се молеше на Бог — повтаряше една и съща фраза отново и отново:

Моля те, Господи, закрилай я. Запази я жива. Само я запази жива. Толкова съжбявам.

Опита да си спомни за какво съжбява, но след малко и това започна да избледнява в съзнанието му. Да, беше разочаровал Бетани. Може би ако беше в къщата през онази нощ, убиецът нямаше да посмее. Може би ако беше любящ баща, убиецът изобщо нямаше да избере Бетани.

Сигурно ако спеше до входната врата със заредена пушка, готов да отнесе главата на всеки откачен маниак, който се опита да влезе в дома му...

Известно време си представя как ще убие Костотрошача. Можеше да навре пистолет в устата му и да дръпне спусъка. Можеше да го бие през лицето, докато стане кърваво и безжизнено. Можеше да прободете очите му с шиш, а после да забие шиша в мозъка му. Можеше да вземе камък и да му разбие главата.

После започна да си представя как ще спаси Бетани. Как тя ще се втурне в прегръдките му и ще заплаче, притисната към шията му. Как ще нахълта вътре с пистолет в ръка, ще сложи край на живота на Трошача с цял пълнител куршуми и после ще изтръгне дъщеря си от лапите на смъртта.

Но най-ярко си представяше как ще размаже човека, който беше дръзнал да отмъкне дъщеря му посред нощ, изтръгвайки я от съня ѝ. При тези мисли скърцаше със зъби до болка.

Но след като часове наред размишлява как ще убие Костотрошача и ще спаси дъщеря си, остана сам. Съвсем самичък. Безполезен. Седнал под палецото слънце.

Отчаян.

Обзет от същото отчаяние, което беше тласнало Калид към безумното решение да убива деца, за да спаси повече деца. Това беше болест и Райън започна да се чуди дали не е заразен от нея.

* * *

Алвин Финч се покатери петдесет метра нагоре по възвишението, после пресече напърно вдясно и заобиколи, за да може да излезе зад гърба на Еванс, без да бъде видян. Сърцето му биеше в гърдите като юмрук, започна и да се поти, нещо, което не смяташе, че ще се случи толкова скоро, след като се беше намазал с лосион.

Отне му двайсет минути, за да заеме позиция зад някакви скали точно зад гърба на мъжа, който все още не беше помръднал. Ако онзи го изненадаше и понечеше да направи нещо безразсъдно, щеше да използва пистолета в джоба си, но понеже държеше в плен дъщеря му, едва ли Еванс щеше да върши глупости.

— Не се обръщай, Райън Еванс — предупреди го Алвин.

Мъжът се надигна сепнато, но не се обърна.

— Добре. Остани, както си. Не се опитвай да се изправиш. Просто си седи.

Мъжът направо застина. Алвин би предпочел да вижда очите му, но още не можеше да рискува и да покаже лицето си.

— Ти си умен човек, господин Еванс. Получи се. Повика ме и ето ме тук. Което, ако се замислиш, е много добре. Удивително, нали?

Само че след като вече два дни седеше, обзет от страх и от тревожни предчувствия, горкият човек не можеше да задвижи гласните си струни.

— Каж ми нещо — подкани го Алвин.

— Да — отговори мъжът.

В крайна сметка звучеше доста рационално.

— Знаеш ли кой съм?

— Да.

— Мислиш ли се за мен, както твърдят?

Мъжът се поколеба, като че ли сериозно обмисляше тази възможност. Можеше ли да е вярно? Алвин се замисли за момент, после реши, че всичко е възможно.

— Не — отговори мъжът.

— Съгласен съм. Само че те са прави за едно. Дъщеря ти е при мен и аз ще строша костите ѝ. Освен ако...

— Готов съм на всичко.

— Наблюдавах дъщеря ти през пукнатините в стената и мисля, че няма да ми е лесно да строша костите на ръцете ѝ, без да пробия кожата — толкова е тънка. И мека. Изглежда така, сякаш не ѝ се е налагало да работи нито ден през живота си.

Мъжът не продума, но тялото му се бе разтреперило.

Толкова невероятна и приятна гледка!

Алвин надникна към разтреперания мъж и го остави да се тресе известно време.

— Ако ми доведеш бащата на лъжата, ще ти я върна. На тази бележка съм ти написал някои инструкции и ще я оставя тук. Или ще имаш куража за това, или не, затова ти давам срок само до утре сутрин. Доведи ми бащата на лъжата и ще ти покажа как да му строшиш костите. Или пък... вече знаеш какво, нали?

Мъжът не отговори.

Алвин остави сгънатата синя бележка на скалата и тихо се отдръпна назад.

Само за пет минути успя да се върне до пикапа си и след още две отново беше на чакълестия път и цепеше право на юг към скривалището си. Бащата беше казал нещо, докато Алвин отстъпваше, но той не го чу, а не даваше и пет пари. Вече се връщаше. Обратно към дупката.

Обратно към дъщерята.

Радостта, която беше обзела Райън, когато чу гласа, бе като глътка студена вода за напуканите устни наред безводна пустиня. Беше тих, но съвсем ясен. Като ангелски глас. Нямаше грешка. Костотрошача беше дошъл! Всичко, за което се беше молил Райън, цялото чакане, изпълнените с безнадеждност часове, всичко това беше довело при него Костотрошача и той едва не изкрещя от признателност.

В съзнанието му наведнъж нахлуха всичките начини, по които си беше мечтал да убие Костотрошача. Чупенето, трошенето, стрелбата, ударите — и всичко наведнъж, за да е напълно сигурен, че гласът отзад наистина е мъртъв.

Усети, че трепери. Известно време край него остана тихо и той само седеше и трепереше. После мъжът отново заговори.

— Ако ми доведеш бащата на лъжата, ще ти я върна. На тази бележка съм ти написал някои инструкции и ще я оставя тук. Или ще имаш куража за това, или не, затова ти давам срок само до утре сутрин. Доведи ми бащата на лъжата и ще ти покажа как да му строшиш костите. Или пък... вече знаеш какво, нали?

Бащата на лъжата... бащата на лъжата... Райън нямаше нужда да чете синята бележка, за да се досети кой е бащата на лъжата.

— Да — отговори той.

Не последва отговор.

— Ей?

Отново нищо.

Онзи си беше тръгнал! Райън се обърна и се запъти към издадената скала на десетина метра зад дървото, на което се беше облегал. Там, върху най-близкия издаден камък, висок около метър и половина, имаше сгънат лист синя хартия. Сърцето му се качи в гърлото, когато си помисли за мъжа, който бе стоял там допреди минута.

Бавно се изправи. После се метна към скалата, грабна листа и хукна към черния таурус.

Намести се зад волана, затръшна вратата и несръчно се опита да разгърне сгънатата бележка с треперещите си ръце.

Почеркът на Костотрошача. Текст, надраскан с разкривени печатни букви:

БАЩА НА ЛЪЖАТА
МЕНАРД — 11 КИЛОМЕТРА НА ЮГ
ЗАПАД — 3 КИЛОМЕТРА
ПОД ГАРВАНИТЕ
ЩЕ ТЕ НАБЛЮДАВАМ, ТАТКО.

Седя и се взира в листчето цяла минута, може би две минути, може би пет минути, отчасти понеже знаеше какво се очаква да направи, отчасти защото искаше да даде на Костотрошача колкото време му е нужно, за да се измъкне.

Онзи се връщаше към автомобила си пеша. Ами ако Райън се натъкне на него? Такъв човек нямаше да издаде къде се намира дъщеря му само защото го е спипал в крачка, сигурен беше. Костотрошача щеше да го наблюдава и щеше да я доведе само ако и когато Райън изпълни изискванията му.

Запали колата и забързано даде на заден през един храст, после описа пращен кръг и пое по черния път, по който се излизаше от ранчото „Гарваново гнездо“.

Нито следа от друго превозно средство. Хубаво. Не се нуждаеше от внимание. Не му трябваше ничия друга намеса, освен нарежданията на Костотрошача.

Райън спря до магистралата и се огледа първо наляво, после надясно. Нямаше коли.

Погледна към кръглия часовник на таблото. Десет минути след дванайсет на обяд. Щеше да се стъмни след седем часа.

Натисна педала на газта до пода, изстреля се на черното платно, намести колата между жълтата прекъсната линия и бялата непрекъсната и пришпори тауруса до сто и петдесет. Тук, на запад от Форт Дейвис едва ли имаше много ченгета — не беше близо до Остин,

където все още беше обществен враг номер едно. Няколко пътя водеха към Остин и ФБР щеше да заварди всички тях и да чака Костотрошача с широко разтворени обятия.

Трябваше да навакса колкото може повече време. След като три дни бе седял неподвижно, поривът на вятъра му звучеше като божи глас, който величествено се разнася от небето, за да го спаси.

По това време на годината в Тексас беше сухо, почти пустинно. Навел глава, стискаше силно волана и се запъти право към обятията им. Изобщо не възнамеряваше да се предава, не и сега, когато вече разполагаше със средството да спаси Бетани.

Мина един час, когато най-сетне реши да намали, и то понеже се размина с полицейска кола в отсрещното платно. Явно ченгетата в Тексас не спираха автомобили, движещи се със сто и петдесет.

Райън прошепна благодарствена молитва, намали на сто и трийсет и полетя на изток. По радиото съобщи, че приближава буря. На хоризонта се скупчваха черни облаци.

Впери поглед в пътя отпред и отново вдигна на сто и четирийсет.
Какви ги вършиш, Райън? Не може да го направиш!

Внезапно осъзна с пълна сила колко ужасно нещо го караше да направи Костотрошача.

Не може да го направиш...

Но нима имаше избор? Костотрошача държеше в плен Бетани.

* * *

Гръмотевицата разтърси телефонната кабина. Райън инстинктивно наведе глава, когато едри дъждовни капки заваляха по стъклото. Буреносните облаци бяха затулили слънцето рано и бяха ускорили настъпването на нощта, но още един час щеше да има слаба светлина, преди над планинската област да се възцари пълен мрак. Държеше в ръка слушалката и слушаше как от отсрещната страна телефонът звъни. Притисна слушалката по-близо до ухото си, за да чува по-добре.

Потоци вода разкривяваха гледката му към хоризонта на запад.
Вдигни, отче. Моля те, вдигни.

Ако пътят беше само три часа, щеше да успее да го извърши, преди съвестта му да има време да се замисли над нравствените последици от онова, което предстоеше. Невежеството е блаженство, само че безкрайните часове и размишленията бяха нарушили това блаженство.

Бавно ужасът от онова, което се канеше да стори, го погълна и той установи, че трябва да направи предварителна изповед — не заради себе си, а заради Бетани, ако всичко се обърка.

— Ало?

По линията наред пукането се разнесе и гласът на свещеника.

— Ало?

— Отче?

Дълга пауза.

— Райън...

— Чуйте ме, отче. Трябва да ме изслушате. Аз съм беглец и знам, че ФБР вече се е свързало с вас. Военните вероятно са ви стиснали за гушата...

— Замълчи, Райън. Почти не те чувам. Поеми си дълбоко въздух.

Вдиша дълбоко през носа и после бавно изпусна въздуха. Започваше опасна игра с това обаждане на Хортънс.

— Все още ли мога да разговарям с вас, отче? Имам нужда да поговоря с някого.

— Разбира се, че можеш. Но трябва да знаеш, че командването ме притиска. Съдействат изцяло на ФБР. Според тях случващото се е пагубно за имиджа им.

— Нужно ми е малко време. Опитвам се да намеря дъщеря си и се нуждая да ми спечелите малко време. Ако се обадите на ФБР и им съобщите за този разговор, тя ще умре.

Отец Хортънс не отговори.

— Разбирате ли какво ви казвам? Животът ѝ е в моите ръце, а сега ще бъде и във вашите.

— Ние можем да ти помогнем, Райън. Не можеш да поемеш сам цялата тежест.

— Говорих с него, отче. Той ме откри и разговаря с мен. А сега ще направя нещо, което никой няма да проумее. Но искам вие да ме разберете, отче.

— Какво ще правиш?

Да, Райън, какво ще правиш?

Загледа се към дъжда, който струеше по стъклото като сълзи от небето. В гърлото му заседна бучка и за миг му се стори, че и той като Господ ще се разплаче.

— Бог е направил много неща, които са изтълкувани погрешно, нали?

— Райън...

— Избил е цели народи, за да спаси онези, които обича, не е ли така? Ниневия?

— Пощадил е Ниневия.

— Йерихон?

— Моля те, Райън, тази работа не ми харесва. От това няма да излезе нищо добро. Много е важно да се предадеш.

— Колко далеч бихте стигнали, за да спасите дъщеря си, отче?

— Половината щат е по пътищата и те търси, понеже са убедени, че се правиш на дявола. Ти не си и Бог, Райън. Ти си просто човек и си нарушил закона.

— Не е по-различно, отколкото по време на война, отче. Невинните жертви са неизбежни, когато се борим за справедливостта. Освобождаването на пленниците си има цена. Само защото от бомбардировача битката не ти изглежда толкова кървава, това не я прави по-различна от онази, която трябва да водим тук на земята, очи в очи.

— Звучи ми като отчаян опит за оправдание.

— Не съм ли прав?

— Никой няма да разбере твоята логика.

— Няма да ме разбират, както не са разбрали и Бог — отговори Райън. — Онова, което се каня да направя, е в името на дъщеря ми. Ако не ми спечелите малко време, тогава и двамата с дъщеря ми ще умрем.

— Райън, чуй ме...

— Не искам да го правя, отче. — Гърлото на Райън се стегна и се наложи да преглътне, за да продължи с изповедта си. — Познавате ме, това е последното, което бих направил, бил съм там и не го искам, но нямам избор!

Отец Хортънс изчака няколко секунди, преди да отговори. Най-накрая го слушаше внимателно.

— Помисли какво се каниш да направиш, Райън. Дано Бог не допусне да се превърнеш в Костотрошача.

Райън разбираше какво има предвид отецът и това не му помагаше. Глупаво беше постъпил с това обаждане.

— Ако съобщите за това обаждане, и двамата с Бетани ще умрем.

— Колко време ти трябва? — попита свещеникът най-накрая.

— Няколко часа.

— Хм. Може би...

— Трябва ми категоричен отговор.

— Тогава да. Ще ти дам няколко часа и после ще се обадя на ФБР.

— Кажете им да търсят на единайсет километра южно от Менард. Той ще наблюдава. Трябва да стигна до изгрев. Ако те отидат преди зазоряване, всички ще умрем.

Отсреща цареше мълчание.

— Отче, обещайте ми.

— Какво се каниш да сториш, Райън?

Райън затвори.

Райън влезе в Остин под прикритието на мрака, признателен за проливния дъжд, на който вероятно се дължеше лекотата, с която бе успял да пристигне до местоназначението си незабелязано.

Сигурно вече беше съобщено за кражбата на черния таурус, но никой не беше свързал публично автомобила с него. Дори да го търсеха, той нямаше нищо против в тази тъмна и бурна нощ.

Прекрасно знаеше къде отива, тъй като вече два пъти беше ходил там два месеца по-рано, преди ограничителната заповед да го принуди да напусне града. Ограденият комплекс се намираше в западната част на Остин, в квартал, наречен Спениш Оукс. Учуди се, че кодът за достъп, до който се беше докопал, все още беше валиден. Така или иначе, той просто щеше да последва някоя друга кола и да влезе.

Паркира под едно дърво на цяла пресечка от голямата бяла колониална къща, и се плъзна надолу в седалката, за да почака. Дъждът плющеше по покрива и по предното стъкло на колата — гръмогласна какофония, която заглушаваше свистенето на гумите по мократа настилка. Не че имаше значение, беше се решил. Времето на прецизното планиране и старателното изпълнение вече беше много зад него.

Дъждът беше на негова страна. Дързостта на предстоящото начинание беше на негова страна. Бързината беше на негова страна. Пистолетът му беше на негова страна.

Времето беше против него. Здравият разум беше против него. Законът беше против него. Моралът беше против него.

Не можеше да направи нищо друго, освен да се притаи и да подканя ума си да надвика гласовете, които го призоваваха да прояви предпазливост и които не спираха да звучат в главата му.

Към десет часа дъждът отслабна достатъчно, за да може да види прекрасно кадилака, който спря на алеята и после се скри зад автоматичната врата на гаража. Райън изчака още два часа, преди да кресне и на последното предупреждение, което лаеше в главата му, да

млъкне, запали тауруса и спря до тротоара, по който се стигаше до входната врата.

Извади пистолета си, освободи предпазителя и излезе на ръмвящия дъжд.

Без да си прави труда да се огледа, той отиде до входната врата и опита да я отвори. Заключена, естествено. Вдигна яката си, приведе рамене и удари с металната дръжка на пистолета стъклото.

То се строши и се посипа вътре на пода. Дъждът приглуши звука, но не изцяло. Райън се пресегна вътре, завъртя резето, отвори вратата на фона на силен сигнал, предшествващ включването на алармата.

Шмугна се надясно, понеже реши, че голямата врата там води към спалнята. Само че се оказа тъмен кабинет.

Предупредителният сигнал за алармата ускори тревожното си пиукане. Всеки момент щеше да се раздрънчи.

Вода се стичаше от Райън по плочките, докато свърна във втория коридор и този път стигна до голям вътрешен двор, който водеше към другото крило на сградата. Гумените му подметки скърцаха на всяка крачка, а внезапният рев на алармата, разнесъл се отвсякъде, разби на пух и прах всяка надежда, че може и да се промъкне незабелязано.

Влетя в голямата спалня точно когато силуетът в леглото с балдахин се разбуждаше от сън. Мъжът беше твърде слисан, за да реагира както трябва, и Райън нахлу, докато все още имаше предимство.

Тикна дулото на пистолета в лицето на мъжа, грабна го за яката и го измъкна от леглото.

— Млък!

Онзи дори не беше гъкнал, но Райън въпреки това го предупреди. И отново. Защото така прикриваше колко се срамува.

— Нито звук!

Дулото на пистолета вече беше разцепило устната на Уелш, но той успя да проговори и да се възпротиви, както можеше да се очаква:

— Какво, за бога...

Райън го халоса по главата.

— Казах да мълчиш!

Помъкна прокурора и го избута напред, към собствената му дневна, където алармата беше направо оглушителна.

— Излизай, ако ти е мил животът.

Уелш беше облечен с тънка памучна пижама, но беше бос. Залитна през входната врата, блъскан от Райън, но спря, когато се изправи пред дъжда.

— В колата!

Мъжът стоеше приведен, сякаш не беше сигурен какво да направи, затова Райън му помогна. Срита го с коляно в кръста:

— Мърдай!

Онзи изстена от болка и тръгна.

— В колата!

Бърт Уелш беше все още замаян от внезапното нападение, но беше едър мъж и нямаше дълго да приема това безобразие безропотно. Не и без помощта на Райън.

Той се стовари на предната седалка, вече ругаейки гневно. Нито следа от унижение и готовност за сътрудничество, както се беше надявал Райън.

Пресегна се, грабна по-едрия мъж за черната коса, издърпа главата му извън вратата на колата и стовари пистолета върху слепоочието му с всичка сила, доколкото успя в това тясно място.

Прокурорът се отпусна тежко в несвяст. Райън го натика в купето, затръшна вратата и бегом заобиколи колата.

Дотук беше успял заради бързината си, не защото пипаше фино, така и сега не се постара да го направи. Зави рязко и бързо и прелетя през улиците като стрела.

До него облеченият в пижама баща на лъжата се беше отпуснал, облегнат на вратата. Още при първото споменаване на това прозвище Райън разбра, че Костотрошача много внимателно беше подбрал Бетани. Това беше нещо много повече от отмъщение заради самохвалството на прокурора, който се кълнеше, че го е изправил пред съда.

Трошача знаеше, че двамата с Райън са на еднакво мнение поне по отношение на едно: Уелш беше надут лъжец, който нямаше никакво право над Бетани. Беше баща на лъжата и от всички хора, които Трошача можеше да натрапи на Райън за жертви, този предизвикваше у него най-малка вътрешна съпротива.

Наложил се да намали на изхода от магистралата и да изчака да го отворят, но успя да поеме по шосе 71 преди първата полицейска кола да прелети край него и да се устреми към Спениш Оукс.

Прокурорът застана и Райън се пресегна да го халоса още веднъж по главата. Просто не можеше да допусне онзи да му създава неприятности, докато бягаше от града.

На североизток по Седемдесет и първа и после право на изток по Двайсет и девета, пътуването до Менард щеше да му отнеме два часа, ако действаше бързо.

И Райън се задейства. За десет минути излезе от града и отново вдигна сто и петдесет. Беше го обзело неистовото желание колкото може по-скоро да заведе мъжа, когото беше отвлякъл, в каквато там дупка им беше приготвил Костотрошача. Не знаеше какво ги очаква, освен че ще трябва да троши костите на Уелш, но засега отказваше да мисли за последствията.

Прокурорът се размърда отново трийсет минути след като бяха излезли от Остин. Човешката глава може да понесе ограничено количество удари и тъй като главата на прокурора вече беше изтърпяла два, третият можеше да се окаже фатален.

— К'во... к'во — заваляно избъбри той. Главата му се олюляваше безконтролно на шията, докато се опитваше отново да дойде в съзнание.

Райън подпря на кръста си пистолета, насочил дулото към гърдите на Уелш.

— Не ми давай извинение да те застрелям. Той те поиска жив или мъртъв, а аз бих предпочел да си мъртъв.

Не беше вярно, но единственият начин Райън да мине през всичко това беше да не прави никакви компромиси. Засега бе заровил чувствата си надълбоко и ако отново допуснеше някое от тях на повърхността, по-добре да беше гняв, отколкото внезапно мъчително угризение.

Мъжът го изгледа любопитно, преценявайки пистолета, сякаш не беше сигурен дали е истински.

— Какъв... какъв е смисълът на това?

— Да не искаш пак да те ударя?

Прокурорът огледа пътя. Райън реши, че той явно обмисля отвличането. Този тип беше здравеняк и грубиян и нямаше да бъде лесен затворник.

Сякаш за да потвърди подозрението му, Уелш се намръщи:

— Е, сега вече загази. Този път наистина здравата загази.

Това откритие или вдъхна на прокурора смелост, или целеше да изплаши Райън. Но за него фактът, че наистина е загазил, изобщо не беше новина.

— Имаш ли представа колко полицаи ме търсят в този момент?

— Повече, отколкото търсят мен ли? Няма значение, няма да намерят и двама ни до сутринта.

— А тогава какво ще стане?

— Тогава ФБР ще тръгнат по указанията, които им оставих. Ще ни намерят.

Прокурорът явно не успяваше да смели това откровено признание. Започна да примигва в мрака.

— Ще се предадеш ли?

— Още не.

— А какво ще правиш? Това няма да ти се размине...

— Да виждаш някакви ченгета? Струва ми се, че вече ми се е разминало.

— Ще ни намерят. Аз съм прокурорът...

— Обичаш ли я?

— Какво?

— Обичаш ли Бетани?

— За това ли става дума? Захвърляш живота си на вятъра, понеже спя със Селин?

— Обичаш ли ги?

Прокурорът забави отговора си малко, но после заговори тихо и прегракнало:

— Кълна се, че никога повече няма да се доближа до тях. Само ме пусни. Няма да повдигам обвинения, няма да кажа нищичко...

Райън отново го фрасна по слепоочието. Прокурорът се отпусна безжизнен на предната седалка.

Извади синята бележка и я закрепил в пролуката над радиото:

БАЩА НА ЛЪЖАТА
МЕНАРД — 11 КИЛОМЕТРА НА ЮГ
ЗАПАД — 3 КИЛОМЕТРА
ПОД ГАРВАНИТЕ
ЩЕ ТЕ НАБЛЮДАВАМ, ТАТКО.

Магистрала 29 пресичаше магистрала 83 южно от Менард. Успяха да стигнат до там в два през нощта. Двулентовите пътища бяха празни, а дъждът отдавна беше престанал и се бе превърнал в мъгла.

Райън зави надясно по магистрала 83, остави зад гърба си тексаското градче Менард и се насочи на юг в мрака.

Тук нямаше улично осветление. Нямаше и звезди, които да огреят мократа земя. Светеха само фаровете му, а когато се приближи до маркера за десетия километър на юг, Райън реши, че прекалено бие на очи, затова угаси и фаровете.

Вече се плъзгаше по асфалта напред безмълвен мрак, който го притесни още повече. Пусна радиото. Тихият и мелодичен глас на Карън Карпентър, който пееше „Благословени са децата и зверовете“, изпълни тъмнината.

Огледа полето от двете страни. Човекът, когото наричаха Костотрошача, държеше Бетани затворена тук някъде, но никой случаен минувач не би се досетил. Хората не обичат много-много да се вглеждат в обратната, мрачната страна на живота. Това обаче не променя грозотата, а само позволява на поддръжниците на мрака да убиват, осакатяват и изнасилват на спокойствие.

Мелодичният глас на Карпентър внезапно му се стори някак неуместен, затова Райън изключи радиото и продължи да шофира в тишина.

Спря тауруса на маркировката за единайсетия километър. Отдясно черен път водеше право на изток. Зелената табела, окачена леко под ъгъл, оповестяваше, че това е Ландърс Лейн. Успя да прочете белите букви на светлината на луната, която се опитваше да просветне между разкъсващите се буреносни облаци.

Райън остана в колата на разклона за няколко дълги мига. Изтри дланите си в панталона и погледна към Бъртън Уелш — мъжа, съблазнил съпругата му, докато самият той беше в пустинята.

Чакълът под гумите изпука, когато зави и пое по Ландърс Лейн. От двете му страни имаше високи царевични стебла. Пътят завиваше наляво — на юг — и той тръгна по него, следейки с поглед километража. Оказа се обаче ненужно, понеже голямата превключвателна подстанция изникна от земята точно където трябваше и Райън веднага разбра, че е пристигнал.

По проводниците с високо напрежение, които излизаха от станцията, бяха накацали гарвани. А някъде под тези проводници имаше помещение. Стар склад, останал празен известно време в очакване да приеме някого тази нощ.

И тогава я видя — табелата върху оградата покрай подстанцията. Несръчно нарисувана червена стрелка сочеше надясно, където на фона на нощното небе се очертаваше висока чакълеста могила.

Насочи колата към могилата и установи, че отвъд нея земята хлътва в голяма яма. Намираше се в подстанцията, но тук имаше и стар ров за добив на чакъл. Или пък открита мина.

Складът беше вкопан в склона на могилата. Райън различи бетонната фасада на заключената постройка, а на дървената врата беше нарисуван силует на птица.

Гарван.

* * *

Рики Валънтайн се стресна и се събуди, все още в плен на съня си за един слънчев ден в Сейнт Джон на Вирджинските острови. Беше прекарала там две седмици след ареста на Фил Суицър, припичаше се безгрижно на слънце възможно най-далеч от жежкото лято в Тексас. Разхождаше се по брега и посещаваше разни местенца, които се грижеха за туристите, като продаваха прекалено скъпи джунджурии, или предлагаха различни водни спортове, а през цялото време Костотрошача беше навестил мислите ѝ само няколко пъти. Удивително бе как смяната на обстановката се оказваше в състояние да изпразни съзнанието от най-тъмните му и мрачни мисли.

Часовникът върху нощното шкафче на Рики показваше 2:43 с големи червени цифри. Телефонът ѝ продължаваше да звъни. Вече не беше на Карибите и Трошача не беше зад решетките.

— Ало?

По гласа на Марк отсъди, че той явно отдавна е буден.

— Извинявай, че звъня по това време, Рики, но се случи нещо. Някой е проникнал с взлом в къщата на Бъртън Уелш и той изглежда е изчезнал.

Информацията се завъртя шеметно в главата на Рики.

— Изглежда?

— Ами, живее сам, а съседите казват, че се прибира и излиза по всяко време, така че от полицията не са сигурни дали не се е скатал някъде другаде.

— Но?

— Но по входната врата има следи от проникване с взлом и явно е спал на леглото си. Колата му още е в гаража.

Рики седна в леглото.

— Значи е отвлечен. Кога е станало?

— Почти преди три часа...

— Какво? — Тя хукна към банята, щракайки лампите пътъом. —
Защо научавам чак сега?

— Прокурорът си пада женкар и явно някой в управлението е решил, че сигурно е свързано с жена, това е. Ако оповестиш публично, че Уелш е изчезнал, а се окаже, че е при някоя капризна любовница... нали се сещаш. Заема висок административен пост.

— Добре, изпрати ми адреса. Идвам.

— Трябва да му го признаем на този тип — пипа здравата.

Наистина пипаше здравата. Ако извършителят беше Райън Еванс и ако Райън Еванс наистина беше убиецът, явно се беше върнал, за да отвлече мъжа, когото обвиняваше за разпадането на семейството си. Досега не им беше известно Костотрошача да е отвлечал мъже, но обстоятелствата му бяха предоставили идеалната възможност.

Рики си помисли, че в цялата история се крие някаква иронична прелест. А после сама се укори за тази нелепа мисъл.

— Нарушава собствения си модел и ескалира. Нали разбираш какво означава това, Марк.

— Че дъщерята е все още жива.

— Точно така. Въвлича и Уелш. Намерим ли Уелш, ще намерим и момичето. Някакви следи?

— Полицейски патрул си спомня черен форд седан на шосе 71, когато пристигал в отговор на повикването. По онова време на пътя нямало много коли.

Бяха съобщили за кражбата на черен форд „Таурус“ и го бяха включили в инструкциите за издирването заедно с още стотина превозни средства, които Еванс би могъл да използва за бягството си.

— Нищо друго?

Рики нахлузи джинсите си, притиснала телефона между рамото и ухото си.

— В момента вземат отпечатъци от вратата. Друго няма.

— Намерете този таурус. Пуснете го в целия ефир. Да спират всеки, който кара черен таурус.

— Вече го правят. Само да беше по-светло. Не би могъл да избере по-подходяща нощ.

— Едва ли ще имаме време да чакаме светлината.

Райън седеше в колата, която цъкаше, докато се охлаждаше, след като вече петнайсет минути стоеше в каменната кариера. До него Уелш се беше килнал към прозореца, все още в безсъзнание. Облаците бяха започнали да се разкъсват и лунната светлина озаряваше със студено сияние падината, в която Райън беше влязъл с колата. Жуженето на проводниците за високо напрежение недалеч се чуваше и в заключенния автомобил.

А пред тях, в склона на хълма беше онази бетонна стена с изрисуваната врата. С изключение на стрелката на оградата и гарвана на вратата, други следи от Костотрошача нямаше.

Той обаче ги наблюдаваше. Със сигурност беше наблюдавал как Райън седи под онова дърво в ранчото „Гарваново гнездо“, наблюдаваше ги и сега от пукнатините между дъските на вратата, иззад някой от големите скални късове, пръснати из галерията, или от ръба горе.

Впери поглед във вратата, която приличаше на скелет, отдавна лишен от живот. Бетани или беше зад тази врата, или не беше.

Ако беше там, значи Трошача планираше през следващите часове и двамата да се изправят пред най-големите си страхове.

Ако тя не беше зад тази врата, тогава Райън трябваше да се изправи пред своя най-голям страх, а той беше, че дъщеря му все още е някъде в лапите на убиеца и че самият той ще трябва да направи каквото иска от него Костотрошача, за да спаси дъщеря си.

Ето защо Райън седеше като парализиран и се взираше във вратата.

А също и заради онова, което му предстоеше да направи с прокурора. Колкото и многобройни да бяха прегрешенията на Уелш, той не заслужаваше отредената му участ, също както онези деца в пустинята не заслужаваха чука на Калид.

От друга страна, може би нямаше да се наложи Райън на всяка цена да го убие. Още не. Трябваше да има и друг начин. Трябваше да

има...

Мислите му се въртяха в кръг, но не му носеха облекчение. Фактите си оставаха — нощта беше тиха. Нощта беше тъмна. От дясната му страна лежеше пленник. Дървената врата беше затворена.

Той трябваше да влезе през тази врата и преди да съмне, да изпълни онова, което искаше от него Костотрошача.

Райън бутна вратата и примигна заради непривично силното жужене, което прорязваше въздуха. Овладя се и стъпи на чакъла.

Ако в живота му имаше конкретен миг на изпитание, заради който се е родил, той бе настъпил. Никой обикновен човек не би могъл да изключи чувствата си и да направи каквото е нужно, както бе способен Райън. Нима не го беше доказал?

Значи просто щеше да се справи с положението хладнокръвно и премерено, без да се бави нито за миг, за да не допусне нервната му система да реагира на онези химически вещества, които пораждат емоции.

Не ставаше дума за него, нито пък за човека, заклел се да прилага закона, неговия пленник Бъртън Уелш.

Тази нощ ставаше дума за Бетани. Райън си пое дълбоко въздух, мина пред колата и отвори другата предна врата. Останало без опора, тялото на Бъртън Уелш се катурна наполовина навън. Ръцете му увиснаха над чакъла, явно безжизнени.

Райън опипа артерията на шията му за пулс, усети го и хвана двете ръце на пленника си. Издърпа мъжа от колата и успя да измине още няколко метра, преди тялото много да му натежи и да го спъне.

Свали си колана и върза ръцете на Уелш зад гърба колкото можа по-стегнато. Успя да го събуди само с няколко силни плесници.

След още минутка прокурорът се свести достатъчно, за да стъпи и да се изправи на крака, а Райън се възползва от възможността да натика в устата му хартиена салфетка, която намери в колата.

Онзи направи немошен опит да се възпротиви, но едно ръгване с пистолета в ухото го отказа.

— Тръгвай.

Прокурорът тежко пристъпи напред към постройката, която Райън мислеше за барака за инструменти. Вероятно беше построена, за да държат в нея бушони или някакви други части за проводниците, които най-добре се съхраняват на хладно под земята, или пък

складираха тук оборудването, което на времето са използвали в каменната кариера.

Тези подробности нямаха значение за Райън, но той почерпи известна утеха от факта, че е способен да разсъждава достатъчно трезво, за да си направи някои изводи. В никакъв случай не биваше да реагира импулсивно, каквото и да го очакваше зад тази врата.

Зад тази незаключена врата.

Протегна се към Уелш, опря пистолета в главата му, и отвори вратата. Оранжевата светлина от една газена лампа, закачена на сред стаята, се разля навън.

Значи Трошача беше идвал тук. Или все още беше тук.

С дулото на пистолета подкани Уелш да влезе преди него, после затвори вратата зад гърба им.

Стояха на сред стаята — вероятно шест на шест метра, излята от бетон, в която имаше три дебели дървени греди, които подпирала дървения таван. Лампата висеше от кука на средната греда.

Райън с един поглед установи, че нито Трошача, нито Бетани са тук, и едва не хукна навън, за да претърси склона за друга врата, за друго скривалище.

Само че по стените на бетонното помещение имаше рисунки и от тях целта на посещения му тук ставаше пределно ясна. Трошача беше нарисувал с тебешир десетина медицински схеми на човешкия скелет. В кръгове беше дал уголемени изображения на кости и беше отбелязал стави и конкретни точки.

До всяка схема имаше инструкции, описващи точно колко сила трябва да се приложи, за да може костта да се строши, без да пробие кожата.

До стената имаше желязно легло. А върху леглото имаше няколко купчини дървени блокчета със страна десет на десет сантиметра. В горната част на леглото имаше и старателно подредени на купчина кърпи и няколко намотки въже.

Най-отгоре беше поставен голям чук и менгеме.

Отначало Уелш просто оглеждаше, както правеше и Райън. Но после в съзнанието му се проясни какво крие за него тази стая и той започна да протестира ококорено и ръмжейки.

Хукна през стаята, преди Райън да успее да го спре и да го завърти, като го дръпне за хлабаво вързаните зад гърба ръце.

— Престани! — Райън насочи пистолета към главата му, но Уелш не даваше никакви признаци, че има намерение да се подчинява за каквото и да било. Вече крещеше през импровизирания заглушител в устата си и се опитваше да го изплюе.

— Престани или ще стрелям!

Райън обаче знаеше, че не би могъл да стреля, и огромните букви на стената правеха този факт болезнено ясен:

Пробиеш ли кожата му, ще ми бъде непотребен.
Счупи всичките му кости и ще я освободя.
Татко

Пълният абсурд на това положение блъсна Райън като топовен залп. Фактът, че сериозно се замисля дали да изпълни указанията на Костотрошача, му се стори едновременно отвратителен и принудително неизбежен. Нямаше да убие Уелш. Нямаше да направи онова, което Калид беше направил в пустинята, независимо от залога. Не можеше да убие невинен човек, дори ако така щеше да спаси дъщеря си.

Или пък можеше да го направи?

Защото не би могъл да не спаси дъщеря си! Не би могъл да не направи всичко в човешките възможности, за да предпази Бетани от смъртта. Ако спреше сега, Бетани щеше да умре, не се съмняваше в това. Затова, макар да знаеше, че не иска, че не може да убие този човек, не можеше да спре. Още не.

Щеше да намери начин. Някой заплетен в храсталака овен, който да спаси невинния^[1]. Или ФБР, или самия Костотрошач, или смъртта на Райън — каквото и да е, само да му попречеше да изостави дъщеря си, независимо от цената!

Райън направи онова, което умееше най-добре. Изключи емоциите си и продължи да държи прокурора на мушка.

Уелш явно не се тревожеше, че може да получи куршум. Скочи от леглото и продължи да се опитва да си развърже ръцете.

Сдъвка достатъчно от хартиената салфетка, за да изплюе по-голямата част, и гласът му вече отекваше в склада.

Опита се да се възпротиви с викове, но гласът му звучеше по-скоро като вой на ранен вълк, излизащ направо от гърлото. По-скоро този звук, отколкото страхът, че Уелш може да избяга, принуди Райън да действа незабавно.

Метна се към него.

Уелш имаше предимство и първо се стрелна надясно, после наляво. Райън скочи и в двете посоки, следвайки го с пистолета.

Изведнъж Уелш се освободи от колана. Райън се озова изправен пред лос, който би могъл да го премаже, ако не беше понесъл няколко много силни удара по главата си.

Обаче приливът на адреналин възстанови напълно силите на Уелш. Той затвори уста и опита да се шумгне отляво.

Кракът му се спъна в един от металните крака на леглото и прокурорът се преметна във въздуха. А единствената мисъл на Райън беше: *Ще се пореже. Ще нарани кожата си!*

Само че Уелш успя да стъпи на отчаяно протегнатия си крак и се изправи, залитайки. Впрегна цялата инерция от движението си, за да се втурне като таран към изхода.

Райън също изпадна в паника и го погна. Пресече му пътя и го настигна точно когато Уелш протягаше ръка към вратата.

Още докато замахваше, Райън съзнаваше, че най-вероятно ще одраска кожата на тила му, но нямаше избор, освен това съществуваше слаба вероятност Трошача да бе имал предвид, че не трябва да наранява кожата над костите, които чупи, което не включваше главата.

Туп!

Ръкохватката на пистолета нанесе болезнен удар и Уелш се срина като чувал.

Райън се надвеси над него, победоносно задъхан. Но чувството за триумф отлетя почти веднага, когато си спомни защо е тук. От него се искаше да върже едрия мъж за дървените блокчета на леглото, да обвие костите му с кърпите и после да ги изпочупи с огромния чук.

Уелш изстена. Толкова бързо?

Райън сграбчи единия му крак и го завлече до леглото. Бързо свали дървените трупчета на пода, за да направи място за Уелш. Най-напред вдигна на леглото торса му, после и краката му, а накрая с въжето от намотките върза ръцете и краката за четирите пръчки на леглото.

Отново напъха надъвканите парчета хартия в устата на Уелш, когато той започна да се размърдва.

Райън се изправи, доволен, че е завързал жертвата за леглото. Над Уелш подробните рисунки примигваха на потрепващата светлина на газената лампа. А в горната част на леглото чакаха чукът и менгемето.

За пръв път Райън застана лице в лице със задачата, която трябваше да изпълни. Беше отишъл в Остин и бе докарал бащата на лъжата в тази подземна стая, подготвена от Костотрошача, при това се беше справил почти безупречно, пренебрегвайки всичко, освен най-необходимото, за да се справи успешно.

А сега трябваше да натроши костите на този човек. Райън вече беше сигурен, че не е по силите му да го направи.

Както беше сигурен, че трябва да го направи.

* * *

Остин все още тънеше в мъртвешки сън в четири часа сутринта, когато Рики спря пред къщата на Бъртън Уелш и се огледа в нощта. Зад нея силни прожектори помагаха на криминолозите, които снемаха отпечатъци, събираха улики от следите по килима, снимаха мокрите следи от обувките, влезли от проливния дъжд навън по-рано през нощта и най-вероятно принадлежащи на убиеца. Все още чакаха резултати от трите отпечатъка, които бяха взели от резето преди час и спешно ги бяха изпратили в лабораторията.

Марк Кракър я посрещна на облицованата с плочки площадка и избута настрани шлифера си, за да пъхне ръце в джобовете на панталона си. Улиците все още бяха мокри, но небето беше престанало да излива вода над града и луната надничаше измежду разпокъсаните облаци. На сутринта небето щеше да е синьо.

— Някакви новини от лабораторията? — попита Кракър.

— Всеки момент.

Той кимна намръщен. Човек не можеше да го види често на местопрестъпление в четири сутринта, но отвличането на прокурор не беше обикновен случай. По новините вече беше разпратено комюнике — ФБР смяташе, че Костотрошача е отвлякъл прокурора Бъртън Уелш

от дома му в жилищния комплекс Спениш Оукс, западно от Остин. Новите данни сочеха, че извършителят вероятно кара черен форд „Таурус“ и за последен път е забелязан да се движи на юг по шосе 71.

— На сутринта градът направо ще се взриви — каза Рики.

— Надявам се. Колкото повече очи гледат, толкова по-вероятно е да го заловим.

Тя кимна.

— Нещо не е както трябва.

— Струва ми се съвсем очевидно.

— Не, имам предвид по отношение на Райън Еванс.

— Е, скоро ще разберем — каза шефът ѝ с плътния си баритон.

— Не, не дали извършителят е Еванс, а дали става дума за същия убиец от седемте случая преди две години.

— Според мен случилото се по-скоро ни доближава до тази вероятност, отколкото ни отдалечава от нея.

— Само дето това не е стилът на Костотрошача. Той не би оставил отпечатъците си по бравата. Не би шляпал с мокрите си обувки. Костотрошача действа прецизно, той е класически съобразителен сериен убиец. А това тук — посочи тя счупеното стъкло — е престъпление от страст.

— Нали точно това е същността на множественото личностно разстройство?

— Различни личности — може би, но различни методи?

— Търсиш под вола теле, Валънтайн. Не съм специалист по множественото личностно разстройство, дори не съм сигурен доколко изобщо приемам всичко това, но знам достатъчно, за да направя извода, че работата е доста обърквана. И хаотична. Това не е точна наука. Всички улики, с които разполагаме в момента, сочат, че Райън е замесен в известна степен. Не успяхме да му намерим алиби дори за някой от предишните случаи — имал е възможност и мотив да извърши престъплението, а сега, ако сме прави, е отвлякъл и прокурора.

— Имаш право — отбеляза Марк, който се приближаваше зад тях. — От лабораторията потвърдиха, че отпечатъците съвпадат с тези от военното досие на капитан Райън Еванс.

Рики не беше очаквала нищо друго, но сега поне грижите ѝ намаляваха с една.

— Не сме установили алиби отчасти защото не сме имали възможност да разпитаме заподозрения — продължи тя разговора си с Кракър. — Всичките ни улики са косвени.

— До този момент.

Тя кимна — той имаше право.

— Да, до този момент.

— В момента няма никакво значение дали Еванс е Костотрошача, когото разследвахме преди две години, или е откачен, който е превъртял в пустинята, и сега имитира хората, които са го пречупили. Важно е само, че е отвлякъл Уелш, а вероятно и дъщеря си. Основният ни приоритет е да върнем и двамата живи. Според мен той започва да става немарлив. Да се надяваме и да се молим този път да е оставил следа, по която можем да тръгнем.

Телефонът на Рики завибрира в джоба ѝ. Извади го и видя, че я търси свещеникът. Беше ли научил вече?

Дръпна се към перилата на стълбите и отговори на обаждането.

— Отец Хортънс, рано сте станали.

— Имам съобщение за вас — отговори той. Гласът му беше напрегнат и тих и Рики веднага разбра, че Костотрошача се е свързал с него.

Обърна се и потърси погледа на Кракър:

— Какво ви каза?

— Искате да ви предам, че тръгва да преследва бащата на лъжата — отговори Хортънс.

— Помоли ви да ми се обадите, така ли?

— И настояваше никой да не го търси преди зазоряване. Трошача щял да го наблюдава и ако някой се появи преди сутринта, всички ще умрат. Каза да го търсите на единайсет километра южно от Менард.

Долепеният до ухото ѝ телефон замлъкна.

— Каза ли ви кой е бащата на лъжата?

— Не. Допускам, че имаше предвид Костотрошача.

— Отче, Райън Еванс е отвлякъл Бъртън Уелш от дома му преди няколко часа. Мисля, че ни казва къде да го търсим.

— Той е отчаян — напомни ѝ Хортънс. — Наистина ви препоръчвам да не предприемате нищо, преди да съмне.

[1] „Тогава Авраам, като подигна очи, видя — и ето, зад него един овен, вплетен в храст с рогата си, и Авраам отиде, та взе овена и го принесе за всеизгаряне, вместо сина си“. Битие, 22:13 — В Библейската притча Авраам изпълнил Божието изпитание да пожертва сина си Исаак, за да докаже твърдостта на вярата си. В последния момент Бог насочил Авраам към овен, заплетен в храстите, който да бъде принесен в жертва вместо невинния Исаак. Alegорията за агнеца Божи, принесен в жертва, и чудото на спасението, е алегория за жертвата и на самия Христос за спасението на невинните. — Б.пр. ↑

— Престани! Престани да мърдаш! Не мога да го направя, ако се мяташ така!

Прокурорът се взираше в него с изцъклени очи и пищеше под парчето плат, което Райън беше откъснал от ризата си и беше натъпкал в устата му. Не можеше да чуе какво се опитва да му каже онзи, но не се нуждаеше от думи, които да потвърдят вече болезнено очевидното.

На Уелш никак не му харесваше какво се случва с него.

Подготовката отне на Райън цял час, отчасти защото да се справиш със сто килограма противящи се мускули не беше никак лесна задача, и отчасти защото се налагаше Райън често да се затваря в себе си, търсейки успокоение и здрав разум, което до този момент му се удаваше само донякъде, след като изключеше емоциите си.

Непрекъснато си повтаряше, че няма да убие прокурора. Не можеше. Не искаше. Обаче нямаше да спре.

Ако беше Бог, може би щеше да се спусне от небето и да спаси Бетани, без да нарани никого. Само че не беше Бог. Не спираше да си повтаря, че тази война е между него и Костотрошача, и че цената е животът на дъщеря му.

Уелш беше случайна жертва.

Въпреки това не беше в състояние да го убие. Не можеше.

А не можеше и да не спаси Бетани.

След като завърза прокурора с разперени ръце и разкрачени крака за пръчките на леглото, Райън реши, че не бива да му нанася повече удари в главата, за да изпадне в безсъзнание. Не беше лекар, но беше присъствал на стотици случаи с различни похвати за насилствен разпит и знаеше, че човешкият мозък може да понесе само определен брой удари с тъп предмет, преди да изключи напълно.

Рисунките по стените му даваха указания стъпка по стъпка, които Трошача искаше от него да спазва. Оказваше се, че в човешкото тяло има двеста и шест кости — триста и петдесет при децата, но с растежа много от костите се сливат.

Костите се делеха на две отделни системи — осев скелет, тоест гръдният кош, и добавъчен скелет, тоест крайниците. Първото не влизаше в работата на Райън. Задачата му беше да натроши части от добавъчния скелет.

Петдесет и две от всичките двеста и шест кости в човешкото тяло съставяха краката и петдесет и четири съставяха ръцете, което означава, че повече от половината кости се намираха в крайниците. Най-малката кост беше стремето във вътрешното ухо, а най-голямата беше фемурът, бедрената кост.

На задната стена Трошача беше нарисувал цял човешки скелет с разперени ръце на нещо като грубовато нарисуван кръст. Беше надписал всички главни кости, като беше започнал от черепа и се спускаше надолу. Горната челюст, мандибулата. Прешлените, ключиците, лопатките, ребрата, формиращи гръдния кош. Тазовата и сакралната кост, образуващи таза. И това е, оставаха крайниците.

Ръцете, краката, дланите и стъпалата бяха представени много по-подробно. Явно Костотрошача беше вманиачен по тях.

Започни тук с клещите, беше написал той с тебешира, а после беше проточил дълга стрелка към предните зъби на скелета.

После тук, още една стрелка към схема, която представяше увеличена дясната ръка.

Накарай го да не мърда, иначе ще боли повече. След като припадне, ще ти бъде по-лесно.

После строши най-напред китката, защото е най-болезнено. Фрактура на скафоидната кост.

На рисунката имаше и изведен детайл, който показваше на Райън как да строши палеца, за да дезактивира дланта, но да запази подвижността в останалата част на ръката на жертвата, затова Костотрошача настояваше да започне с фрактура на скафоидната кост.

Райън многократно се помъчи да накара Уелш да му съдейства, за да му изкърти предните зъби, но се оказа почти невъзможно да го накара да си отвори устата и той се отказа след няколко опита.

Вместо това насочи вниманието си към китките. Чупенето на зъбите беше твърде зверско. Всъщност чупенето на която и да е кост си беше зверство.

Както и войната, помни си той. Както във всяка война, когато умират невинни хора. Сега не беше по-различно. Никак. Това си

повтаряше, докато се мъчеше да овладее емоциите си, ангажирал мозъка си с предстоящата задача, а мислите си — с дъщеря си.

Да откаже да счупи костите на Уелш беше равносилно на това да убие дъщеря си.

За жалост костите на китките се оказаха не по-лесни от зъбите. Ефикасното действие беше изключително важно, тъй като спрямо теглото човешките кости се оказваха най-здравата естествена материя, известна на човека. По-здрави от стоманата, четири пъти по-яки от железобетона благодарение на минерала калциев фосфат и протеина колаген. Натискът, нужен за да счупиш здрава кост, беше много по-голям, отколкото смятаха мнозина.

Явно, както изтъкваше Костотрошача на стената, структурата на човешкия скелет беше такава, че да прехвърля сътресението дистално към съседните костни образувания. Директен удар по ръката всъщност се предава нагоре към рамото и най-вероятно ще предизвика счупване на ключицата, а не на китката. Сякаш тялото някак си „знае“, че ключицата ще зарасне много по-лесно, отколкото китката. Ето защо Райън не биваше да удря направо по скафоидната кост с чука, понеже току-виж се оказало, че ще счупи ключицата. Трябваше да приложи друга техника.

А ако не приложеше точно колкото трябва сила под нужния ъгъл, най-вероятно щеше да счупи лъчевата кост и така да усложни всяко следващо чупене на костта на китката, както обясняваше Костотрошача, понеже нямаше вече да разполага с естествен лост за оказване на достатъчен натиск.

Райън отстъпи назад и се помъчи да успокои треперещите си ръце. Беше съблякъл прокурора по боксерки и беше привързал дясната му ръка за две дървени блокчета, между които бе оставил петнайсет сантиметра разстояние.

Според бележките по стената това разстояние беше от огромно значение. Ако беше прекалено широко, при счупването костите щяха да се разделят и да пробият кожата. Ако беше прекалено тясно, чука нямаше да успее да строши костта.

Бъртън Уелш лежеше разтреперан и напълно изтощен, тъй като през последния час беше изразходвал по-голяма част от енергията си, за да се мята вързан. Надигащите се гърди и коремът му бяха покрити със слой пот. Затвори очи и се разрида приглушено. Гладко

избръснатата му шия беше набраздена от тънки мръсни ивички, старателно подстриганата му коса беше мокра и прилепнала за черепа. От двете му ноздри се стичаха прозрачни сополи.

Единственото, което удържаше Райън до сега да не откачи, беше образът на Бетани, който бе поставил на челно място в мислите си. Не се и опита да предизвика у себе си гняв или ненавист към този човек, задето беше понечил да го замести в ролята на съпруг и баща. Просто неговият живот не беше толкова важен, колкото животът на дъщеря му и Райън беше избрал да го пожертва в името на Бетани.

Щеше да направи каквото е нужно, за да върне дъщеря си. Без компромиси. Без колебание.

Но въпреки това се колебаеше.

Едно беше да си нареди да изпълни инструкциите от рисунките по стените, но, както беше установил Райън през последния половин час, съвсем друго бе да деформираш китката на друг човек, докато костта се счупи.

Калид притежаваше силата да троши костите на невинни хора в името на нещо, което според него носеше спасение за много други майки и дъщери в родината си.

Райън също притежаваше силата да счупи скафоидната кост на Бъртън Уелш, само че не успяваше да приложи тази сила.

Още по-лошото беше, че все по-трудно успяваше да си спомни защо единственият начин да спаси дъщеря си от същата участ е да строши китката на този човек.

Но, разбира се... ако изпотрошеше костите на този човек, без задължително да го убива, Трошача щеше да пощади живота на дъщеря му. Простичко предложение.

Оранжевата светлина на лампата безшумно трептеше по бетонните стени и осветяваше многобройните рисунки, явно приготвяни много грижливо поне няколко часа.

Костотрошача беше добър художник.

Навън слънцето неумолимо се издигаше към хоризонта. ФБР щеше да пристигне скоро. А ако пристигнеха, преди Райън да е изпълнил изискванията на Трошача, Бетани щеше да страда повече, отколкото беше страдала досега.

И неговите ръце бяха облени в пот. Изтри ги с една кърпа, после избърса лицето и шията си, за да не капе върху прокурора, когато

отново заемеше позата, която рисунките го инструктираха да вземе, ако иска да счупи костта на китката както трябва.

Райън притисна с дясното си коляно ръката на Уелш между лакътя и китката и стисна дългата трийсетина сантиметра дървена шпилка, която беше привързал към дланта на прокурора съгласно инструкциите.

Уелш застана високо, още преди да усети някакъв натиск. Замята се, както беше вързан, но малкото останала му сила не можеше да се противопостави на натиска от коляното на Райън.

Райън изви шпилката, за да може по-голямата част от силата, дължаща се на свиването на ръката, да се концентрира върху скафоидната кост.

След това дръпна назад с всичка сила.

За един безкраен миг мускулът, съединителната тъкан и костта на този човек показаха нагледно защо е толкова трудно да бъде строщена точно тази част от човешкото тяло, колкото и да е малка.

Решимостта на Райън започна да пропуква преди костта. Каквито и разумни доводи да приемеше, за да се справи с положението, това жестоко третиране на невинен човек пораждаше у него непосилно отвращение.

Усети как в корема и в гърдите му се надига гадене и за миг беше сигурен, че ще повърне.

Пук.

Костта на китката се счупи и Уелш закрепя неистово. Райън пусна шпилката и изумен се дръпна от тялото. Беше ли счупил китката му?

Уелш беше престанал да пици и лежеше неподвижно. Беше припаднал.

Сърцето на Райън се сгромоляса в гърдите и запомпа кръв към ушите и към шията му като огромно хидравлично бутало, ръцете му трепереха отстрани на тялото, пламъчето на лампата ближеше стените, но иначе в стаята цареше пълен покой.

Беше счупил костта на този човек. А сега трябваше да счупи и пръстите му, двете му ръце и краката съгласно указанията на рисунките по стените. И трябваше да го направи сега, докато онзи все още беше в безсъзнание.

Вече беше увил дясната му ръка в кърпи, които запълваха пролуката между дървените блокчета. Трябваше да я счупи.

Как щеше да разбере Костотрошача? Не беше забелязал да има камера. Нямаше признаци, че някой го наблюдава през дупка в бетона — вече беше огледал стените. До този момент Райън вярваше, че противникът му има начин да узнае, но сега, след като беше предприел тази стъпка и наистина беше счупил кост на Уелш, горещо се молеше Костотрошача да не го е подвел!

Слънцето скоро щеше да изгрее. Отец Хортънс вече се беше обадил. Може би Райън сбърка, че му каза, но положението вече беше извън контрол.

Метна се към стената и вдигна тежкия чук.

В стаята отекна оглушителен звън. Звън от телефон.

Свали чука и падна на колене. Мобилният телефон беше залепен с тиксо под металната пружина. Пресегна се, разкъса тиксото и взе телефона.

Притисна го към ухото си, все още на колене.

— Ало?

— Ало, татко? Как се справяш?

Райън се опита да се изправи, но не успя и отпусна единия си крак на пода.

— Той в безсъзнание ли е?

Райън се огледа и се запита дали го наблюдават.

— Да.

— Доволен съм от теб — каза онзи. — Не бях сигурен, че ще имаш смелост. Хареса ли ти?

— Аз... къде си? Какво се иска от мен?

— Мисля, че бях ясен. Да не би да се разсейваш? — Чуваше равномерното дишане на събеседника си. — Дали да не ти помогна... да се съсредоточиш?

— Не, не, не се налага. Съсредоточен съм.

— Когато счупиш десет от костите му, както е показано на рисунката, искам да го оставиш там и да се върнеш в дома на гарваните. Ако си бил добър баща, ще те заведе да се видиш с Бетани. Какво ще кажеш?

— Добре. — Гняв, горчива ярост, която помита всякакъв здрав разум, замъгли разсъдъка му.

— В такъв случай най-добре побързай. Тя те чака. Помни, седем дни. Ще го направя в неделя на зазоряване.

— Аз... не мога да го убия. Не мога да го направя.

Мълчание.

— Не можеш да ме принудиш да го направя! — кресна Райън.

Когато Трошача проговори, гласът му прозвуча по-тихо и някак изморено, дори изтощено.

— Съжалявам.

Щрак.

— Не, чакай! Чакай, не исках да...

Само че линията беше прекъснала.

Райън поседя трийсетина секунди, притиснал телефона към ухото си, безсилен да помръдне. Съзнаваше, че току-що е прекосил някаква граница, но не може да се накара да обмисли колко ще му струва тази грешка.

Бавно се изправи на крака, остави телефона на леглото, вдигна чука и се доближи до проснатото в несвяст тяло на Бъртън Уелш.

* * *

— Шейсет километра на запад от сегашното ви местоположение — изпраця радиостанцията в скута на Рики. Не виждаше хеликоптера, който им изпращаше информацията, понеже небето все още беше тъмно въпреки леко просветляващата ивица на хоризонта на изток. Часовникът показваше 6:07.

— Имаме тъмен седан, повтарям, виждаме тъмен седан, паркиран на дъното на малка каменна кариера близо до въпросната превключвателна подстанция.

Пауза.

— Искате ли да отидем да огледаме?

Рики вдигна предавателя от скута си и натисна копчето:

— Не, задръжте. — Обърна се към Марк, който шофираше: — След колко време?

— Двайсет и пет минути.

— Нека са петнайсет.

— Не съм сигурен, че старият буик може да се движи с повече от сто и петдесет.

Тя отново включи радиопредавателя:

— Не искам да доближавате. Чухте ли? Не искам никой на земята да разбере, че сме ги забелязали.

— Ясно. Но ако са навън, вече са ни чули.

— Тогава се дръпнете. Махнете се оттам.

— Ясно.

Тя отново пусна радиото и огледа сивеещото небе отпред. Някаква ферма дремеше отстрани на пътя. Рики помнеше друга подобна ферма, спокойна и сънена, отпреди десет години. Докато се приближаваш към къщата, не забелязваш нищо необикновено, нищо, което да наемква за трагедията, разиграла се между четирите бели стени в дома на семейство Хийд. Вътре бяха намерили четири трупа, два от които на родителите на седемнайсетгодишната дъщеря, която се беше съгласила да помогне на своето гадже манипулатор да изстреби семейството ѝ, понеже ѝ забранявали да се среща с него.

Случваше се. Случваше се в цялата страна, постоянно. Обикновено не беше толкова драматично, колкото клането в дома на Хийд, но въпреки това бе проява на обществените злини. Насинени лица, наркомани, погълнали свръхдоза, изтръгнати сърца...

На 1 януари 2008 г. за пръв път в историята цял един процент от американското население беше тикнато зад решетките (по-точно, по един на 99,1 човека). Този брой беше шокирал хората, които се възползваха от случая да обмислят мащабите на случващото се, понеже Америка прекрасно умееше да прикрива мръсния си търбух.

Никой не искаше да забелязва разпространените обществени недъзи. Много малко хора бяха склонни да зарежат собствения си стремеж към щастие поне за малко, за да се замислят над последиците от алчността и завистта, с които са заобиколени. Съдейки по онова, което бе видяла с очите си, Рики смяташе, че човешките същества са сбъркани по природа. На всеки един зад решетките имаше по десет, които заслужаваха също да бъдат там, но това означаваше по един на всеки десет американци да се окаже в затвора.

Какво би могъл да направи човек? Насочваш вниманието си към едрите риби и оставяш другите да се измъкнат. Изправяш пред тях убиец като Костотрошача и те направо откачат, обаче Костотрошача

всъщност е само върхът на айсберга, а агенти като Рики трябваше да се научат да носят този товар сами.

Завиха, тя погледна надясно и видя два черни линкълна „Континентал“ да спират зад тях. Подире им се точеха и седем патрулни коли от магистралата, които прелетяха през завоя, пуснали лампите, но не и сирените си.

— Според теб сутрин ли е?

— Първа зора — отговори Марк. — Според мен се брои. Трудно ми е да повярвам, че след толкова време наистина ще намерим нещо. Преследваш някого с години, а дори не си го зървал. А после някой ти се обажда по телефона и всичко приключва.

— Кой знае защо се съмнявам — каза тя. — Забравяш, че самият той се е обадил по телефона. Защо Трошача ще ни насочва към себе си?

— Защото не е същият човек, който преследвахме преди две години.

* * *

Според лепенката от вътрешната страна на чука той тежеше три килограма и половина. С каква сила трябва да замахнеш с тежък три кила и половина чук, за да строшиш лакътната и лъчевата кост, без да допуснеш назъбените им краища да пробият кожата?

Този въпрос дълбаеше в главата на Райън, докато стоеше над надигащото се в ритъм с дишането тяло на Бъртън Уелш.

Беше дошъл на себе си от втория удар на Райън, който отскочи от предмишницата (първият изобщо не беше улучил). Прокурорът вече не викаше — просто се беше вторачил в Райън и дишаше тежко.

— Съжалявам, не искам да го правя — изхриптя Райън.

Мъжът изкреця нещо, което напомняше на поредица от ругатни, после млъкна и отново задиша тежко.

— Трябва да ти счупя само десет кости — обясни Райън. — Трябва да го направя, нямам избор, дъщеря ми е при него.

Нова поредица ругатни.

Райън отново размисли над положението си, за стотен път, опитвайки се да намери заобиколен начин, за да не чупи повече кости,

но всичките му разсъждения водеха до едно и също. Костотрошача щеше да убие Бетани. Единственият възможен начин да му попречи беше да нарани този човек.

А утрото приближаваше, може би вече беше настъпило.

Вдигна чука на рамо и се прицели в ръката на Уелш. Ако отстъпеше назад и просто замахнеше свободно, щеше да удари тавана, а ако не го направеше, най-вероятно щеше да размаже ръката. Вместо това трябваше да се прицели и да стовари чука по-силно, отколкото последния път.

Ръцете му трепереха. Какво беше една счупена кост? Какво беше само една счупена кост в общата картина? Какво беше една счупена кост в сравнение с живота на дъщеря му?

Райън обаче не можеше да престане да трепери, вече и краката му се тресяха. Внезапно се ужаси, че ако не замахне сега, може съвсем да изгуби решителността си. Може би нямаше да има сили да спаси дъщеря си.

В пристъп на паника, той закрещя, както беше застинал в готовност над ръката на прокурора.

А когато въздухът в гърдите му свърши, стисна очи и замахна с чука с всички сили.

* * *

— Наляво.

Марк зави наляво по магистрала 83 и се понесе на юг, следван от черните линкълни и от полицейските коли с пуснати лампи. Движеха се безшумно, приближаваха все повече към каменната кариера, която въздушните патрули бяха определили за главна цел.

От двете страни на двулентовия път имаше царевични ниви, късна есенна култура, която изглеждаше сива на все по-силната светлина. Можеше да бъде обикновена ленива есенна сутрин и никой да не подозира, че някой някъде е в беда.

Невърстна проститутка в Банкок.

Село с майки в Афганистан.

Прокурор в Тексас.

Радиостанцията ѝ изпука:

— Наближавате пътя.

Първите двама не можеха да разчитат на подкрепления, които да им се притекат на помощ.

Самата тя беше подкреплението на Бъртън Уелш.

— Насам, насам!

Посочи изкривената табела за Ландърс Лейн и Марк зави с буика по един черен път, пресичащ полето.

Профучаха по чакълестия път и изпратиха облаци прах към задните автомобили.

— Добре, намали. На около двеста метра си. Каменната галерия е отдясно на превключвателната подстанция.

Рики включи радиото:

— Така, двамата с Марк сме първи. Ще тръгнем към вратата веднага щом подсигурием периметъра. Трябва ми екип за колата — проверете я и после ние тръгваме.

— Ясно — каза Роджър Клемънс от тактическия отряд.

Марк буквално запълзя с буика, когато наближиха оградата покрай огромните трансформатори и електрическите стълбове на подстанцията.

— Следвай знака — каза му Рики тихо, макар всъщност да нямаше никаква нужда да пази тишина.

Той насочи колата към плитката каменна кариера и фаровете му осветиха паркирания в средата черен таурус. Небето вече беше сиво и просветляваше с всяка минута, но слънцето още не се беше показало на хоризонта.

— Спри.

Марк премести лоста на позиция за паркиране и двамата излязоха в хладния утринен въздух. Край тях се разлетя прахоляк, когато и останалите коли спряха в широка дъга около кариерата.

В колата нямаше признаци на живот.

Всички погледи бяха вперени във вратата, която водеше, според данните им от електрическата компания, към неизползваем склад.

Рики извади деветмилиметров пистолет „Глок“ от раменния си кобур и го насочи към вратата, докато чакаше останалите от екипа да заемат позиции. Тази предпазна мярка ги забави няколко секунди, но при неизвестни обстоятелства си струваше, затова я предприеха.

— Готови сме — прошепна Марк.

Рики тръгна напред на пръсти, без да си прави труд да се приведе. По-важно беше да държи вратата на прицел, в случай че се отвори.

Само че вратата не се отвори.

Тих протяжен звук, човешки плач, долиташе зад вратата. Студена тръпка пробяга по гърба ѝ. Звучеше като ранено животно. Може би не беше човек.

Марк стигна до вратата секунда преди нея, стисна бравата, кимна ѝ бързо и рязко отвори вратата, за да разкрие цялата стая пред погледа ѝ.

Тя пристъпи вътре с вдигнато оръжие и готова, леко притиснала спусъка с пръст. Марк веднага застана до нея.

Първите мигове на местопрестъплението винаги са наситени с адреналин и с повишена чувствителност. Никога не знаеш дали ще се натъкнеш на гилза, на жертва или на празна стая. И трите не бяха особено добър изход, поради което моментът на истината винаги беше неприятен.

И този случай не правеше изключение. Рики огледа всичко за по-малко от секунда и коремът ѝ се сви.

На оранжевата светлина се виждаше полугол мъж, в когото тя разпозна Бъртън Уелш, вързан за желязно легло. Краката и едната му ръка бяха привързани за пръчките на леглото.

Другата му ръка беше увита в кърпа и притисната между две дървени блокчета. Предмишницата беше сгъната между блокчетата под невъзможен ъгъл. Гърдите на прокурора се издигаха и спускаха, но лежеше отпуснат в безсъзнание.

На пода ничком лежеше още един човек, прегърнал голям чук, и нареждаше плачейки:

— Не, не, не, не...

Мъжът бавно извърна към нея набразденото си от сълзи лице и погледна нагоре напълно дезориентиран.

Беше Райън Еванс.

— Не мога. — По разкривеното му лице се стичаха сълзи. — Не мога да го направя. Не мога.

Не спираше да го повтаря като в транс и това просто съкруши Рики.

Марк пристъпи покрай нея и опря пистолета си в главата му:

— Да не си мръднал!

Бетани лежеше на леглото, сгушена на една страна, и зъзнеше от студ. Знаеше, че всъщност не е чак толкова студено, но отпреди няколко часа кожата ѝ беше настръхнала и тя просто не беше в състояние да престане да трепери.

Работата беше там, че досега беше силна. Беше успяла да държи главата си над леденото езеро на страха, да диша колкото може спокойно, и се стремеше да преработи колкото може повече информация.

Крушата не пада по-далеч от дървото. Мразеше баща си, защото я беше направил такава.

Но пък ако приличаше повече на Селин, вече щеше да се е превърнала в пихтия, смазана от емоциите.

Дните минаваха, не знаеше точно колко, обаче знаеше, че всеки изтекъл час стопява шансовете да я открият жива в тази гробница. Колко време човешкото тяло може да издържи без храна? Беше гледала филм за някакъв човек в Аляска, който, бягайки от цивилизацията в опит да намери себе си, загинал от гладна смърт. Дни ли бяха минали, или седмици? Но той имаше поне вода, нали? А Бетани отдавна нямаше нито храна, нито вода и не беше изпитвала нужда да се облекчи. Дори сълзи не ѝ бяха останали. И това бяха най-дребните ѝ проблеми. Важното не беше какво прави или не прави тя в тази стая, а кой я е затворил там.

Това беше въпросът. Там беше проблемът.

Ето какво я гризеше, докато минутите пъплека и се превръщаха в часове без никаква промяна. Съдейки по малкото, което знаеше за своя похитител, макар още да не го бе виждала, тя беше сигурна, че целта му е тъкмо такава: Бетани да стои сама и да се ужасява, че не знае кой е той.

Костотрошача я държеше в изолация, за да я пречупи, и явно успяваше.

Най-напред волята ѝ. После и костите ѝ. Щеше да натроши костите ѝ, както беше натрошил костите на другите момичета.

Защо? Защото той си беше такъв и тя си беше такава. Всъщност, колкото повече се замисляше, май двамата не бяха толкова различни, както ѝ се струваше преди.

Мразеше го, задето е такъв, мразеше и себе си, задето е такава, че Костотрошача да я поиска.

С течение на дните я бяха връхлитали и после бяха отминавали мисли за самоубийство, но когато беше на крачка от убедеността, че ако се блъсне с всичка сила в стената с наведена глава, ще реши проблемите си, установяваше, че още не ѝ се умира. Всъщност точно в това беше цялата работа. Ако не ѝ пукаше, нямаше да се измъчва, докато лежи тук и мисли за извращения страхливец, който я беше отвлякъл.

Едно нещо ѝ вдъхваше надежда. Всъщност само едно, което можеше да посочи конкретно. Гневът ѝ.

Докато лежеше в пълна тишина, установи, че когато самосъжалението ѝ се превърнеше в гняв, сърцето ѝ започваше да тупти по-силно, а когато сърцето ѝ туптеше по-силно, ѝ се искаше да живее по-дълго. Понякога това я караше да се изправи и да закричи, стиснала ръцете си в юмруци.

Оцеляването ѝ се свеждаше до това да вникне кой всъщност е Костотрошача, коя всъщност е самата тя и какво я свързва с него.

Когато Бетани се замислеше за изверга, за това какво ще ѝ се прииска да му причини, ако в момента той седеше на пода, а тя държеше в ръка пистолет или камък... Нямаше да могат да го познаят, след като приключи с него.

Само че вероятността той да се озове на пода, а тя да разполага с оръжие, за да стреля във физиономията му, беше толкова нереална, колкото да ѝ пораснат стоманени зъби, с които да прегризе стената и да прокара тунел към свободата си.

По-вероятно беше Костотрошача да влезе в стаята и да започне приготовленията си да ѝ строши костите. А дотогава Бетани беше безсилна. Когато той дойдеше при нея, тя щеше да промени същността си, за да стане неподходяща за него.

Или пък щеше да се опита да му помогне да промени своята същност, за да не му се налага вече да я използва така, както е

възнамерявал.

Безброй часове беше размишлявала какво може да направи едно шестнайсетгодишно момиче, за да стане неподходящо за своя похитител. Нуждите му не бяха сексуални, знаеше това от новините отпреди две години. Можеше да стъпи на това.

Той искаше да бъде необходим. А нима не го искат всички? Страданието, че е нежелан, го беше тласнало към всичко това. Поне тази част от него Бетани успяваше да проумее.

Или пък го тласкаше желанието за отмъщение. Може майка му да го е биела, или да го е държала заключен в килера и да му е давала храна само през уикендите. Отдавна беше стигнала до извода, че това вероятно е поне частично вярно. Нещо се беше случило на този мъж като дете, за да го превърне в такова чудовище.

Може би баща му го беше изоставил. На нея също ѝ се беше случило. Но тя беше продължила напред, как иначе!

Колко далеч можеше да стигне човек, за да бъде приеман и обичан?

Дали пък Костотрошача не се опитваше да даде урок на обществото? Кръстоносец, поел по пътя на войната, който убиваше момичета, за да демонстрира нещо, което незнайно как го караше да се чувства герой. Да оправдае съществуването си и в крайна сметка да се почувства необходим.

Или пък чисто и просто беше луд и вършеше всичко това за забавление, като дете, което подпалва опашките на котките.

Зачуди се какво изобщо кара хората да правят злини. Защо някои хулигани биеха кучета? Защо бащи изоставяха дъщерите си? Защо крадци застрелваха служители на бензиностанции в главата? Защо сводници принуждаваха по-малки от нея момичета да проституират? Защо политиците мразеха онези, които им се пречкаха?

В крайна сметка всичко се свеждаше до това да бъдеш нужен. Да те искат.

Бетани изстена, бавно се претърколи, така че лявата ръка да попадне под тялото ѝ, и се надигна. Зави ѝ се свят и приседна за малко, докато ѝ премине, а после спусна краката си на пода.

Мръсният матрак беше оставил петна по синята ѝ карирана пижама и беше направил бялата ѝ фланелка сивкаво-кафеникава.

Колкото и странно да беше, може би най-голямото ѝ желание в момента беше Трошача да влезе в стаята и ясно да каже какво възнамерява да прави. Дотогава тя щеше да остане насаме със своето ронещо се съзнание, а не знаеше още колко ще издържи.

Повтаряше си го още от първия път, когато се беше свестила в подземието. Само че нещо бе започнало да се променя през последните часове. Гневът, който ѝ беше вдъхвал крехка надежда, беше започнал да отслабва, и на негово място се бе настанило усещането, че е съвсем самичка. Дори забравена. Изоставена.

Сигурно така се чувстваха отчаяните хора. Ами ако дори Трошача не дойдеше да я потърси?

Ако в действителност никой не даваше пет пари дали тя е жива, или мъртва, а само искаха Трошача да бъде спряна?

Ами ако всичките ѝ мечти, копнежи и надежди свършеха с бавна и нелепа смърт в тази огромна гробница?

Или пък ако...

Някакво стържене отвън прекъсна мислите ѝ. Сърцето ѝ затупка лудо в гърдите. Можеше да бъде някой гризач или вятърът, или просто да е плод на въображението ѝ.

Само че звукът се повтори. Тихи, внимателни стъпки в бетонен коридор.

Изправи се и впери поглед във вратата. После бързо седна долу. Може би трябваше да легне. Дали щеше да му хареса, ако я завари права и нащрек, или пък седнала и търпелива, или пък сгушена на леглото и изтощена?

Механично избърса лицето си, понеже реши, че сигурно е мръсно. Трябваше да се постарее поне да изглежда представително.

Представително ли? Какви глупости ѝ хрумваха?!

Бетани седна, прибра ръце в скута си и зачака Костотрошача да влезе.

Стойаха в стаята, гледаха гневно и крачеха, отказвайки да приемат, че нещо от думите на Райън може да е толкова простичко, че да е самата истина. Стаята за разпити беше обзаведена с бяла маса, шест леки сгъваеми стола, пръснати наоколо, и голям прозорец-огледало, който позволяваше на властите да наблюдават разпита от съседната стая.

За разлика от килийния минимализъм в обзавеждането, забележителен беше броят на хората, които влизаха и излизаха през последния един час. В момента те бяха представени от един униформен полицаи, който стоеше в ъгъла, от Рики Валънтайн, агентката от ФБР, на която се беше обадил отец Хортънс, и от шефа ѝ Марк Кракър. И от прокурора Бъртън Уелш, който току-що бе изписан от болницата и фучеше в далечния ъгъл като бик, който вижда само червено. Казаха му, че няма работа там едва дванайсет часа след като ръката му е била счупена, само че побеснелите бикове явно не слушат лекарите.

Прокурорът беше свикал пресконференция, на която се представи като герой, успял да избяга от затворнически плен, сложил край на войната без чужда помощ и предал на правосъдието тирана, който тормозеше всички.

Райън съзнаваше, че е изправен пред невъзможни обстоятелства, че нищо не говори в негова полза и че в момента дори неистовите му молби и обяснения работят против него.

Броени минути, след като ФБР проникна в склада, той пределно ясно изложи своята версия, като ги умоляваше да разберат. Не беше способен да изпълни условието. Не можеше да убие невинен човек, независимо какво рискуваше. И точно в това беше проблемът, нима не разбираха, понеже на карта беше заложен животът на Бетани. Трябваше да спрат Костотрошача.

Само че никой не обърна внимание на настойчивостта му, затова Райън се затвори в себе си и насочи мисли към надеждата, колкото и

нищожна да бе, че все още би могъл да се добере до Костотрошача, като отиде на определената среща.

Шансовете му бяха ограничени. Можеше тихо и кротко да отиде в ареста и да понася със стиснати зъби перченето на прокурора, докато Бетани плаща с живота си цената на неговия неуспех да изпълни изискванията на Трошача. Или пък можеше да убеди някого в тази стая и да търси изход!

— Според мен не разбирате колко невероятно звучи това — заяви Кракър и го огледа, извил вежда. Замислено се потупа с пръст по бузата. — Ако сте направили всичко по искане на така наречения Костотрошач, защо ви е било да излагате на опасност живота на дъщеря си, като се обаждате на отец Хортънс? Човек би допуснал, че ще направите точно каквото похитителят е поискал от вас.

— Някога опитвали ли сте да строшите костите на друг човек, сър?

— Добре, не ви е било лесно да го направите, но защо ще се обаждате на отец Хортънс?

— Не трябва ли аз да ви задам този въпрос? — настойчиво попита Райън. — Защо? Нима не чухте нито дума от онова, което казах? Разполагам с време до сутринта, за да се свържа с онова чудовище, а вие ме държите тук, докато той е с дъщеря ми.

— Единствената причина да не те застреляме в челото, когато имахме тази възможност, е, че само ти знаеш къде се намира Бетани — процеди свирепо смръщен прокурорът. — Не си насилвай късмета!

Райън отчаяно заудря по масата със заключените си в белезници ръце:

— Аз!... Не съм!... Трошача!

Прокурорът заобиколи масата и стисна Райън за яката, преди някой да успее да реагира. Долепи лицето си толкова близо, че Райън усети дъха му.

— Би трябвало незабавно да ти извия врата, гнусен червей такъв. Аз бях там, забрави ли?

Рики се намеси и го дръпна.

— Назад, господин Уелш.

Той се извъртя вбесен към нея като ранен вълк. Тя обаче не отстъпи:

— Не го застреляхме, защото така щяхме да се превърнем в убийци, нали? — каза тя. — Още не е осъден, няма причина да се палите толкова.

— Осъден ли? — Прокурорът пусна яката му. — Този човек ме отвлече от дома ми, удари ме, изпаднах в безсъзнание, счупи ми китката, стовари чук върху ръката ми и щеше да строши всяка кост по тялото ми, ако не беше спрял!

— Но той спря, сър! — сръза го тя. — И сме тук, за да разберем защо е спрял. Защо се е обадил на свещеника. Защо не е довършил цялата работа, както би направил Костотрошача преди две години.

— Защото беше спрял! — кресна прокурорът. — Или това е прекалено сложно и не се побира в малката ви глава?

— Наранен сте — заяви Рики и предизвикателно отвърна на твърдия му поглед. — Но ви моля да не използвате това като извинение да ставате дребнав. Не оправдавам заподозрения за онова, което е сторил, просто изтъквам, че е възможно той да не е човекът, убил седем жертви преди две години. Не разполагаме с достатъчно улики, за да решим дали Райън Еванс е истинският извършител, или просто подражава на Костотрошача заради изпитанието, което е преживял в пустинята. Или пък е само наранен баща, който прави точно каквото твърди, че прави.

Уелш пристъпи към агентката на ФБР.

— Бях там. Гледах го в очите. Изобщо не се съмнявам кой е той и ви уверявам, че когато приключа със съдебните заседатели, те също няма да се съмняват. Да не сте посмели да се изпречите на пътя ми!

— Стига толкова! — намеси се Кракър. — Всички сме на една и съща страна. Просто се дръпни, Бърт.

Прокурорът изгледа шефа на ФБР и неохотно отстъпи.

— В момента искам само да спася момичето. — Изпъна дебелия си пръст към Райън: — И той знае къде е тя.

Райън се облегна и заговори бавно, произнасяйки думите така, сякаш съдържаша крехка истина:

— Вие сте невероятно глупав, господин Уелш. Костотрошача ви нарече баща на лъжата и иска смъртта ви, понеже смята, че всичко у вас е лъжа, като се започне от обичта, която уж изпитвате към Бетани.

— Той ли ви го каза? — примигна Рики.

Райън трябваше да пристъпва предпазливо:

— Не всичко.

— Той е извергът! — заяви Уелш и изруга. Лапна едно обезболяващо и го преглътна без вода. После се тръсна на един стол в далечния край на масата.

— Извергът иска смъртта ви — повтори Райън — и дебне някъде отвън в очакване да се увери, че сте мъртъв. Склонен ли сте да рискувате живота си, залагайки на убеждението, че аз съм Костотрошача?

Никой не отвърна на предизвикателството му и той продължи, докато не ги принуди да го слушат, като се съсредоточи най-вече върху Рики, която най-много от всички в стаята приличаше на негов закрилник.

— Трябва да ме освободите.

Още докато произнасяше тези думи осъзна, че напразно хаби усилия. Не беше успял да изпълни изискванията на Костотрошача и сега Бетани щеше да плати цената. Гърдите му се стегнаха и затрудниха дишането му, но той затвори очи и успя да овладее пристъпа на паника.

— Той ме очаква. — Райън отвори очи и погледна Рики. — Все още бих могъл да я спася.

— Къде?

— Аз...

Не биваше да им казва, понеже дори намек за намеса от страна на полицията щеше да сложи край на всяка надежда да спасят Бетани. Щяха да отидат в Гарваново гнездо, Трошача щеше да разбере, че Райън е проговорил, и после щяха да намерят изпотрошеното тяло на Бетани.

— Не мога да ви кажа. Той ще я убие, знаете го. Можете да ми сложите проследяващо устройство или да намерите начин да ме следите. Но трябва да ме пуснете да се срещна с него — той го поиска недвусмислено.

— Ако ни мислиш за такива глупаци, че да те пуснем... — Уелш беше толкова изумен, че не успя да си довърши изречението.

Вратата се отвори, но Райън не откъсваше поглед от прокурора.

— Вие откраднахте жена ми. Откраднахте и дъщеря ми. И сега просто ще стоите и ще гледате как този откачен я убива?

— Опитвам се да спася дъщеря ти — сряза го Уелш. — От теб.

— Къде си я скрил?

Само част от секундата беше нужна на Райън, за да се обърне нагам откъдето прозвуча гласът на Селин.

Завъртя глава. Тя стоеше на вратата, облечена със светлозелена пола, бяла копринена блуза, широк черен колан и черни обувки на висок ток. Погледът ѝ беше тъмен и остър като стоманено острие, което ѝ придаваше вид на ястреб, съзрял жертвата си.

Само че Селин беше негова съпруга и Райън все още не беше приел, още по-малко пък беше проумял, идеята за развода им. Когато я видя да стои тук, скръстила ръце и вперила гневен поглед в него, той се почувства съкрушен от своето усещане за близост и нейната явна отчужденост.

Това беше жената, за която се беше оженил преди осемнайсет години. Бяха сменили половин дузина къщи и бяха отгледали заедно едно дете. Той се беше посветил на старанието да издържа съпругата и дъщеря си, а тя се беше посветила на майчинството и макар и двамата да се бяха проваляли хиляди пъти, все още ги чакаше общ път, който се бяха заклели да изминат заедно преди осемнайсет години.

Това обаче беше и Селин, жената, която го беше предавала не един или два, нито дори стотици пъти, а го правеше най-редовно. Това беше Селин, жената, допуснала в семейството им този хищник вдясно от него, този бик.

Това беше Селин, която мразеше него и най-вероятно всеки, който не я обичаше така, както тя искаше да бъде обичана, включително Бетани, макар че никога не би го признала.

Тя свали скръстените си ръце и се приближи към масата.

— Къде си скрил дъщеря ми, свиня такава?

Гласът ѝ беше студен и тих и проряза гърдите му толкова болезнено, че той не успя да отговори.

— Кажи ми! — кресна тя. — Кажи ми къде я държиш!

— Не е при мен! — Как е възможно жена му да го обвинява в такова нещо?

Говори се, че отсъствието вдъхва повече любов в разделените сърца. В случая на Райън двегодишното отсъствие, довело до жестока среща в пустинята, и твърде късното откритие, че друг човек е откраднал всичко, което му е скъпо, бяха позлатили спомените му за Селин. За него тя беше едновременно богиня и вещица.

Само че сега, притиснат в ъгъла, Райън ѝ прости цялата злина и прие с отворени обятия надеждата, която можеше да му вдъхне майката на дъщеря му.

Съзнанието, че собствената му съпруга го смята за способен да се обърне срещу дъщеря им, за миг блокира съзнанието му.

Не беше способен да разсъждава. Затова просто изкрещя онова, което вече беше казал:

— Не съм отвлякъл дъщеря ни!

— Престани! — викна му тя, готова всеки миг да се разплаче. Размаха превързаната си ръка, която Трошача беше счупил. — Престани с тези лъжи. Нямах ли никакви чувства? Как е възможно да си толкова студен?

— Аз... аз се опитвам да я спася.

— Опитваш се да я спасиш ли?! Ти я напусна преди петнайсет години! Да не мислиш, че някой ще ти повярва? Ще повярва, че си дошъл да спасиш дъщеря си, след като през целия ѝ живот си отсъствал? Че най-неочаквано си се превърнал в свършения баща, готов да премести и планини, за да я спаси? Ти я изостави!

Не можеше да понесе обвиненията ѝ, понеже знаеше, че част от тях са истина. Той беше изоставил Бетани...

Само да можеше да изживее отново последните петнайсет години, щеше да остане близо до нея и да бди над нея като орел.

Нощем щеше да спи на прага ѝ, щеше да ѝ сервира масата и да поднася царска закуска преди училище.

Щеше да я посреща на обяд, когато тя поискаше, да разговаря с учителите ѝ, и да кани приятелите ѝ всеки следобед, само и само да е близо до нея.

Сам би ходил като последния клошар, ако това щеше да позволи да ѝ купува дрехи по последна мода, та когато минава по улицата, хората да си казват: *Ето това е дъщерята на Райън Еванс, който я обича повече от собствения си живот!*

Щеше да ходи на всички мачове и да скандира заедно с нея с пълно гърло, щеше да ѝ носи хотдог в полувремето, за да може тя да стои до игрището заедно с другите мажоретки.

Само да можеше да изживее живота си отново...

Но не можеше. Можеше да живее само собствения си живот, а в момента дъщеря му не спеше в никакво легло, не се будеше за закуска

сутрин и не минаваше по коридорите на училището, където момчетата се обръщат подире ѝ.

В момента Бетани беше в ръцете на чудовище, а Райън по-скоро би умрял, отколкото да допусне дори косъм да падне от главата ѝ.

Дори това обаче беше просто абстрактно намерение, защото всъщност с дъщеря му се беше случило нещо много по-сериозно.

Съзнанието на Райън се люшкаташе между обвиненията, които му отправяха в тази стая, и почти неконтролируемото желание да скъса веригите си, да премаже всеки по пътя си и да се втурне натам, където можеше да намери дъщеря си.

Сети се, че всички очакват отговора му. Рики Валънтайн крачеше мълчаливо и го наблюдаваше с благ поглед. Уелш го фиксираше предизвикателно. Шефът на ФБР Кракър стоеше замислен.

Устните на Селин се разтвориха в израз на върховно презрение. Изглеждаше така, сякаш някой я е принудил да преглътне лъжица с кал.

Райън си пое дълбоко дъх и стисна ръце под масата. Трябваше да им обясни. Трябваше да ги спечели на своя страна. Заради Бетани.

Погледна към Селин и преглътна, за да може да говори.

— Имаш право. Невинаги съм разбирал какво означава да бъдеш баща, обаче това се промени в пустинята. — Имаше чувството, че гласът му всеки момент ще му изневери. — Съзнавам, че съм изоставил двете ви с Бетани, и се заклек, че ще променя всичко това. Когато те вържат за стол и те принудят да гледаш как трошат костите на невинни деца, защото смятат, че и ти постъпваш така с техните деца... Решиха да използват Костотрошача, защото случаят беше нашумял и те се чувстваха като жертвите. Така се чувствам и аз. Такива сме и всички ние.

Усети, че му се вие свят, но се насили да продължи да говори.

— Обаче аз не мога да постъпя като тях. Това вече не съм аз. Мога да нараня себе си, за да спася нея, мога да нараня Костотрошача, но нищо повече. Най-сетне станах бащата, който винаги съм искал да бъда, не разбираш ли?

— Като ми счупи пръста, така ли? — Тя посочи с бинтования си бял пръст към Уелш: — Като отвлече с пистолет мъжа, когото обичам, завърза го и удари ръката му с чук? Разбира се. Вече всичко разбирам. Как може да съм била толкова сляпа? Просто си добър баща.

Това вече дойде в повече на Райън. Скочи на крака и удари по масата с всичка сила:

— Дължа й живота си! — кресна той.

— Своя живот, Райън, не живота на Бърт — срязва го тя. — Ти не си Бог.

Той се поколеба.

— Вече го знам. Затова ме пуснете. Пуснете ме да отида при нея. Не съм Костотрошача.

Всички се взираха в него.

Той продължи да говори запъхтяно, докато все още вниманието им беше насочено към него:

— Замислете се. Научавам, че Бетани е отвлечена, с двайсет и четири часа закъснение, понеже вие изобщо не си направихте труда да ме осведомите. Вместо това убиецът ми оставя съобщение и настоява да го намеря. Признавам, изгубих контрол. После установявам, че заподозреният съм аз. Онзи обаче ме чака. — Райън бодна масата с пръст. — Хвърлил ми е ръкавицата и аз нямам друг избор, освен да приема предизвикателството му, понеже не мога да се обърна към онези, които са положили клетва да служат на обществото... Не, понеже вие мислите, че аз съм той, за бога! Затова го подгоних лично. — Райън погледна Рики: — Колко пъти трябва да го обяснявам, преди някой в тази стая да започне да проумява?

— Според мен проблемът е, че вашето обяснение е само едно от няколко възможни смислени обяснения — каза тя. — Освен това преди дванайсет часа ви заварихме в бункер с чук в ръка.

— Само че сега съм тук, погледнете ме в очите и кажете, че не говоря истината. Отвлякох прокурора само защото онзи така ми беше наредил, после трябваше да го откарам в каменната кариера и до сутринта да му строша костите. А сега разполагам с време до изгрев да ме намери, иначе това ще бъде краят. Заради Бетани, моля ви, пуснете ме да отида. После ме арестувайте и ме съдете, правете с мен каквото искате. Но ми дайте този едничък шанс. Не на мен — на Бетани дайте последен шанс да остане жива!

Обърна се към Селин, макар че тя не разполагаше с никаква власт:

— Умолявам те!

Селин пристъпи още крачка напред, вдигна ръка и го зашлеви през лицето със здравата си ръка.

— Ти си извратен тип, разяждан от ревност — каза тя. — За кого се мислиш, че дръзна да нараниш мъжа, когото обичам? Ще направя всичко по силите си, за да се изпържиш на електрическия стол. Чуваш ли ме? За мен си мъртъв.

Тя закричи решително към вратата и остави в парфюмираната диря след себе си смайващото разкритие, че в нейната глава по-важно беше какво се случва с нея и с любовника ѝ, отколкото с Бетани.

— В такъв случай и дъщеря ти е мъртва — каза Райън. — Аз съм единствената ѝ надежда. Щом изоставяш мен, значи изоставяш и Бетани.

Съзнаваше обаче, че мислите на Селин са толкова помътнени, че не би ѝ хрумвало да се върне. Тя излезе от стаята без да каже нито дума повече, и изчезна.

Райън се отпусна тежко на мястото си, смазан от тежестта на неминуемия изход, пред който бяха изправени всички. Бетани, единствената му дъщеря, която той обичаше повече от самия себе си, щеше да загине от ужасна смърт.

— Измъкнете някаква информация от този човек или аз ще го направя — кресна Уелш и тръгна подир Селин. — Утре рано сутринта ще му предявя обвинение. Надявам се дотогава да го държите под ключ.

И затръшна вратата.

Райън постави ръце върху масата и установи, че треперят, както ставаше винаги, когато емоциите вземеха връх над разума му. Белезниците му се тресяха. Нещо в тези пристегнали китките му гривни засегна струна дълбоко в съзнанието му.

Може би понеже символизираха ограничените му възможности. Един баща, който не може да направи нищо повече. Или пък му напомняха за оковите на човечеството, затиснато под бремето на неизбежната трагедия, която в крайна сметка завършва със смърт.

Той не беше Бог. Не можеше да раздере небето и да помете враговете си, за да спаси изгубеното си дете, което викаше за помощ. Беше само един заподозрян, натикан в стая за разпит, окован...

Внезапно в съзнанието му изплува една от рисунките на Костотрошача по стените на склада. Счупена ръка.

— Кажете ми, Райън — попита Рики Валънтайн, настанявайки се на стола срещу него, — къде летят гарваните?

Той вдигна поглед към нея:

— Моля?

— Къде се срещнахте с него?

— Би трябвало да знаете, вие ме намерихте.

— Прекарали сте три дни в каменната кариера?

— Да. — Беше лъжа, но още не можеше да им разкрие местоположението на Гарвановото гнездо. Не и докато не се увереше напълно, че няма друга алтернатива. — Какво друго бих могъл да правя? Трябваше да го чакам.

— Значи посланието ви по радиото му съобщаваше къде ще бъдете. Но нали той ви е подмамил към кариерата? Извинявайте, сигурно ме мислите за глупава, обаче не се връзва. Нещо против да ми обясните?

— Може да обсъдим всичко това, когато ни остане време. Вече е осем вечерта, нали? Казвам ви, нямаме време!

— Капитане, ако наистина си въобразявате, че дори ще ни хрумне да ви пуснем, ужасно грешите — намеси се Кракър и настани високото си тяло на един от паянтовите столове до масата. Преметна крак връз крак и сплете пръстите си върху коляното. — Ако искате да ни заведете на това така наречено място за среща, това е друга работа. Но истината е, че сте извършили престъпление и цял свят го знае. Установихме го безспорно. Вие отвлякохте човек и го наранихте физически. А за това заслужавате двайсет години затвор. Според мен не разбирате колко сериозно е положението ви.

Райън се взря в очите на Рики. Колкото и да му се искаше да повярва, че тя е склонна да му се довери, съзнаваше, че ръцете ѝ са вързани. Не беше във властта ѝ да му помогне.

— Моля ви, госпожо, умолявам ви. Той ще убие дъщеря ми, ако не се появи преди изгрев-слънце.

— Е, имаме проблем, Райън. Това го чух, обаче не чух да ни казвате къде я държи. Надявам се схващате, че сте малко непоследователен.

— Не знам къде е тя! А ако ви кажа къде той иска да се срещнем, ще се издадете. Може ли да гарантирате, че няма да забележи присъствието ви?

Тя се намръщи:

— Според мен нямате много възможности. Или ще ни кажете и ние ще проверим, с което сигурно ще го подсетим...

— При положение че изобщо има друг Костотрошач — додаде Кракър.

Рики го погледна.

— От друга страна, ако не ни кажете и нито вие, нито ние отидем на мястото на срещата, той и бездруго ще я убие. Нещо да пропускам?

Райън не отговори. Тя имаше право, обаче не се налагаше той да решава преди полунощ, защото и тогава все още щяха да имат време да стигнат до Гарваново гнездо преди зазоряване. И дори по-късно, ако пътуват с хеликоптер.

— Като не ни разкривате мястото на срещата, само излагате на допълнителна опасност живота на дъщеря си — настоя Рики. — А като знам какво изпитвате към нея, мълчанието ви ме обърква. Би трябвало да обсъдим как да се доберем до нея, а не да се затваряте в себе си.

Обаче кажа ли ви, това ще я застраши повече, отколкото ако мълча, помисли си Райън.

— Съжалявам, но не мога да поема този риск — отговори той.

— Защото не сте ни казали цялата истина, нали, господин Еванс? — намеси се Кракър. — Защото може би — само може би — вие сте виновен за отвлечането на дъщеря си.

— Не.

Рики се наведе над масата:

— Добре, да допуснем, че ви поставим електронно устройство за проследяване и ви пуснем. Ще ви следваме с хеликоптер на безопасно разстояние, примерно няколко километра, и ще имаме втори екип на земята. Ще се съгласите ли да се срещнете с Костотрошача?

— И дума да не става! — отсече Кракър.

Тя вдигна ръка:

— Хипотетично.

— Ако съм сигурен, че няма да се намесите. Няма да е просто среща. Не знам какво ще иска да направя. А и проследяващото устройство не бива да е голямо, за да не го намери, ако ме претърси.

— Ако се появи, ние ще се намесим и ще го арестуваме.

— Прекалено умен е, за да го допусне. Как да съм сигурен, че ще си удържите на думата?

— Няма да си удържим на думата, понеже тая работа няма да стане — заяви Кракър.

— Сър, ако обмислите положението в момента...

— Обмислил съм го! — Кракър се изправи и се запъти към вратата. — Той ни избяга веднъж, ако успее пак обществеността направо ще откачи. Отговорът ми е „не“. Край на дискусиата.

От начина, по който Валънтайн стисна зъби, Райън отсъди, че не обича да ѝ нареждат да си затваря устата, но въпреки това тя не възрази.

Бутна стола си назад и се изправи.

— В такъв случай предлагам да играете открито, господин Еванс. Ако сте прав, времето тече. Може и да ви се иска да преместите планини, за да спасите дъщеря си, но истината е, че в момента аз съм единствената, която може да премести нещо. А ако щете вярвайте, но не по-малко от вас искам да намерим Бетани, преди да е станало твърде късно. — Тръгна към изхода, но на вратата се обърна: — Моля ви, помогнете ми да я намерим. Обадете ми се по всяко време. Ще чакам.

После Рики излезе и Райън остана сам с пазача в ъгъла, който го наблюдаваше мълчаливо.

Впери поглед в белезниците си и се запита дали Костотрошача вече е счупил някоя кост на Бетани.

Догади му се от тази мисъл.

Бетани седеше напълно неподвижно, вперила поглед в резето на вратата, което изтрака и после бавно се повдигна. Усещаше в ушите си ускорения ритъм на сърцето си и отново се зачуди дали да не легне, в случай че похитителят ѝ е човек, който се гневи от всичко, което излиза извън рамките на безусловното покорство. Ако е така, тя щеше да бъде покорна.

Или пък беше човек, който уважава силата.

Силата, реши Бетани, и остана да седи неподвижно с лице към вратата, докато тя бавно се отваряше.

Мъжът, който влезе, беше висок, с късо подстригана коса и дълбоко хлътнали очи, които не се виждаха на слабата светлина, процеждаща се от пролуките в ъглите. Носеше широки панталони, от онези с допълнителни джобове на бедрата, а ризата му беше подпъхната вътре — най-обикновена памучна риза като тези на механиците или на портиерите.

Само че човекът, който я гледаше от отворената врата, не беше механик, освен ако не смяташ лекарите за механици, което в известен смисъл е вярно.

Това беше Костотрошача. В известен смисъл и той беше ортопед като д-р Джонсън, който ѝ намести ключицата преди две години, защото беше паднала, докато слизаше от коня. И макар ръцете на Бетани да трепереха в скута ѝ, тя възнамеряваше да се отнася към него с уважение, каквото би проявила към всеки друг лекар.

— Много мило, че най-накрая се появи — каза тя.

Гласът ѝ прозвуча напрегнато и видимо емоционално, но само толкова успяваше да контролира тялото си.

— Нещо против да смениш стаята?

Въпросът я свари неподготвена, затова се изправи и отговори с единственото, което ѝ хрумна:

— Добре.

Мъжът отстъпи встрани и ѝ подаде ръка:

— Хвани ме за ръка.

Тя се приближи до него, поколеба се само за миг, после пое голямата му ръка. Беше мека и хладна, не като ръцете на мъжете, които си изкарват прехраната, като местят камъни и косят ливади.

Бетани заговори, преди да успее да обмисли думите си:

— Ръцете ти не са каквито очаквах.

Той само я изгледа.

Тя очакваше тази среща с огромно нетърпение, понеже знаеше, че единствената ѝ надежда да оцелее зависи от това дали ще съумее да промени него, себе си, или и двамата. Ето защо се зае да изпълнява каквото си беше намислила прекалено ентусиазирано. Той щеше да разгадае намеренията ѝ и веднага да ги обяви за манипулация!

— Меки са. На такова място не очакваш да срещнеш човек, който ухае на лосион и има меки ръце.

— Благодаря ти — каза той.

Стисна ръката ѝ здраво, но не насила, и я изведе от стаята, после тръгна по коридора, покрай бетонните стълби в дъното и към една врата най-отзад.

— Можеш да се облекчиш в тази тоалетна. Водата не се пуска, ще трябва аз да се погрижа по-късно. Махнал съм всичко, което би могла да използваш като оръжие, затова всички дребни приспособления от тоалетната липсват. Но поне ще останеш насаме. — Отвори вратата и тръгна по коридора, където се обърна и я погледна. — Моля те, не се бави.

Тя влезе в малка приземна баня, осветена от пукнатина във вратата. До стената имаше керамична тоалетна, която изглеждаше и миришеше така, като че ли неотдавна е била почистена с белина. В помещението нямаше нищо друго освен пакетче хартиени кърпички. Дори седалката на тоалетната беше махната.

Костотрошача беше не само много чист, но и много предпазлив човек.

Бетани опита да се облекчи, но ръбът на тоалетната чиния беше студен, а бъдещето ѝ бе несигурно, затова не успя да се отпусне. Все пак, ако се позабавеше, за да уринира, щеше да му покаже, че не се чувства твърде неудобно и съумява да поддържа основните си телесни функции. Вече беше започнала да осъществява връзка с него, като

демонстрира уважение и сила. Ако успееше да се облекчи сега, това само щеше да ѝ помогне.

Затова се постара да запази спокойствие и най-накрая успя да се изпишка.

Доволна, че все още притежава силата на духа да продължи, взе пакетчето с хартиени кърпички и излезе в коридора. Той я чакаше търпеливо в дъното.

— Имаш ли нещо против да ги взема? — попита Бетани с кърпичките в ръка.

— Не. Твоята стая е онази в края. Вратата е отворена.

Мисълта да се премести в друга стая, особено в такава, която той вече нарича „твоята стая“, беше ужасяваща. Обаче Бетани се завъртя на пети и влезе в помещението, без да покаже с нищо, че се страхува.

Мъжът влезе след нея и ѝ посочи метално легло покрай отсрещната стена.

— Седни на леглото.

Тя се подчини. Той отиде до лампата, която висеше от дебела греда на тавана, запали фитила и духна кибритената клечка. Жълтеникавата светлина прогони мрака от ъглите на стаята.

Мъжът затвори вратата, заключи с катинар и пъкна ключа в джоба си. Стаята беше два пъти по-голяма от другата, в която Бетани бе живяла през последните няколко дни, но иначе много приличаше на нея — като се започне от леглото и се стигне до пръта, който се издигаше в средата от пода до тавана. Същите стени, същият таван, нашарен от кафяви корени, които бяха или мъртви, или умираха.

Единствената разлика беше странното кръстовидно съоръжение, закрепено на стената вляво от нея. Дървени блокчета, които изглеждат бяха залепени или заковани за бетона отзад. Между блокчетата имаше разстояние и те образуваха обърнато Y с кръстовиден елемент отгоре. Не беше сигурна какво е това — най-вероятно беше останало от нещо, което преди е било вградено в стената.

— Казвам се Алвин — представи се мъжът.

Тя отново се обърна към него и видя, че той стои, пъкнал и двете си ръце в джобовете на панталоните.

— Някои хора ме наричат Костотрошача. Освен това обичам да си мисля, че съм Сатана. Можеш да ме наричаш Алвин или Сатана, но

моля те, не ме наричай Костотрошача. На хартия изглежда добре, обаче не ми харесва как звучи.

Това е, помисли си Бетани. Моментът най-сетне беше настъпил. Все още не знаеше какви са плановете му, но те едва ли вече имаха значение. Онова, което имаше значение, беше тя да намери начин да осъществи връзка с това чудовище. Със Сатаната. С Алвин.

Предстоеше ѝ да склучи сделка с дявола, а той стоеше пред нея с ръце в джобовете и ухаеше на лосион.

Бетани остана права.

— Какъв лосион използваш?

— Нокзима — отговори той и извади ръце от джобовете си.

— Никога не съм го чувала.

— Майка ми го използваше. Подари ми първото бурканче, когато бях още дете. Използвам го до ден-дневен. Има лечебни свойства и поддържа кожата ми гладка. Майка ми ми се подиграваше, понеже кожата ми не беше гладка като нейната, но след като започнах да се мажа с този продукт, положението се промени. Обаче не сме тук, за да разговаряме за лосиони, нали, Бетани?

— Не, вероятно не.

— Знаеш ли защо те доведох тук?

— За да ми строшиш костите.

— Значи все още не разбираш. — Той замълча, леко смръщен. — Или пък и ти си глупава като другите. Ако се окаже, че си глупава, ще се наложи да ти строша костите.

Бетани бавно се приближи към металния кол, който подпираше тавана, и го хвана, за да запази равновесие.

— Алвин, според мен ти знаеш, че не съм глупава. Просто съм в неизгодно положение. Не може да се каже, че съм била поканена тук. Вече много дни чакам да дойдеш и да ми обясниш. Откъде да знам защо си ме довел, след като не ми казваш?

Той я наблюдаваше с хлътналите си очи, все още с ръце в джобовете. Беше виждала хиляди мъже като Алвин на улицата, в мола, по трибуните на футболните стадиони, но изобщо не им беше обръщала внимание. Обаче в очите на този човек имаше нещо мрачно, нещо много тревожно.

Ако го беше срещнала на някой стадион и го беше погледнала право в очите, несъмнено щеше да потръпне и със сигурност никога не

би забравила този поглед.

В него се спотайваше бездънно зло. Зениците му пропадаха в пъкъла. Името Сатана наистина му подхожда, помисли си Бетани, и не успя да овладее още една тръпка. Ръката ѝ на стоманения прът обаче остана спокойна, крепеше я и Бетани се съмняваше, че той ще разбере колко я плаши присъствието му.

Трябваше да прекъсне безмилостния му поглед.

— Е? Ще ми кажеш ли защо ме доведе тук?

— Ако не си глупава, ще се досетиш.

— Много мислих и не мога да разбера защо някой ще отвлеча непознат от леглото му посред нощ и после ще го заключи в мазе, където да чака да му строшат костите.

Прозвуча като обвинение и Бетани побърза да смени тона, когато долови грешката си:

— Поне така си помислих отначало. После си дадох сметка, че вероятно ме познаваш. Вероятно имаш основателна причина да постъпиш така. Не си луд, който действа на посоки. Ти имаш съвсем конкретен план и си убил няколко момичета, следвайки този план.

Той не продумваше. Може би Бетани бърбеше повече, отколкото трябва. Искаше да го накара той да проговори. Трябваше да усеща, че той е свързан с нея, за да може в крайна сметка, колкото и да е невероятно, да се откаже от намерението си да ѝ натроши костите и да я убие.

— Искам да разбера, Алвин. Наистина искам. Никое от останалите момичета не го е направило, но аз наистина искам да разбера, преди да умра.

Ръцете на мъжа висяха отстрани на тялото му, като че ли не беше сигурен какво да прави с тях. Заговори тихичко:

— Другите убих бързо. Досега вече половината им тяло щеше да е натрошено и те щяха да се усукват на пода, мъчейки се да дишат. Ти обаче — вдиша той през носа и преглътна мъчително — си различна. Надявам се да го разбираш.

Той трепереше. Стоеше на метър и половина от нея, гледаше я с искрящите си сини очи и целият трепереше досуц като самата нея.

Мъж и момиче, лице в лице в това мазе, които трепереха мълчаливо.

— Знаеш ли какво означава името ти? — попита той.

Знаеше от часовете по теология в училище „Сейнт Майкъл“. Произхождаше от Елизабет.

— Моят Бог е клетва за вярност — отговори тя.

— А баща ти спази ли клетвата си?

Заместваше взаимно баща и Бог.

— Не.

— Майка ми също ме предаде. Мразя майките. Мразя бащите. Те всички са лъжци.

— Значи все пак помежду ни има нещо общо. — Той беше престанал да трепери, а тя се беше разтреперила отново, но пък много ясно беше усетила, че не бива да го заплашва, като се опитва да поеме контрол над каквото и да било, включително над разговора.

Той дълго се взира в нея, сякаш се опитваше да прецени доколко е искрена.

— Харесват ли ти очите ми? — попита Алвин.

Бяха красиви и много плашещи едновременно.

— Красиви са.

— И твоите. Харесвам сини очи.

Тя неволно потръпна.

— Искаш ли да ми видиш кожата? — попита той.

Бетани беше поразена най-силно от факта, че не се страхува в негово присъствие. Изпитваше някакво странно облекчение, че е с него. Беше много по-добре от несигурността, която я преследваше от дни. Да стои тук с Алвин ѝ носеше необяснима утеха. Знаеше, че ще приеме част от него, и това се оказа не толкова ужасяващо, колкото си беше представляла.

Човекът пред нея сега беше нейното средство да оцелее. Беше нейният спасител. Алвин беше единствената ѝ надежда за живот и тя се вкопчи в него, както вероятно правеше и той.

— Да. Да, Алвин. Бих искала да видя кожата ти.

Той започна да разкопчава ризата си, а когато приключи и с последното копче, съблече дрехата, сгъна я на четири и я положи на земята.

Кожата на Алвин Финч беше бяла. Бледо и прозирно бяло, под което личеше мрежата от сини подкожни вени по раменете и по ръцете му. Гърдите му бяха гладки и изглеждаха силни, но не като гърдите на културистите.

Много неща в този миг можеха да накарат Бетани да се разплаче. Беше пленница на мъж, който бръснеше цялото си тяло, мажеше се с лосион и отвличаше момичета, за да им строши костите. Мъжът току-що беше свалил ризата си и я наблюдаваше с най-страшните очи, в които бе надзървала. А ето че вече се доближаваше до нея. Бавно като Стивън Хил на онази първа и последна среща, когато се беше опитал да ѝ се нахвърли.

Само че плачът изобщо не влизаше в намеренията ѝ.

Алвин Финч спря на около метър от нея, свел поглед и дишащ равномерно. Тя не желаше да надникне в очите му и вместо това се загледа в гърдите, които бяха на нивото на очите ѝ.

Лосионът му миришеше едновременно сладникаво и на лекарство, а кожата му сякаш сияеше на светлината на пламъка.

Бетани беше чела книга за жена, която се влюбила във вампир, и сега в главата ѝ се завъртяха картини от това съблазняване. Не изпита обаче изкушение да опита забранения плод.

Усещаше единствено отвращение.

По едната ѝ буза се търкулна сълза. Плачеше ли? Не бива да плаче! Не пред него. Тъмните вени, очертани под кожата му, сякаш бяха пълни с нещо черно, не с червена кръв. Гърдите му се издигаха и спускаха, гладки и избръснати, и за един кратък миг тя се почувства принудена да пресегне и да го докосне, но страхът прогони този импулс.

— Харесва ли ти? — тихо попита мъжът.

Не, не искам да ми харесва.

Объркване загриза мислите ѝ. Бетани преглътна и каза онова, което знаеше, че иска да чуе той.

— Да.

— Помислих си, че може да се уплашиш.

— Така би трябвало, нали?

— Почти свършена е. Другите се плашеха от мен.

В гласа му имаше печал, но освен това тя сякаш долови и съвсем лек гняв. В този миг си каза, че вероятно разбира Алвин Финч по-добре.

Намираше се в присъствието на силен човек, за когото отнемането на човешки живот не представляваше проблем. Сатана, както сам се беше нарекъл.

Само че той беше толкова окаян, колкото и самата тя. Финч искаше само да бъде нужен. Обичан. А когато нямаше нито едно от двете, прибягваше до убийство, за да потуши болката си.

Точно както един тийнейджър се опитва да превъзмогне болката, че е отхвърлен, като си пререже вените. Хората правеха много откачени неща, за да бъдат желани.

— Как може някой да се плаши от кожата ти? — попита тя.

Той просто дишаше. Бетани не биваше да допуска грешката да звучи покровителствено, като майка.

— Когато си отвялякъл тези момичета от домовете им и си ги завързал, те не са били в състояние да реагират разумно — отбеляза Бетани. — Всичко ги е плашело.

— Или са завиждали.

Тя вдигна ръка, видя, че трепери, и отново я свали.

— Може ли да я докосна?

Той се поколеба за миг, преди да реши.

— Да. Да, искам да я докоснеш.

— Ръцете ми треперят. Непривично ми е, нервна съм.

— Така е по-добре.

Тя пресегна треперещата си ръка и докосна плътта над дясното му зърно. Беше студена и учудващо гладка, когато прокара пръсти по кожата.

За един шеметен миг Бетани изпита по-скоро удивление, отколкото страх. Не разсъждаваше ясно, навярно поради твърде дългото си пленничество. Помисли си, че усеща неочаквано удоволствие от допира до кожата на Алвин, понеже той вече е пречупил съзнанието ѝ.

Че той троши кости, но и не само кости. Прекършваше и волята на хората и явно вече бе започнал да бърника и в нейното съзнание. Тя усещаше ума си като астероид, привлечен от невидимо, но мощно магнитно поле в безкрайния мрак.

Бетани обаче не се противопостави на притеглянето.

— Какъв лосион каза, че използваш?

— Нокзима — повтори той.

Тя си каза, че помежду им има връзка. Той я беше избрал, а сега и тя посвоему го избираше. Седемте момичета преди нея не бяха откликнали така.

Прокара пръсти по кожата му, разсеяна от откритието, че не изпитва отвращение от усещането. Във властта на този мъж беше да ѝ подари живота или да ѝ го отнеме и за миг тя насочи мислите и чувствата си към неговата власт да я спаси.

Вдигна другата си ръка, откликвайки на силното си желание да плъзне ръце по широките му гърди и да го придърпа към себе си. Да моли за милост. Да се закълне, че ще остане негов другар.

Изпитваше смесени чувства и се мразеше, задето изобщо се чувстваше привлечена към него, но освен това съзнаваше, че на карта е заложен животът ѝ.

Затова постави двете си ръце на гърдите му и бавно ги плъзна встрани.

— Майка ти явно е разбирала от тези неща.

Той не отговори веднага, може би изненадан от смелостта ѝ.

— Тя имаше много красива кожа — каза. — Убих я.

Бетани усети тревожна тръпка. Разбира се, ето това беше. Алвин Финч завиждаше на майка си и на нейната кожа. Тя го е карала да се чувства зле заради недостатъците му. Тъй като не можеше да изглежда като нея, той дори бе вдигнал ръка да я убие и го правеше отново и отново с всяко момиче, което убиваше.

Ето затова се наричаше Сатана. Алвин беше Сатана, изпаднал в немилост пред онзи, който му беше дал живот.

В лицето на Бетани беше намерил човек, който разбираше това предателство, е... може би не в онази степен, която го беше тласнала към толкова силна ярост.

— Баща ти заслужава ли да умре? — попита я той.

Бетани се взря в очите му и позволи на стаения в тях мрак да я притегли.

— За мен той вече е мъртъв.

— А заслужава ли да бъде мъртъв за теб?

— Никога не е бил до мен. Като малка го виках, а него все го нямаше и не ме чуваше. За мен той отдавна е мъртъв.

— В такъв случай би ли му строшила костите?

Не ѝ допаднаше посоката, в която я водеше той, но беше безсилна да се съпротивява. Тук, насаме с Костотрошача, след като докосна кожата му и разбра яростта му, Бетани имаше чувството, че може да бъде жестоко откровена.

— Старая се да не мисля за него.

— Защо? Защото събужда у теб гняв ли?

— Да, отчасти заради това. Не ми харесва какво изпитвам, когато мисля за него.

— Какво изпитваш?

— Тъга — сви рамене тя.

— Гняв?

— Да, и малко гняв.

— Задето те е изоставил?

— Да.

— В такъв случай би ли му строшила костите?

Искаше той да престане с въпросите, затова отговори онова, което той искаше да чуе.

— Да.

— Тогава знаеш как се чувствам.

Смая се, когато видя, че по дясната му буза се стича сълза. Помежду им имаше връзка. Със сигурност не беше правил това с другите момичета.

Насърчена и дори мъничко обнадеждена, Бетани бавно плъзна ръцете си към гърба му и усети как кожата му настръхва.

— Какво искаш от мен, Алвин? — тихо попита тя.

Той дишаше учестено и плътта му трепереше под връхчетата на пръстите ѝ.

— Какво ще те направи щастлив? — попита тя.

Той вдигна ръце, стисна китките ѝ силно като менгеме и ги дръпна от тялото си. Взря се в китката ѝ, във вътрешната страна на дясната ѝ китка, където се беше порязала.

— Какво е това? Ти... ти си се порязала?

Внезапният му гняв я ужаси.

— Мръсна уличница, порязала ли си се?

— Не...

— Как можа да го направиш?

— Аз... — Какво можеше да каже? Усети гореща сълза да се стича по бузата ѝ.

Алвин я погледна и изражението му се смекчи.

— Никога не бих допуснал да ти се случи това. Никога не бих те оставил сама, за да изпитваш такава болка.

Дишането му се нормализира и хватката около китките ѝ отслабна.

— Ако го направиш отново, ще счупя всяка костичка на тялото ти.

— Няма.

Той целият трепереше.

— Искам да ми бъдеш дъщеря.

После Алвин Финч се обърна, излезе от стаята и заключи вратата зад себе си, оставяйки прилежно сгънатата си риза на пода.

Бетани се приближи до леглото, отпусна се бавно върху тънкия дюшек и се разплака.

Две бяха причините, поради които Райън в крайна сметка не се огъна и не каза на Рики Валънтайн, че Костотрошача ще го чака в ранчо „Гарваново гнездо“ в западен Тексас.

Първата: Райън бе сигурен, че въпреки добрите си намерения ФБР не можеха да спасят Бетани.

Втората: имаше шанс самият той да го направи. Колкото и слаба да бе вероятността, докато впрегнеше съзнанието си в тази работа, щеше да запази разсъдъка си, тялото си, всичко, съсредоточено единствено над старанието да предостави на тази вероятност място да расте.

Беше научил, че не е способен да строши костите на невинен човек, за да спаси дъщеря си, но своите кости можеше да строши до една, само и само да я спаси.

При други обстоятелства на Райън никога не би му хрумнало, че железните окови предоставят някакъв шанс, но сега размишляваше над тази възможност още от мига, в който го преместиха в килия в централното управление и щракнаха белезниците на китките му.

Килията му беше една от петте, предназначени за временни затворници, а не каквито беше виждал по телевизията — с койка, тоалетна и мивка. Стената откъм коридора се състоеше от стоманени решетки, а останалите три стени във всяка килия три на три метра бяха бели и бетонни. В най-отдалечения ъгъл имаше единично легло, а закрепена за китката на затворника верига не му позволяваше да стигне до решетките.

— Защо е тези верига? — попита той двамата пазачи, които го придружиха до килията.

— За да не избягаш при мама — ухили му се единият.

Другият се придържаше по-стриктно към протокола:

— В килиите затворниците са оковани през цялото време. Ако ти се ходи до тоалетна, викаш ни. Заставаш с лице към стената, ние влизаме, слагаме ти белезници, сваляме веригата, водим те до

тоалетната и те връщаме. — Сложи една кофа на пода и му нареди: — Ако ти се пикае, пикай тук — не сме ти санитарии.

Пазачите го блъснаха безцеремонно в килията и прикрепиха веригата към лявата му китка с помощта на широка два сантиметра и половина стоманена пластина, която се заключваше.

Привършваше строителството на нови съоръжения, в които всеки затворник щеше да има собствена тоалетна, а междуременно използваха система, която Райън изпробва десет минути след пристигането си.

— Какво има?

— Трябва да отида до тоалетната.

— Току-що влезе. Защо не отиде преди да те вкараме в килията? А сега искаш да те мъкна до кенефа и да те чакам да се мотаеш, така ли?

— Освен ако не искаш да си свърша работата тук.

Пазачът, нисък оплешивяващ мъж, който обичаше да върви с ръка върху четирийсет и пет милиметровия си пистолет на кръста, изруга.

— Длани на стената.

Райън се обърна към стената и опря на нея двете си ръце, докато онзи отваряше вратата на килията.

— Ръцете зад гърба, една по една.

Той се подчини. Белезниците бързо щракнаха на китките му и веригата беше отключена. Стовари се на пода със силно дрънчене.

— Обърни се.

Заведоха го в тоалетната, където последва друга поредица операции, но той размишляваше за килията си. За оковите.

Пет минути по-късно отново беше вързан за тях.

Докато беше окован, нямаше как да се измъкне от килията. А щом му свалеше веригата, пазачът вземаше други предпазни мерки, така че затворникът нямаше шанс да го победи в евентуална схватка.

Райън седеше на койката, виждаше се в дебелия стоманен гривна около китката си и в съзнанието му изплува рисунката на Костотрошача. На нея имаше една кост, която придържаше палеца, трапецовидната кост. Потърка я и усети очертанията ѝ под плътта си.

Успее ли да счупи трапецовидната кост, ръката му щеше да се свие с около два сантиметра. Беше го разбрал от рисунката на онази

стена. Можеше да се наложи да счупи и някоя от метакарпалните си кости, за да успее да промъкне длан през гривната на оковите.

Ако понесеше болката, имаше огромен шанс да изненада пазача и да му отмъкне оръжието.

Странна мисъл споходи Райън, докато седеше на леглото и умуваше как да строши собствените си кости. Сигурно Костотрошача вече бе причинил същото на дъщеря му. В известен смисъл му се струваше оправдана болката от чупенето на собствената си лява ръка, за да има поне някаква надежда да отиде при нея.

Най-малко това можеше да направи. И знаеше как да го постигне. Тук, използвайки леглото като инструмент, веригата и тежестта на собственото си тяло, може би щеше да успее да си счупи костите.

Идеята го завладя изцяло.

* * *

— Това не ми харесва. — Рики надигна бутилката бира „Корона“ сякаш да отпие, но вместо това само я размаха, за да подчертае думите си. — Прилича ми на ареста на Фил Суицър. Обстоятелствата отговарят, мотивът отговаря, всичко отговаря, но човекът не е който трябва.

Марк Реснър поклати глава:

— Може и да не е той Костотрошача, но е виновен, нали? Съгласен съм с Кракър, градът незабавно се нуждае от виновник зад решетките, дори да не е онзи, когото преследвахме преди две години.

Седяха в „Тетъл Тейл“, кръчма на Четвърта улица в центъра на Остин, в която през почивните дни имаше места само за правостоящи заради музиката на живо и студентите от намиращия се наблизо Тексаски университет. Днес самотното пиано свиреше на по-малобройна и по-зряла публика.

Вдясно от тях стрелките на високия метър и половина старинен часовник показваха почти полунощ. Дори през работните дни Остин, Тексас, световната столица на живата музика, не спеше. Двамата с Марк обаче спяха и се бяха уговорили да не остават след полунощ.

— Знаеш, че прокурорът ще даде всичко от себе си, за да лепне цялата вина на Еванс. И понеже така и така се заговорихме за това, прокурорът постъпи по същия начин и предния път.

— По кой начин? Подхвърлил е кръвта като улика?

Тя отпи и остави бутилката, без да си направи труда да му отговори.

— Проблемът е, че нищо не елиминира Еванс. Сто пъти прегледах свързаните с Костотрошача улики, с които разполагаме — местата, времето, докладите на криминалистите — нищо не оневинява Еванс. Дори телефонът, който намерихме в каменната кариера. Обажданията са от друг мобилен в същия район. Възможно е сам да си е звънил.

— Но?

— Но... ти ми кажи, след като го погледнеш в очите.

По лицето на Марк бавно се разля иронична усмивка.

— Да не би да харесваш този тип?

— Моля те, както сам каза, той е виновен. — Тя отново вдигна бутилката, завъртя я между ръцете си и отлепи ъгълчето на етикета. Изпитваше... уважение. Със сигурност не беше нищо романтично.

Марк се облегна назад.

— Трябва да признаеш обаче, че има нещо изключително привлекателно в баща, отчаяно решен да спаси дъщеря си.

— Ако допуснем, че той прави точно това — уточни тя.

— Нима не го твърдиш?

Рики въздъхна и се облегна назад в същата поза като неговата.

— Имаше нещо в очите му, когато разговарях с него в хотелската му стая преди два месеца. Тъкмо беше проснал на пода прокурора, което честно казано не ме притесни особено, а бракът му се разпадаше. Имаше стотици причини да бъде бесен. А той просто ридаеше. Сърцето ми се късаше.

— Значи според теб той казва истината.

Рики се взря в партньора си за миг. До неотдавна в нощ като днешната щеше да потърси утеха в обятията му. Но вече беше сама, точно като Райън.

Отмести поглед от Марк и се загледа към пианиста.

— Ако трябва да заема нечия страна, да. Според мен той казва истината. Според мен е отвлякъл Уелш, понеже му е казано, че не го ли

направи, дъщеря му ще умре.

— А ние грешим, като не приемаме версията му.

— Ако съм права, да — отново го погледна Рики.

— Е, скоро ще разберем, нали?

— Защо?

— Когато намерим тялото на момичето, патологът ще ни каже дали костите ѝ са били счупени преди или след като сме арестували Райън Еванс. Ако имаме късмет, ще можеш преспокойно да направиш извода, че тя е убита след ареста на Еванс и да го оневиниш поне за това. Но все пак ще трябва да се разправяш с прокурора.

Перспективата беше отвратителна, но вярна. Фактът, че си седяха тук и си клатеха краката, докато Бетани все още беше неизвестно къде, накара Рики за пореден път да прокълне проклетата си работа.

— Ако Райън не е Костотрошача, съдебните заседатели ще го оправдаят за онова, което е причинил на прокурора. И след всичко, което е преживял, сигурно ще го осъдят на пробация или ще му наложат кратка присъда, но никой няма да натика един изтерзан баща в затвора за твърде дълго, не и пред погледа на всички други бащи, чиито дъщери са убити от Костотрошача. Когато цялата тази история приключи, той ще е обществен герой номер едно.

— Доста сериозно „ако“.

— Кое?

— Ако не е Костотрошача.

Тя остави полупразната бутилка на плота и погледна телефона си, да не би да не е чула някое обаждане заради шума.

— Нищо ли?

— Не. Той обаче твърди, че убиецът му е дал време до сутринта. За няколко часа можем да отидем до всяка точка на щата. А той разполага с време до три или четири сутринта, за да спази срока.

— Какво би могло да се промени от сега до три през нощта? Защо не ни каже сега, ако изобщо възнамерява да ни каже нещо?

— Ние може да се променим — обясни му Рики. — Можем да променим мнението си. Прокурорът може да размисли. След като оставих Еванс, изложих всичките си съображения защо трябва да му дадем последен шанс, като му закачим предавател, и Кракър обеща още веднъж да запознае Уелш с доводите ми.

— Няма начин, не и след това показно представление пред пресата днес следобед. Уелш вече се е устремил към следващите избори.

Колкото и да беше потискащо, никой не можеше да го оспори.

Рики извади пет долара бакшиш и остави банкнотата на масата.

— Тогава да се надяваме на обаждане от Еванс преди четири часа сутринта. Трябва да поспя.

— Скоро говорила ли си с някой от участъка? Той буден ли е?

— Преди половин час, точно преди да дойда тук. Да, беше буден. Просто си седял. Тръгваш ли?

— Ти върви, аз ще си допия бирата. Обади ми се, ако научиш нещо.

Рики тръгна по Четвърта улица към ресторант „Тралъкс“, където един служител беше паркирал колата ѝ. Подаде квитанцията си на момчето и позвъни в участъка, докато чакаше. Вдигна Джонсън, един от пазачите от нощната смяна, и той се съгласи да отиде да провери набързо.

Върна се след трийсетина секунди и потвърди, че Еванс все още е буден и е легнал, но едва ли скоро ще заспи.

— Защо?

— Просто така изглежда — втренчил се е в тавана, сякаш той всеки момент ще се срути. Потти се като прасе.

— Потти ли се?

— Цялата му риза е мокра.

Тя се навъси. Така. Потял се. Може пък да промени намерението си.

Рики пристигна в апартамента си в дванайсет и четирийсет, звънна на Кракър за последно, да не би пък да ѝ вдигне, и седна пред телевизора за да изпусне малко парата, понеже той не вдигна.

Прегледа дигиталния си рекордер и погледа малко шоуто на Летърман, после си събу обувките, легна в ъгъла на дивана и остави изтощението постепенно да я тласне към съня. Щяха да ѝ се обадят, беше им оставила всичките си телефонни номера.

* * *

Летърман все още се хилеше на монитора, когато Рики сепнато се събуди от дълбок сън половин час по-късно. Два часът. Грабна мобилния си от масичката.

— Да?

— Агент Валънтайн?

— Той проговори ли?

— Моля?

— Еванс! Еванс проговори ли?

— Ами, не... госпожо, не. Обаждам се от името на заместник-директора Кракър. Ще изчакате ли на линия?

— Кракър ли? Разбира се.

Кракър? В два сутринта? Значи прокурорът се беше съгласил. Ако е така, трябваше да побързат. Тя притисна телефона към ухото си и започна да се обува.

Изпусна телефона. Вдигна го от килима и го долепи до ухото си.

— Ало?

Нищо. После в ухото ѝ прозвуча познатият глас на Кракър.

— Рики?

И веднага разбра, че нещо не е наред. Изправи се.

— Какво има?

— Рики, аз съм в дома на Бърт Уелш. Бог да ми е на помощ, не знам как допуснахме да се случи.

— Кое?

— Той е мъртъв. Изглежда като дело на Костотрошача.

Сърцето ѝ подскочи, за миг сякаш спря и после продължи да тупти равномерно.

— Мъртъв ли е?

— Намерен е преди няколко минути след анонимно обаждане за убийство в къщата му.

— Как е намерен? Откъде знаете, че е бил Костотрошача?

— Намерихме го на леглото му, вързан за пръчките, гол. Всички кости по крайниците му са счупени. Боже, прилича на... — Плътният глас на Кракър му изневери.

— И няма кръв?

— Не. Няма кръв освен от главата, където е бил ударен, за да загуби съзнание. Дано да е бил в безсъзнание.

От внезапното прозрение краката ѝ омекнаха като гумени.

— Райън ни предупреди, че това ще се случи.

Мълчание.

— Той ни предупреди, че Трошача иска смъртта на Уелш. Баща на лъжата, нали? Когато Райън не е успял да изпълни изискванията му, той лично се е заел с Уелш, а после се е обадил, защото иска да го намерим. Не иска да приписваме неговите дела на Райън.

— Той е мъртъв, Рики. За бога, прокурорът на Остин, Тексас, току-що е бил жестоко убит по същия начин като жертвите, за които се кълнеше да отмъсти. И се е случило под носа ни! Имаш ли представа как изглежда тази работа?

Рики обаче не даваше и пет пари как изглеждало нещо на някого. Една-единствена мисъл изпълни главата ѝ, само една.

— Ами Райън?

— Той е заключен в...

— Обадохте ли се там?

— Той е в килия, Рики.

— Но проверихте ли? — попита тя толкова настойчиво, че едва не разтресе телефона.

Мълчание.

— Не. Най-напред звъннах...

— Ще ви се обадя. — Тя прекъсна разговора. Бързо прегледа списъка с последните си обаждания, намери каквото търсеше, и позвъни.

Телефонът звънна седем пъти и никой не вдигна. Тя затвори, провери дали е набрала вярно номера и позвъни отново. Този път служителката вдигна след десетото повикване.

— Изчакайте, моля. — И толкова. Жената рязко прекъсна линията и я остави да чака. Рики запаса пистолета си и тръгна към колата. Запаля и излезе на улицата. Още не я свързваха. Изруга и отново позвъни на Кракър.

— Кракър.

— Нуждая се от помощта ви. Имате ли друга линия за връзка с участъка на Осма улица? Централата не отговаря.

— Как така не отговаря?

— Там става нещо и искам да ме свържете! — кресна тя.

— Задръж.

Той я остави на изчакване. Рики пое по булеварда и се отправи на юг. В два часа сутринта магистралата беше почти празна, затова тя наду до сто и петдесет. Съгласно законите на щата превишаването на скоростта над сто и петдесет километра в час изискваше нарушителят веднага да бъде изпратен в затвора. Тя и бездруго се беше запътила натам.

Измина километър и половина, преди отново да чуе гласа на Кракър на фона на телефонен звън:

— Рики?

— Тук съм.

— Провеждам конферентен разговор. Само този номер имам, така че...

— Четиринайсета улица, временен арест, моля изчакайте...

— Тук е Марк Кракър, ФБР. Как се казващ, синко?

— Сержант Джоузеф Спинели.

— Добре, Джоузеф. Трябва да говоря с някой от шефовете ти.

— Аз... За инцидента ли става дума?

— Какъв инцидент?

— Извинете, но тук е същинска лудница. Един затворник избяга от килията. Ударил пазача и успял да офейка, преди да се включи алармата. Началникът на нощната смяна...

— Кой затворник? — попита Рики.

— Еванс — отговори полицаят. — Дето отвлякъл прокурора.

Разбира се. Какво друго да очакват! Рики натисна педала на газта още малко.

— Кога?

— Преди около половин час — отговори Спинели.

— От този момент местопрестъплението е част от федерално разследване — строго разпореди Кракър. — Отрежете достъпа. Чувате ли ме, сержант Спинели? До половин час ще пристигне екип криминолози. Никой нищо да не пипа. Разследването вече е федерално.

— Шефът иска да говори с вас, сър.

— Свържи ме.

— Един момент. — Сержантът шумно остави слушалката.

— Рики?

— Вече пътувам нагам, сър. Кажете им, че ще пристигна след десет минути.

* * *

Рики държеше оковите в облечената си с ръкавица ръка и бавно ги разглеждаше, обмисляйки трескаво историята, която ѝ разказаха. Марк Реснър току-що бе пристигнал, след като тя го събуди с новината.

Един криминолог вече снемаше отпечатъци, но много въпроси оставаха без отговор и трябваше да бъдат проучени. Всички знаеха какво се беше случило.

Знаеха кой е затворникът, лично го бяха тикнали в килията.

Знаеха, че е успял да се измъкне от оковите. Знаеха, че повикал пазача, понеже искал да отиде до тоалетната. Знаеха, че Джонсън откликнал на молбата, строго следвал разпоредената процедура и влязъл в килията едва след като затворникът бил застанал до стената, а окованата му ръка се виждала съвсем ясно.

Знаеха, че Еванс е надвил Джонсън и той изпаднал в безсъзнание, преди да успее да натисне алармата. След това затворникът взел оръжието на пазача и униформата му и успял да излезе от сградата, преди друг пазач да отиде да търси Джонсън и да го открие в килията по боксерки.

Знаеха, че Райън е взел ключовете на Джонсън и че една бяла хонда е изчезнала от паркинга отзад.

Не знаеха обаче къде е отишъл Райън.

Нито как е успял да се измъкне от веригите.

Марк се взираше в стоманената гривна в ръцете на Рики.

— Трябва да измислят по-ефикасен начин да оковават затворниците.

— Това е само временно. Тук не държат затворници често, само при специални случаи по молба на прокурора.

— Специални случаи ли? Такъв ли е нашият човек?

— Те така му викат, не аз. — Тя завъртя черната верига и се опита да пхне ръка в тесния отвор, но не успя. Може би с малко вазелин...

— Еванс не беше дребен. Ръцете му бяха доста по-големи от моите.

— Има само един начин да се е измъкнал.

— Счупил си е палеца.

— Най-малко.

Тя подаде веригата на Марк.

— Ето на това му викам всеотдайност.

— На него май започва да му харесва.

Рики го погледна:

— Нищо не е по-далеч от истината. Според мен нищо на света не го ужасява повече от мисълта, че костите на дъщеря му може да бъдат натрошени. До такава степен, че е готов да строши собствената си ръка заради нищожния шанс да спаси момичето.

— Е, това е едното тълкувание.

— Бил е тук, окован във вериги, когато Костотрошача е убил Уелш. Райън Еванс е баща, готов на всичко, за да спаси дъщеря си. Това е единственото тълкувание.

Марк кимна, съгласи се и пусна гривната на леглото, където тя издрънча върху веригата.

— Върнахме се на изходна позиция — каза той.

— Една хонда „Акорд“ се носи с огромна скорост някъде по страничните пътища. Поне не е черна.

— Кой знае защо ми се струва, че това няма значение. На сутринта хондата вече няма да я има, а Еванс ще е при Костотрошача.

Тръпки я побиха при тази мисъл.

— Бог да му е на помощ.

Нощта беше тъмна, нощта беше студена, нощта беше ад там, отпред, отвъд обсега на фаровете, зад следващия завой, в „Гарваново гнездо“. Райън натискаше до дупка педала на газта, здраво стиснал волана с дясната си ръка, и горещо се молеше да не е закъснял.

Болката пулсираше нагоре по ръката му от костта до палеца, която беше счупил. Беше подпъхнал веригата между рамката на леглото и една от пречките, така че цялата тежест на тялото му да падне върху палеца, когато се дръпне рязко назад, но въпреки това костта беше издържала два неуспешни опита.

Когато най-сетне изпука и се строши, той припадна от болка.

Припадна още веднъж, докато опита да измуши строшената си ръка от гривната на оковите. Но успя и след петминутен отдих, за да дойде на себе си, нави веригата около китката си, за да изглежда, че все още е привързан към нея, и повика пазача.

Ако все пак има нещо хубаво в това да строшиш кост на ръката, то е, че отокът е ограничен, тъй като около палеца има много по-малко плът, отколкото край други кости като лъчевата или бедрената.

Лявата му ръка все още беше отекла, сякаш беше на човек, по-тежък от него с петдесет килограма, и пулсираше, както се тресе парен влак, запъхтян нагоре по хълма, но в сравнение с истинското му терзание болката беше поносима.

Никакво увреждане на нервите не можеше да се сравни с ужаса, който го измъчваше, докато хондата се носеше право на запад по празните пътища преди зазоряване.

Десетина възможни сценарии съскаха като змии, повечето стрелваха навън зловещите си езичета, за да му подскажат, че тя вече е мъртва. Че Бетани, детето, което беше пренебрегвал, всеотдайно отдаден на кариерата си, лежи мъртво и обезобразено в някоя дупка.

А ако беше жива — в което Райън в крайна сметка успя да убеди себе си, ако не поради друга причина, то защото Костотрошача бе обзет от толкова маниакално желание да тормози него и дъщеря му, че

едва ли щеше да приключи бързо — най-вероятно беше сериозно ранена. Обезобразена за цял живот. Може би онзи трошеше костите ѝ дори сега, докато Райън пришпорваше колата на границата на възможното.

Вече беше решил, че ако полицията го открие, преди да стигне до „Гарваново гнездо“, няма да спира преди Форт Дейвис, където щеше да се предаде и да настоява да говори с агента от ФБР Рики Валънтайн относно начина, по който ще изминат последните няколко километра до мястото на срещата. До ранчото „Гарваново гнездо“.

Затворен часове наред в колата само с мислите си, Райън се отдалечи още повече от спокойното и разсъдливо състояние, което би му помогнало по време на криза. Неведнъж не успяваше да сдържи сълзите си и понеже беше сам и нямаше какво друго да прави, освен да шофира, ги остави да се стичат на воля по бузите му. Но пък започнаха да му пречат да кара с висока скорост, затова изтри очи, стисна зъби и преглътна страха си.

По небето откъм изток се появи съвсем бледа сивкава ивица, когато той остави Форт Дейвис зад гърба си и отново натисна газта до дупка.

Когато се отклони по черния път към ранчото, хоризонтът вече бледнееше, обаче Райън все още се нуждаеше от фарове, за да вижда напред. Какво беше казал Костотрошача — като започне да просветлява, или на зазоряване? Така или иначе, нито просветляваше, нито разсъмваше. Все още беше преди зазоряване.

Райън намали, докато минаваше под извитата като арка табела на ранчото „Гарваново гнездо“ — беше успял да се добере дотук незабелязано. Само още стотина метра. Вече сериозно започваше да се притеснява, че е закъснял.

Отиде с колата на същото място, където беше стоял преди два дни, изключи двигателя и фаровете и впери поглед в мрака.

Отвори и стъпи в пръстта между вратата и автомобила. Слаби нощни шумове, щурци, ветрец, един-два гущера. Охлаждането на двигателя на колата.

Само че нощта му звучеше пусто и внезапно го обзе паника при спомена за предишното му дълго чакане. Заобиколи колата и огледа периметъра на лагера.

— Има ли някой?

Само тишина.

— Тук съм!

Само че Костотрошача едва ли щеше да се покаже, да се ръкува с него и да освободи Бетани за добро поведение. Какво изобщо си въобразяваше?

— Ей? Тук съм, за бога!

Гласът му отекина в нощта и едно гущерче от дясната му страна побягна, но изглежда нищо друго не забеляза присъствието на отчаяния баща.

Райън отпусна юмруци и се запъти към същото дърво, под което бе чакал предният път. Застана там и се огледа, оплетен от безредните мисли, които се въртяха в главата му, след като повече от двацет и четири часа не беше мигнал.

Нищо повече не можеше да направи. Нищо.

Бавно седна на мястото си, облегна ръце върху коленете си и се отпусна изтощен. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, за да опита да успокои нервите си, но нищо не можеше да възпре осезаемото пулсиране на дланите и ръцете му.

Нищо освен съня, а той не смееше да заспи сега. Онзи каза на зазоряване и времето вече приближаваше. После щеше да стане топло и Райън отново щеше да остане сам, подчинен на прищевките на онзи мъж, който може би го наблюдаваше и в момента, или пък беше решил да се забави още ден-два, или пък никога да не дойде.

И какво щеше да прави Райън тогава? На кого щеше да се довери? Какво гениално решение можеше да вземе, освен да чака и да чака, докато накрая — след ден, след седмица — най-сетне не приеме ужасната истина, че Бетани вече я няма? Или докато не откриеха Бетани някъде...

Никой баща не би могъл да направи повече. Ничие съзнание не бе способно да издържи още...

Тогава го връхлетя ударът — като изникнал от мрака локомотив. Стовари се върху главата му изотзад и достатъчно силно, за да угаси светлината в съзнанието му и тялото му да се стовари на земята като заклато животно.

Идън, Тексас

Алвин Финч спря пикапа форд F-150 в хамбара, затвори двете крила на вратата и прекъсна достъпа на светлина почти изцяло. Постоя малко, за да си събере мислите, признателен за късмета си.

Не само късметът обаче го беше довел на това място, криещо безпрецедентна възможност. Късметът нямаше нищо общо с факта, че ФБР все още не бяха започнали да душат край него. Неслучайно бе успял да прекоси една трета от щата Тексас посред бял ден, без никой да го спре.

Беше тук, в стария мухлясал хамбар заедно с бащата на лъжата, благодарение на старателно планиране и понеже на този ден Алвин Финч се беше превърнал в Сатаната.

Дори той самият не го съзнаваше напълно до онзи миг, когато застана срещу момичето, срещу Бетани, а тя положи ръце на гърдите му. Когато Алвин най-сетне го прозря, целият се разтрепери, а тази реакция беше необичайна за него.

Момичето, което щеше да стане негова дъщеря, беше най-красивото същество, до което беше заставал, имаше съвършена и неопетнена плът, първичен съсъд, съдържащ всичко лелеяно в живота.

Бетани беше съвършено същество и Алвин я мразеше повече от всичко останало в живота си, включително от майка си, която ненавиждаше много, много силно. Колкото и красив да беше Алвин, Бетани бе много по-красива, отколкото той би могъл да се надява да стане. И това прозрение го принуди да мобилизира и последните си сили, за да съумее да се овладее, защото се боеше, че ей сега ще се пресегне и ще строши ръцете ѝ, докато тя се опитва да го съблазни.

Възпря го единствено фактът, че щеше да му стане дъщеря. Сега повече от всякога искаше да спечели нейната безсмъртна обич, безпрекословната ѝ всеотдайност.

Той трябваше да стане неин баща! Тя трябваше да му бъде дъщеря. Само това можеше да го задоволи сега.

Алвин обичаше две неща, за три беше готов да убие. Обожанието на момичето, което щеше да му стане дъщеря. Безкомпромисната всеотдайност на тази дъщеря. Възможността да сподели кутия „Нокзима“ с дъщеря, която по-скоро би умряла, отколкото да го разстрои.

Съзнаваше, че тези истини са обвити в метафорична бъркотия, която онези, дето бърникат в съзнанието на хората, биха нарекли лудост, но нима те не биха нарекли и Сатаната луд?

От тази мисъл усети как нещо в стомаха му затрепка доволно. Макар че водеше по-скоро мъчително съществуване, да бъде Сатана си имаше и дребни предимства.

Свали задния капак на пикапа и огледа проснатия силует, увит със синя мушама. Бащата беше в съзнание, но бе парализиран от наркотика. Много беше важно да съзнава ужасния си провал.

Алвин отметна мушамата и дръпна човека за краката. Само че обувката му се изсули и отдолу се показва кафявият му чорап. Стисна го за петата и го задържа.

Спря, когато беше измъкнал тялото наполовина, смаян от начина, по който усещаше петата му в ръката си. Калканеусът. Никога досега не беше чупил калканеус, вместо него предпочиташе метатарзалните кости на пръстите на краката. За петата трябваше да удари с чук. Стиснал петата на Райън, Алвин реши, че оттам ще започне.

Очите на мъжа бяха отворени, вперени в тавана, а клепачите му потрепнаха веднъж. Ефектът на лекарството започваше да отслабва.

Алвин издърпа стъпалото с две ръце и свали тялото от каросерията. То тупна върху стария, покрит със слама под на хамбара. Никакво изсумтяване, никакво стенание, понеже мъжът не можеше да използва гласните си струни, а и ударът беше твърде лек, за да счупи някоя кост.

Приведе се над лицето му, понеже знаеше, че ококорените му очи виждат.

— Наричат ме Костотрошача — осведоми го. — Но всъщност съм Сатаната и дъщеря ти е при мен.

Усмихна се, но мъжът не му отвърна със същото.

Алвин вдигна тялото, праметна го през рамо и вдигна падналата обувка. Излезе от хамбара, без дори да се огледа дали са сами. Старата ферма, завещана от майка му, беше на петнайсет километра от най-

близкия павиран път и тук идваше само по някой заблуден ловец, който не обръщаше внимание на знаците „Частна собственост! Влизането забранено!“, които Алвин беше поставил по периметъра на заемащия площ от трийсет и два хектара имот.

Кипариси образуваха естествена граница около хамбара, къщата и дългата, кафява и прекалено обрасла морава, ширнала се на половин хектар. След като погребва майка си отзад преди повече от двайсет години, той заключи имота и замина за града. Не си беше направил труда да поддържа къщата и тя на практика беше станала необитаема за човек с неговите вкусове. Използваше я само заради мазето, където практикуваше заниманията си.

Спря на половината път до къщата, обърна се и огледа наоколо. И цяла година да останеха тук, никой нямаше да разбере. Щяха да търсят Костотрошача из цял Тексас, а той щеше да бъде тук, на трийсет и пет километра южно от Идън, в мазето заедно с бащата и с неговата дъщеря.

Алвин влезе в къщата и тръгна по коридора към вратата за мазето. Старателно беше измил кухнята и тоалетната и вътре все още се усещаше мирис на белина. Щом оставеше мъжа в стаята му, щеше да си вземе душ и да се почисти. Най-добре да е чист, преди отново да говори с дъщерята.

Остави вратата отворена и слезе по циментовите стъпала. Електричеството на фермата беше прекъснато преди десетина години, но газените лампи бяха много подходящи за такова място. Криеха цялата мръсотия.

Алвин спря в подножието на стълбите и погледна надолу по коридора към стаята на дъщеря си, която си оставаше заключена. Какво ли правеше тя сега? Дали газената лампа беше изгоряла? Дали се чудеше как да му достави удоволствие? Или разглеждаше кръста, който той беше поставил на стената?

Дишането му се учести и той се извърна. Вратата на втората стая, в която бе държал момичето през първите дни, беше отворена към мрачната вътрешност.

Алвин намести тялото на рамото си и тръгна по коридора към стаята. Стовари мъжа върху леглото и го остави както се беше строполил — с едната ръка през шията, другата под гърба и с поглед, вперен в тавана.

Позачуди се дали да не говори с него, но това си беше чиста загуба на време. Подземната стая беше мъжделиво осветена от дневната светлина, процеждаща се от пролуките в ъглите на тавана. Скоро действието на успокоителното щеше да отслабне и мъжът щеше да опознае стаята. А се беше оказал много изобретателен.

Разполагаха с много време. Можеше да минат дни, преди да поговори с мъжа на леглото. Сега съдбата му зависеше от неговата дъщеря.

Алвин Финч, известен още като Костотрошача, който всъщност беше Сатана, стоеше надвесен над леглото, отново потънал в мисли за дъщерята. И дишането му пак се учести.

Искаше му се още сега да я довлече в тази стая и да ѝ натроши костите пред очите на този човек, който уж ѝ беше баща. Да натроши ръцете и краката ѝ, използвайки коляното си като опорна точка, както беше правил понякога. Рязкото счупване сигурно щеше да разкъса и кожата ѝ, затова нямаше да го направи, макар да му се искаше.

Искаше да натроши костите ѝ, понеже костите на всеки човек, разпъван някога на кръст, са били натрошавани. На всеки човек, освен на един, който е бил пронизан. Тогава бяха объркали разпятието, сега той трябваше да го оправи. Всеки път, когато мечтаеше как чупи кости, си мислеше, че оправя нещата.

Обзе го внезапна ярост, наведе се и удари мъжа по лицето. Може и да му беше счупил носа, не знаеше и не му пукаше. Преди да свърши всичко, счупеният нос щеше да е напълно забравен.

Излезе от стаята, заключи вратата и се качи горе в банята, за да се изкъпе и да се намаже с лосион.

Мирисът на камфор се примеси с миризмата на газ от пламъчето на лампата, която гореше вече дълги часове. Бетани лежеше, свита на кълбо върху хлътналия дюшек, вперила поглед в тънките пролуки светлина, които процеждаха сивкав здрач в клетката ѝ.

Виждаше странните дървени блокчета, които оформяха нещо като кръст на стената, и разсеяно се чудеше за какво ли е предназначено това съоръжение. Само че съзнанието ѝ вече не съумяваше с лекота да сглобява отделните парченца.

От колко време беше в това мазе? Пет или шест дни? Може би повече. Беше минал поне един ден, откакто Алвин Финч, Костотрошача, ѝ се беше представил. След като той си тръгна, тя остана сама със страха си и вече цяла вечност се бореше с мисълта, че е просто въпрос на време, преди той да започне да ѝ троши костите една по една.

Странно как един-единствен случай може да обърне с главата надолу цялото разбиране на човек за живота. Как тъкмо планираш да заминеш за Ню Йорк, за да се усмихваш пред камерата, а на следващата седмица смяташ за глупак всеки, който пропилява дори миг от живота си, за да направи впечатление на другите по каквато и да било причина.

Но не ти ли е интересно как да направиш впечатление на Алвин?

Е, ако опитът да оцелееш в света на Алвин наричаме старание да му направиш впечатление, тогава да, може би щеше да се опита да му направи впечатление.

Мисълта пропълзя в съзнанието ѝ и после изчезна, а Бетани се помъчи да я върне, но не успя. Беше нещо свързано с опита ѝ да впечатли Алвин.

Да, точно така, интересно как можеше да направи впечатление на Алвин. Или на Сатаната, Костотрошача, или както там искаше да го наричат.

Онова, което Бетани беше научила, докато лежеше в мрака без храна, без вода и дори и без гърне, в което да се изпишка, беше, че тук долу е безпомощна. Абсолютно и напълно безпомощна и неспособна да промени каквото и да било.

Нямаше спасителен договор с Ню Йорк.

Нямаше ФБР.

Нямаше баща, който да ѝ се притече на помощ.

Нямаше и майка, която да направи нещо повече от това да крещи на всички, че не правят достатъчно, за да намерят нейната дъщеря модел, която щеше да стане прочута, за бога! Въпреки това, майка ѝ беше единственият човек, на когото дължеше живота си, затова тя ѝ липсваше. Какво ли не би дала да чуе някоя цинична и остра забележка от устата ѝ в момента.

Струваше ѝ се направо неприлично да размишлява дали ще ѝ липсва да бъде мажоретка — тази тревога ѝ приличаше на дребна хлебарка, която обикаля покрай настоящата ѝ реалност и само безполезно я разсейва.

Видя една хлебарка да се катери по стената.

Другото нещо, което Бетани установи, беше колко дълбоко я наранява провалът на баща ѝ. Можеше да се каже, че дори ненавиждаше Райън повече от всекиго, защото не се беше справил както трябва с ролята си на баща. Баща ѝ беше само един. А къде беше той, когато тя имаше нужда от него? Само повтаряше колко много иска да ѝ бъде баща, а къде беше?

Баща ѝ не ѝ помагаше повече от Бог. Ще бъда тук, ще бъда тук, ще бъда тук, обаче всъщност никога, никога, никога не беше до нея. Дори преподавателят по теология в училище не вярваше истински, че Бог е способен да я избави от труден ден, камо ли от пъкъла на Сатаната.

Какво не би дала да можеше да разчита на огромен и прекрасен Бог, който да се пресегне надолу, да запокити Алвин настрани, да я вдигне и да я притисне към гърдите си. Ами ако имаше такова нещо? Баща ѝ се беше провалил, но пък може би Бог щеше да я спаси?

Тази мисъл я изпълни с давецо желание и Бетани дори отпрати шепнешком една молитва към тавана.

Но там видя единствено корените, които се виеха като змии в мрака. Никакъв гръм. Никой, който да я обича. Никакъв баща.

Не, истината беше, че единствено Алвин Финч би могъл да спаси кльощавия ѝ непотребен задник. Алвин Финч и Бетани Еванс, само тези двамата имаха значение сега.

Поради тази причина той ѝ се струваше странно привлекателен. В света на Алвин козовеите държеше Алвин. Единственият начин да печелиш в света на Алвин беше да играеш играта на Алвин и да спечелиш някои от козовеите.

Както казваше Селин: „Ако искаш да се издигнеш в света, трябва да играеш по правилата на света“. Самата Селин точно това и правеше.

В този свят Алвин беше колкото Сатана, за какъвто се оповестяваше, толкова и ангел. И макар Бетани да се страхуваше от него, прекрасно съзнаваше и неговата сила да я спаси. Затова сега, докато часовеите се нижеха мъчително бавно, тя се улови, че иска той да се върне.

Смяташе, че го разбира почти толкова, колкото вече разбираше самата себе си, а това, честно казано, не беше много.

Странно, схващаше, че чувствата ѝ са манипулирани, но това не ѝ помагаше да ги преодолее. Тъй като беше дъщеря на офицер от военното разузнаване, главата ѝ беше пълна с историите, които Райън разказваше, когато си беше у дома. Бетани знаеше за Стокхолмския синдром — силна социопатична реакция на сериозна травма, която обикновено се изразява в старанието на жертвите да се отъждествят с похитителите си и дори да застанат на тяхна страна.

Преди време Райън ѝ беше разказвал за проект или за операция, наречена „Червената килия“, в който участвал. Служителите от разузнаването влизали в ролята на терористи, отвличали група юнкери и в продължение на дванайсет часа ги подлагали на психически тормоз. Юнкерите започнали да дават признаци на психически срыв още на шестия час от изпитанието.

Страдащите от Стокхолмски синдром пък отчаяно се опитват да заприличат на своите похитители. Райън твърдеше, че в по-малък мащаб този синдром е причината германците да последват Хитлер. Синдромът можеше да накара всеки човек да пожертва собствените си убеждения, без да съзнава, че го прави, за да бъде приет, да бъде желан.

Целият свят страдеше от Стокхолмски синдром.

Бетани усещаше, че ѝ се случва нещо подобно, но съзнанието, че си безполезен, не ти придава стойност, както съзнанието, че си пленник, не те прави свободен.

Предвид този избор, тя или щеше да пререже гърлото на Алвин, или щеше да му благодари, зависи дали е нормална, или не. Да пререже гърлото му беше нещо нормално, много нормално.

Да му благодари с кротка целувка беше всичко освен нормално. Е, в такъв случай тя ненормална ли беше? Наистина ли беше стигнала чак дотам?

Да. Да, беше. Защото на моменти наистина беше готова на всичко, за да се хареса на Алвин. Както и в момента той не ѝ се струваше чак толкова лош, не съвсем. Особено като си помисли каква беше алтернативата — да ѝ натроши костите — Алвин изобщо не ѝ се струваше лош. Вече беше демонстрирал милостта си към нея, нали? Или пък тя само си...

Ключалката изщрака тихо и Бетани сепнато седна в леглото. Вратата се отвори.

Тя гледаше, шокирана от внезапната поява на Алвин Финч, който се запъти към лампата и я запали, без да си направи труда да затвори вратата зад гърба си. Не че не можеше да прекъсне всеки неин опит за бягство само с две крачки...

Застана срещу нея без риза, поемащ дълги и шумни глътки въздух. Кожата му имаше цвета на разредено мляко, беше гладка като коприна и с бледи следи от вените по гръдния му кош. Черен колан придържаше памучните му панталони и беше пристегнат здраво точно под пъпа, малко по-високо, отколкото Бетани беше свикнала да вижда, освен при по-възрастните мъже, а Алвин не беше възрастен.

Носеше черни обувки, току-що лъснати.

Даде си сметка, че Алвин се фука. Похитителят ѝ явно имаше достатъчно високо мнение за нея, за да положи известно старание да я впечатли. Последният път беше успяла да засегне някаква струна у него, може би го беше изненадала със смелостта си. Нищо друго не ѝ хрумваше.

Окуражена, Бетани усети странен подтик да се втурне и да го прегърне. Чудовище или не, само той имаше властта да я спаси. Това беше неговата бърлога. Все още не можеше да види хлътналите му

очи, обаче си представяше, че той я оглежда с благо желание. Но пък можеше и да гледа строго. Той знаеше какво иска.

Алвин се върна до вратата, заключи я и пак доближи Бетани.

— Ще се изправиш ли, ако обичаш?

Да се изправи ли!

Тя спусна крака от леглото и се изправи, почерпила сила от адреналина, който рукна по вените ѝ.

— Би ли застанала в средата на стаята?

Подчини се. Той бавно мина зад нея. После я заобиколи отляво. Ръцете му внимателно вдигнаха фланелката ѝ и той се взря за няколко секунди в голото ѝ тяло, после смъкна дрехата надолу. Усещаше аромата на лосиона му и усети как свежият мирис я привлича.

Нямаше откъде да разбере колко дълго щеше да остане той този път. Можеше просто да я наглежда и после да я остави насаме с нейната празнота. Не можеше да му позволи да го направи, не отново.

Алвин спря пред нея, гол до кръста.

— Ти си много специално момиче — каза той.

— Да, знам — отговори тя, търсейки подходящите думи. Не виждаше и не разсъждаваше ясно, затова отговаряше така, както мислеше по време на кошмарите си. — Знам, че си наранен. Убил си майка си, понеже си страдал, задето не си толкова красив като нея. Затова си убил и другите момичета.

Той стоеше неподвижно. Но вече виждаше очите му и в тях нямаше отричане. Само онези две бездънни черни ями.

— Аз съм различна, Алвин. Аз приличам по-скоро на теб. Аз съм единственото хубаво нещо, което можеш да имаш. Аз мога да живея в твоя свят, можем да бъдем заедно.

Той отново не отговори, затова Бетани пристъпи напред и пресегна към дясната му ръка. Докосна пръстите му. Хвана ръката и я придърпа към себе си. Допря я до корема си.

— Това ли искаш? Ммм? — каза го тихичко и съвсем непосредствено, понеже знаеше, че с радост би паднала в обятията му, само и само да се избави от безпомощното си пленничество. — Ти не искаш да ме нараниш, Алвин. Искаш да ме обичаш.

Бетани вдигна блузата си и постави студената му трепереща ръка на корема си.

— Аз мога да бъда твоя, изцяло твоя. И аз искам това, Алвин...

Той поддържа лявата си ръка върху кожата ѝ за миг, после я дръпна.

— Така ли би се отнесъл един баща с дъщеря си?

Разбира се! Тя продължаваше да гледа на света през собствените си очи. А през неговите тя беше дъщеря и той искаше да ѝ бъде баща, нали ѝ го каза. Колко глупаво от нейна страна да допусне, че той е мъж, който иска да бъде съблазнен.

Но въпреки това ставаше дума за съблазняване, макар и не за сексуално съблазняване. Алвин искаше да я подмами като свое дете. И искаше да бъде обичан, както дъщеря обича баща си. Бетани обаче не знаеше как се обича един баща. И от тази мисъл започна да изпада в паника.

Костотрошача стоеше изправен над нея, дишаше равномерно и не показваше с нищо, че е отвратен от Бетани.

— Виждаш ли, ето това е проблемът — каза той. — Всички бащи са лъжци и нито една дъщеря не знае какво означава всъщност да бъдеш обичана от баща. Или да обичаш баща.

— Тогава защо идваш тук без риза? — попита тя.

— Искях да те впечатля. Кожата ти много прилича на моята. Ние вече сме еднакви. Аз бих могъл да ти бъда баща, Бетани.

— Но ти ме объркваш. Как можеш да очакваш едно момиче да направи каквото искаш от него, ако изпращаш объркващи сигнали?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами например, като влизаш тук с голи гърди, а прекрасно знаеш, че кожата ти е много красива. Или пък като си тръгваш, след като си ми обяснил колко много ти се иска да ми строшиш костите. Не мога да разбера дали ме обичаш, или ме мразиш.

— Защото едновременно те обичам и те мразя — отговори той и в гласа му имаше само неподправена искреност.

— Аз... аз си мислех, че ме харесваш.

— Така е. Но в същото време ми се иска да ти строша костите. Трудно ми е да седя в една стая с теб, и да не позволявам на желанието да ме завладее.

— Значи наистина искаш да ме убиеш? — провикна се тя.

Очите им се приковаха взаимно като в транс, докато накрая Костотрошача не отмести своите към вратата.

— Можеш ли да бъдеш искрена с мен? — попита той.

— Да.

— Ще се страхуваш ли да вървиш по улицата заедно с мен?

Искаше да му каже истината, затова се наложи да помисли.

Алвин отново я предизвика:

— Ще бъдеш ли признателна, ако аз съм до теб, за да те обичам и направлявам пред погледа на другите хора?

— Защо смяташ, че няма да бъда? — отговори тя. — Нали всички така правят? Преструват се на такива, каквито не са. Карат скъпите си коли и се обличат по последна мода. А всяка нощ си лягат с дявола!

— И аз ли съм такъв?

— Ти ми каза, че си Сатаната. Нали за такъв се мислиш?

Той отново се завъртя на пети и Бетани си помисли, че се е подразнил от дързостта ѝ и от това, че го приема без умилкване. Това беше нейното предимство.

Пристъпи към него и постави ръка на рамото му.

— Ти вече си ми почти като баща, Алвин. В известен смисъл дори повече, отколкото някога е бил баща ми.

— Сериозно ли го казваш?

— Ти си способен да ме спасиш — каза тя. — Да ме закриляш. Нима това не е най-малкото, което може да стори един баща?

Той се понамръщи, после се приближи към дървените блокчета на стената и заговори тихо:

— Доведох го тук.

— Кого си довел?

Костотрошача прокара ръце по кръста.

— Човекът, който се преструваше на твой баща. Доведох го вчера.

— Бърт Уелш ли?

— Не. Него го убих, понеже беше лъжец. Доведох другия баща на лъжата.

Райън? Сърцето ѝ спря за миг.

— Той те е изоставил, нали, Бетани? — Костотрошача се завъртя. — И сега си самичка. Затова ти го доведох.

— Ти... ти си довел Райън тук?

— Той е в предишната ти стая.

Сякаш я удари с юмрук. Райън тук?!

От една страна, не пожелаваше на никого да изпада в такова трудно положение. От друга страна си помисли, че Райън го заслужава повече от нея.

И фактът, че изобщо е способна да си помисли такова нещо, я смути повече, отколкото самата мисъл.

Но все пак, въпреки налудния транс, властващ в света на Алвин, където бе пленена, тя долавяше и известна правдивост в чувствата си.

— Виждам, че това те притеснява — отбеляза той.

— Ще го убиеш ли?

— Трябва ли?

— Не. Никой не заслужава да умре така.

— Не може да имаш двама бащи.

В крайна сметка за Алвин всичко се свеждаше до това. Да има дъщеря.

— Наистина ли е толкова важно за теб да имаш дъщеря? Не преиграваш ли малко?

Алвин Финч стоеше напълно неподвижен и отначало Бетани си помисли, че той не реагира, понеже е задала уместен въпрос. Но тогава забеляза колко здраво е стиснал зъби и че ръцете му треперят отстрани на тялото. Може би не говореше, защото се бореше със заливащите го вълни на ярост. Бетани не знаеше какво да каже или да направи, затова просто стоеше, докато той трепереше.

После Алвин се приближи до нея, хвана лявата ѝ ръка, стисна розовия ѝ пръст между своите и го счупи.

Пук.

Болката с писък се разля по дланта и нагоре по ръката ѝ, но тя стисна зъби, впери поглед в него и не издаде нито звук.

Той пусна ръката ѝ и се отдръпна.

— Съжалявам, но въпросът ти беше глупав.

Сълзи засмъдяха в очите ѝ и се търкулнаха по бузите. Бетани обаче не откъсна поглед от него, твърдо решена да не издава страха си. Искаше ѝ се да го попита как изобщо си въобразява, че може да ѝ бъде баща, ако всеки път, когато се ядоса, ще ѝ чупи по някоя кост. Но вместо това му се извини.

— Съжалявам.

— Прекалено е да молиш едно момиче да разбере защо обичта му е толкова важна за теб. Сега вече би трябвало да те убия.

— Тогава никога няма да разбереш какво е да имаш дъщеря — каза тя и обхвана счупения пръст със здравата си ръка.

Гърдите на мъжа вече бяха покрити с пот, примесена с лосион, която оставяше тънки бели следи докато се стичаше надолу по тялото му.

— Не би ли предпочела вместо теб да убия майка ти?

— Не. Ще ме заболи повече, отколкото ако ми строшиш костите. Ако искаш дъщеря, която умее да обича, не можеш да очакваш от мен да не обичам майка си.

— Наблюдавах майка ти. Тя е вещица. Моята майка също беше вещица.

— Което не означава, че можеш да я убиеш! — Усети как в гърлото ѝ се гади от болка. Отдръпна се към леглото и седна, за да овладее шемета. — Не можеш да убиваш хора, защото им завиждаш за онова, което притежават.

— Мога да правя много повече, отколкото си мислиш. Такъв съм. Мъжът, който твърди, че ти е баща, не е бил до теб, когато си имала нужда от него. Аз никога не бих те изпуснал от поглед.

Разсъжденията му следваха собствена неотвратима вътрешна логика.

— Но това не означава, че Райън заслужава да умре.

— Само аз имам властта да дам живот на теб и на баща ти. Сега ти си в моя свят. — Той си пое дълбоко дъх, за да се овладее. — Ако не искаш да убия баща ти, тогава той трябва да престане да ти бъде баща, понеже може да имаш само един баща.

Бетани беше объркана от различните чувства, които се нижеха в изтощеното ѝ съзнание. Ръката я болеше, а волята ѝ се бореше да следва някаква логика.

— Искам да натроша твоите кости, искам да натроша и неговите кости — каза Костотрошача. — Мразя те, а баща ти мразя още повече, задето ти е баща. Но повече от тези две неща искам да ти бъда баща.

Тя преглътна мъчително, неспособна да проследи мисълта му.

— Какво искаш от мен?

— Искам да му причиниш болка. Както аз бих му причинил. А после искам да го прогониш, за да не се върне никога повече.

— Как... как очакваш да го направя?

— Както бих го направил аз.

— Не мога да правя каквото правиш ти.

— Вече можеш. Аз съм Сатаната, а ти си моята дъщеря. Сега ще бъдем честни един с друг.

— Ами ако не мога?

— Тогава ще постъпя както винаги. И бездруго може би така е най-добре.

Бетани не знаеше как да реагира на онова, което предлагаше Алвин. Би могла да изрази възмущението си, но след шест дни в тази дупка дори възмущението ѝ беше примесено с желание да му достави удоволствие. Можеше да спори с него, обаче не искаше да гневи единствения човек, който бе в състояние да я спаси.

Би могла да приеме условията му, но се съмняваше, че ще е способна да нарани когото и да било по каквато и да било причина. Със сигурност не и Райън. Той беше ужасен баща, но никой не заслужаваше такава съдба, освен може би самата тя.

Или пък Райън заслужаваше? Не, разбира се, че не.

— Може ли да ми дадеш малко вода и храна? — попита Бетани.
— От много време не съм хапвала нищо.

Въпросът явно го свари неподготвен.

— Ако беше моя дъщеря, никога не бих допуснал да ти се случи това — отговори.

* * *

Беше се стъмнило. Райън Еванс го разбра, защото в стаята стана тъмно като в рог, третата нощ, откакто се беше събудил в тази стая. Значи, ако беше прав, вече два дни и половина се намираще в мазето на Костотрошача.

За втори път в рамките на три месеца го пленяваха и го държаха против волята му под земята. Само че мъжът, който го беше пленил, нямаше как да знае, че като го беше инжектирал с нещо, от което Райън се беше вцепенил напълно, но беше в съзнание, всъщност беше дал на пленника предимство.

Беше избягал от ареста, беше откраднал колата на един от пазачите и беше прелетял през Тексас като изхвъркнал от пъкълъ прилеп, тласкан от най-силния прилив на чувства от началото на

цялата тази лудост. Страхът, че няма да го вземат в плен, бе изчезнал в мига на удара. А дългото принудително чакане в каросерията на пикапа на Костотрошача му даде време да се изправи пред новото предизвикателство със същата съобразителност, която му беше помогнала да оцелее в пустинята.

Изтощен от липсата на сън, той заспа веднага щом го стовариха на леглото, и се събуди много часове по-късно, когато въздействието на успокоителното премина.

Огледа стаята внимателно, не откри евентуален път за бягство и се върна в леглото, където лежа почти неподвижно цели два дни, освен когато ставаше да пие вода от едно шише до вратата и да уринира в гърнето.

Почти неподвижно, защото се оказа неспособен да владее мъкмата си повече от няколко часа, после нещо в него се прекърши и той се разплака.

Гърдите му се затресоха, очите му се напълниха със сълзи и Райън не успя да прогони от съзнанието си образа на дъщеря си — Бетани, която обичаше повече, отколкото някога бе мислил, че е възможно.

Използва времето, за да премисли онова, което знаеше за живота ѝ, и то се оказа престъпно малко. Най-ранният му спомен, свързан с нея, беше за едно бебе, увито в розово одеяло, което Селин купи в „Таргет“ една седмица преди да приключат с формалностите около осиновяването.

Замисли се за личицето в онова розово одеяло, за ръчичките, които махаха безпомощно във въздуха... сви се на леглото и се разплака. Разплака се, защото седмица по-късно беше заминал на двумесечна мисия.

Спомни си как веднъж Бетани беше влетяла вкъщи с ожулени колене и ръце, разплакана, след като беше паднала от кънките си. Раните бяха повърхностни, той само я беше потупал по гръбчето и я беше уверил, че така ще стане по-силна.

Само че насърчението му не премахна зачервеното ѝ лице и присвитите очи, от които се стичаха сълзи. Това личице го преследваше сега, докато плачеше.

Ако можеше сега да върне времето назад, би се затичал към вратата, би вдигнал малкото ангелче на ръце и би го занесъл до

мивката в кухнята, като през цялото време би го притискал в прегръдките си и би нашепвал, че всичко ще се оправи. Би превързал старателно незначителните ѝ наранявания, а после би я завел в сладкарницата, за да се почерпят със сладолед, задето е толкова смела.

Мили боже, какво направих? Как може да съм бил толкова сляп?

Спомни си как скъпото му момиченце, тогава едва десетгодишно, беше влязло в кабинета му и го беше помолило да изиграят партия шах. Беше отсъствал две седмици — беше ходил на конференция в Норфък и тъкмо се бе прибрал изморен. Отговори ѝ, както ѝ отговаряше винаги. Може би по-късно.

Но така и не игра шах с нея. Нито веднъж!

Само да можеше да го направи сега! Едничка партия. Би продал всичко, което притежава, за да откупи онзи ден.

Райън ровеше в паметта си за спомени и трупаше болката, която идваше с тях. А после, когато не можеше да задържа в себе си толкова много мъка, се обръщаше на една страна и плачеше.

Това беше неговото покаяние. Бавно и мъчително режеше сърцето си, а тези спомени бяха солта, с която посипваше всяка рана.

После спомените му свършиха и това го разтревожи повече от самите спомени. Но накрая, след два дни, Райън най-сетне беше стигнал до своя горчив край, беше вкаменил спомените си и сега лежеше на леглото напълно неподвижен.

Обаче не бездействаше. Продължаваше да размишлява. Съобразяваше, контролираше, пестеше силата на волята си и решителността си за мига, който знаеше, че ще настъпи. Тогава щеше да се наложи да обърне гръб на чувствата и да направи каквото е нужно, за да спаси Бетани на всяка цена.

Съобразяваше и за пръв път се молеше. Умоляваше Бог да разбере болката му и да спаси дъщеря му. На всяка цена.

Защото за пръв път през живота си имаше чувството, че разбира какво е изпитал Бог. Сигурно се е чувствал като Райън, който се опитваше да спаси дъщеря си от Сатаната, решил да я направи свое дете, да натроши костите ѝ, да прекърши духа ѝ и да притежава нещо, което не му принадлежи.

Рики Валънтайн седеше на сгъваемия метален стол, стъпила здраво на циментовия под, склучила ръце в скута си и вперила поглед в тебеширените рисунки на човешки скелет, осветени от мощните халогенни лампи, захранвани от преносимия генератор навън в каменната кариера. До нея със скръстени ръце стоеше отец Хортънс. Художникът, най-вероятно Костотрошача, беше използвал бял тебешир с тънък връх, а не от онези дебелите, с които децата рисуват по тротоарите. И майсторството му беше забележително.

Това беше третото ѝ посещение тук, ако броим и онова, когато бяха арестували Райън Еванс четири дни по-рано. Отначало рисунките по стените не хвърлиха нова светлина върху разследването. Тя вече знаеше, че убиецът има някаква мания по костите и че познава в подробности човешкия скелет. Фактът, че беше доказал познанията си, като бе изпъстрил стените с рисунки, все едно са страници от учебник по анатомия, само потвърждаваше онова, което вече знаеха.

След бягството на Райън ден по-късно Рики отново дойде, за да ги огледа повторно. Да, мотивът ѝ не беше само чистото любопитство на следователя. Никога не беше отстъпвала от задълбоченото и добросъвестно разследване. Още по-малко би го направила в един случай, който буквално избухна в лицето ѝ като бомба със закъснител. Нуждаеше се от пробив.

Преди три дни градът осъмна с новината, че прокурорът Бърт Уелш е бил жестоко убит от Костотрошача, или от имитатор на Костотрошача, и то в самото навечерие преди прокуратурата да оповести публично, че е тикнала престъпника зад решетките.

Проблемът се усложняваше още повече, поради факта че Райън Еванс, когото някои продължаваха да смятат за Костотрошача, беше избягал от килията си един час след убийството на прокурора. Имаше колкото искаш теории относно това как, дали и защо Райън Еванс би могъл да извърши убийството. Но докато не съберяха още улики, Рики не можеше да бъде абсолютно сигурна в нищо.

Знаеше, че Райън не е Костотрошача.

Знаеше, че анализът на почерка, който беше получила тази сутрин, го изключваше като автор на рисунките по тези бетонни стени.

Знаеше, че Райън е отчаян баща, който прави точно това, което самата тя би направила на негово място.

Знаеше за случая много повече, отколкото биха могли да знаят хората. Бе убедена, че Костотрошача е някъде на свобода и крои следващия си ход. Остин се тресеше в паника, но нейната основна задача беше да възпре убиеца, не да държи обществеността за ръчичка, а за пръв път това означаваше да скрие някои подробности.

Морт Кракър трябваше да се справя с парализирания от ужас град. Тя беше виждала много други случаи, които бяха карали цели области в страната да се сковават от страх. Снайперистът на практика беше успял да затвори Вашингтон. Убиецът от I-9, Сладкаря от Хюстън... дълъг беше списъкът на хората, оставили дълбок белег.

А сега и Костотрошача бе хвърлил своята сянка върху Остин. По всички основни новинарски мрежи предаваха събитията, довели до задънената улица, на която се бяха озовали. Блогове и интернет новини регистрираха милиони посещения. В днешния силно технологичен свят не беше възможно да скриеш информация.

Всичко това само беше засилило страха на хората в така наречената от медиите „смъртоносна зона“. Понеже повечето жертви на Костотрошача бяха ученички, не беше чудно, че всички общински и повечето частни училища бяха прекратили занятия, докато ФБР не ги увери, че е безопасно да ги възобновят — нещо, което Рики би направила преди два дни. Кракър обаче стъпваше предпазливо след многобройните провали в това разследване.

Предният ден един турист беше намерил откраднатата бяла хонда „Акорд“ в малък къмпинг край ранчо, наречено „Гарваново гнездо“, в западен Тексас. Посланието на Райън, излъчено по радиото, най-сетне доби смисъл. Вероятно беше открил мястото и беше изпратил в ефира съобщение на Костотрошача, с което го предизвикваше да се срещнат в ранчото „Гарваново гнездо“ — точно както самият Райън твърдеше.

Екипът криминолози от далаското бюро на ФБР беше успял да намери и да снее гипсов отпечатък от следи от гуми. Оказа се, че

съответстват точно на пикапа форд F-150, който Костотрошача беше използвал преди две години.

Той искаше те да знаят, че е отвлякъл Райън Еванс.

Само че и тази информация, както и местопрестъплението в „Гарваново гнездо“, не ги беше насочила на никъде. Затова Рики беше решила още веднъж да избяга от растящото напрежение в Остин и тази сутрин бе помолила отец Хортънс да я придружи до каменната кариера, за да сподели и своето мнение за рисунките по стените. Той беше едновременно свещеник и психиатър, което го правеше изключително подходящ анализатор.

— Какво ви прави впечатление, отче?

— Кръстовете, естествено. Има мания по кръстовете.

— Колкото и по костите?

— Ами да, скелетите се подразбират от само себе си.

— Засега нямаме доказателства, но според мен надписите по рисунките ще докажат, че почеркът е на Костотрошача.

Свещеникът се приближи до рисунката, която и двамата разглеждаха: скелет в цял ръст върху набързо надраскан кръст, с приковани крака и широко разперени ръце. Нямахше въжета или пирони, които да придържат скелета към кръста. Черепът се блещеше срещу тях с две празни и кръгли очни ямки и се хилеше с идеален набор от едри зъби.

— Сам ли е избрал псевдонима си, или някой друг му го е дал?

— Свещеникът се приведе и се вгледа по-внимателно в китките.

— Най-напред вестниците в Ел Пасо го кръстиха Костотрошача. После прозвището се наложи.

Той проследи един ред на латински до изображението.

— Кост Негова няма да се строши, ще погледнат на Тогова, Когото прободоха.

— Какво ще рече това?

— Пророчества, свързани с разпъването на Исус на кръста. — Очите му огледаха стената. — Според мен е по-обсебен от разпятието, отколкото от костите.

— Това е първият кръст, който намираме — отбеляза Рики.

— Фактът, че жертвите не са намерени увиснали на кръста не означава, че няма основания всяко убийство да се разглежда като

разпъване на кръст. Съдейки по всичко това, според мен той пресъздава смъртта на Христос.

Рики се изправи и застана от лявата му страна, за да не пречи на прожекторите.

— Как така?

— Римляните винаги са натрошавали костите на разпъваните на кръст с тежък чук. — Той посочи фибулата с кривия си пръст. — Когато краката на жертвите бъдат счупени, те не могат да се подпират на тях и така бързо се задушават. Не са постъпили така при Разпятието на Исус обаче и това е една от най-забележителните особености, свързани със смъртта му.

— Не съм сигурна, че ви разбирам.

— Хиляди години преди смъртта му е предсказано, че когато месията Исус бъде прикован на кръста и убит, нито една негова кост няма да бъде счупена. Според евангелието на Лука костите и на двамата разбойници, разпнати заедно с Христос, са били натрошени...

— Но неговите не.

— Неговите не. Удивителното е, че пророчеството за това е направено много по-рано. Изглежда, че нашият човек е решен да го изпълни точно сега. Според мен той троши кости в пристъп на гняв, като разглежено дете. — Свещеникът вдигна поглед към Рики: — Ако е така, мотивът на вашия убиец отчасти е гневът му към Бог Отец. Към бащата.

— Към Райън? — уточни Рики.

— Казахте, че според твърденията на Райън Костотрошача е нарекъл Бъртън Уелш „баща на лъжата“.

— Точно така. Отпратка към Луцифер.

— Или игра на думи, с която заклеява самозванец. Според мен той най-вероятно пренася това име върху другите, защото възприема себе си като Луцифер, но отказва да приеме прозвището Баща на лъжата.

— Възможно е — кимна Рики. — Казахте, че мотивът „отчасти“ е този. Какво друго може да тласка Костотрошача към действие?

— Бих казал, че той иска да накаже бащите и да заеме мястото им. Исква той да стане Бащата.

Умно прозрение, стига да беше вярно.

— И твърдите всичко това въз основа на една рисунка върху стената?

— Иначе защо не е убил Райън? — сви рамене той. — Имал е предостатъчно възможности. Според мен разиграва и Райън, и Бетани. Наказва бащата и се опитва да привлече дъщерята.

— А защо според вас убива момичетата?

— Защото не отговарят на идеала му за дъщеря.

Всъщност имаше логика. Страховита логика. Бяха се въртели около подобни теории, но когато чу Хортънс да представя нещата толкова простичко, Рики се зачуди защо не го бяха формулирали по-рано.

— Вашият човек е мотивиран от омраза и от завист — каза свещеникът и отново сви рамене. — Но това е само моето мнение.

— А защо не наранява кожата?

Той се замисли за миг.

— Още една аномалия, свързана със смъртта на Христос...

— Бил е пронизан.

— Точно така. Костотрошача пресъздава Разпятието, но този път иска да го направи както трябва. Счупени кости, но без нараняване на плътта, както е предсказано. Дори започва от ръцете, само че не се си служи с пирони.

— Откачена работа — завъртя глава Рики.

Двамата се гледаха, потънали в размисъл относно тази хипотеза. Засега това не ги доближаваше до Костотрошача, но скоро щяха да се радват на дивиденди от факта, че разбират този човек. Стига Хортънс да беше познал.

Телефонът звънна. Кракър. Отвори апарата.

— Валънтайн.

— Рики, имаме още една жертва.

Мазето сякаш се продъни под нозете ѝ. Усети как краката ѝ изстиват. Първото име, което закрепя в главата ѝ, беше Бетани. После Райън. Костотрошача несъмнено не бе имал време да търси несвързана с тях жертва.

Не можа да отговори.

— Съседите намерили Селин Еванс по лице в басейна, след като тази сутрин не вдигала телефона. Нямало кръв. Всичките ѝ основни

кости, включително гръбнакът, били счупени. Негово дело е. Трябваш ми тук незабавно.

— Бог да ни е на помощ! Пресата научи ли вече?

— Ще научат след час. Просто се върни, Валънтайн. — Звучеше така, сякаш иска да ѝ каже още нещо. Но прекъсна.

Свещеникът чакаше, вперил поглед в нея.

— Какво има?

Рики затвори телефона.

— Тази нощ Костотрошача е убил Селин Еванс.

Райън най-напред чу стъпките в коридора, но съзнанието му беше потънало дълбоко в кладенеца на скръбта и той полагаше огромни усилия да се задържи на повърхността, над мастиленочерните чувства, които се мъчеха да го засмучат надолу. Тихото потупване от стъпките му прозвуча по-скоро като че собственото му сърце се бъхти упорито в мътилката.

Все пак успяваше. Болката си беше там, навсякъде, притискаше плътта му, той обаче успяваше да прецапа през тези блудкави води относително лесно, стига да поддържа ума си концентриран и силен.

Уталожила се беше дори болката в счупената ръка, която вече беше ужасно подута.

Още преди часове бе престанал да плаче и да скърца със зъби и се беше отдал единствено на задачата да се подготви за мига, който знаеше, че в крайна сметка ще настъпи, досущ като първата зимна буря.

Той беше бащата и Костотрошача го беше отвлякъл със специалната цел да изтезава или него, или Бетани, а най-вероятно и двамата, за да ги откъсне един от друг.

Злото е предсказуемо, винаги е мъчително очаквано. Въпреки това обаче, когато накрая врълети, независимо дали е самоубийствен атентатор, решен да взриви автобус с жени и деца, или е Костотрошача, болката и шокът винаги парализират.

Райън знаеше, че животът на Бетани (стига тя все още да дишаше, а той възнамеряваше да се придържа неотклонно към тази версия и дори да не си помисля за алтернативата) най-вероятно щеше да зависи от неговата способност да отхвърля такива изсмукващи силите чувства, за да направи нужното да я спаси.

Реши да се посвети изцяло на тази единствена цел. А ако по някаква причина се провалеше, щеше да живее с болката от провала, но освен това щеше да живее и да умре като баща. Бащата, който никога не успя да бъде. Бащата, който беше днес, дълбоко в черната

яма, където можеше само да се надява на едничкия шанс да хване ръката на дъщеря си и да я поведе навън от тъмата.

Райън лежеше със затворени очи и слушаше туптенето на сърцето си. На стъпките. Очите му се отвориха широко.

Какво беше това? Какво беше...

Всичките му разсъждения, часовете прецизен размисъл, дните в търсене на възможност да застане лице в лице с онзи, който си позволи да нарани детето му, се стопиха само за миг и сърцето му неистово затуптя в гърдите.

Костотрошача. Негови бяха стъпките, които се приближаваха към вратата.

Пъргаво скочи от леглото с намерението да се метне върху влизания. Но бързо се опомни и си възвърна усвоената решителност и съобразителност, от които зависеше животът им сега. Една грешка в този миг би го лишила завинаги от възможността да открие Бетани.

Легна напълно неподвижен и преодоля паническият импулс.

Ръждясалата ключалка изтрака и се отключи. Чу тихото скърцане на пантите. Настана миг тишина, когато посетителят му спря на прага, после влезе. Не затвори вратата.

През цялото време Райън отказваше да го погледне. Отказваше бързо да удостои с внимание похитителя си. Лежеше неподвижно, вперил поглед в морето влакнести коренища на тавана, и знаеше, че Костотрошача го наблюдава любопитно и се бори с частичката прокраднала се несигурност.

Райън проговори пръв заради самия себе си, не заради похитителя.

— Здравей, Трошачо.

Мъжът го наблюдава няколко секунди, преди да отговори:

— Казвам се Алвин Финч.

Алвин. Кой знае защо името му прозвуча отвратително.

— Здравей, Алвин. Много любезно, че дойде най-последно.

— Можеш да ме наричаш и Сатана.

Предложението не изненада особено Райън. Тревожното беше, че бе изречено толкова искрено, като хлапак, който показва на съседското момче колекцията си от стъклени топчета. Ала дори това не биваше да го изненадва.

— Вече можеш да станеш — каза Алвин.

Райън седна, даде на главата си възможност да се проясни, после спусна крака на бетонния под. Все още беше облечен с кафеникавите памучни панталони, които носеше вече повече от седмица и бяха здравата изпоцапани. Кафявите му високи спортни обувки бяха прашни, а чорапите му бяха изсъхнали върху краката.

За разлика от него мъжът, който стоеше на прага, сякаш тъкмо излизаше изпод душа и ей сега щеше да си облече чиста риза. Дори от разстояние Райън усещаше мириса на сапуна или на одеколona, който беше използвал.

Алвин беше висок бял мъж с късо подстригана коса и с лице, което можеш да видиш да се взира във витрината на съседния универсален магазин. Очите му бяха хлътнали и се криеха в сенки.

Райън бавно се изправи, без да се смуцава от вида на мъжа, причинил им това пъклено мъчение, макар всичко в него да подсказваше, че би трябвало да се смуцава. Сериозно да се смуцава. Да е направо бесен.

Повече го тревожеше отворената врата, през която проникваше малко светлина. Костотрошача му препречи пътя, но коридорът отзад гръмогласно привличаше Райън и го подмамваше да се втурне в подземие, за да търси дъщеря си.

— Преди да приключим, искам да ми признаеш няколко неща — каза Алвин. — Изпитвам желание да ти натроша костите още от първия миг, когато прочетох за теб във вестниците. Беше ми много трудно да се овладея, но го направих и според мен си струваше.

Този мъж беше интелигентен, не беше никакъв непохватен касапин, който просто случайно се е изплъзвал на ФБР от години.

— Но най-напред ще ти се изповядам. Става ли?

Фактът, че искаше позволенията му, означаваше нещо, само че Райън трудно успяваше да откъсне мислите си от празния коридор отзад.

— Добре.

— Оценявам факта, че му счупи няколко кости. Беше благородно начало. На следващата нощ отидох в дома му и счупих останалите.

Беше убил Уелш?

— Бащата на лъжата вече е мъртъв — оповести Алвин.

Райън не знаеше какво да каже, затова не каза нищо.

— Снощи отидох и у вас и счупих костите на вещицата. Ще я намерят в басейна, пълен с хлор.

Селин?!

Мощно гадене се надигна в гърлото на Райън. Искаше му се да се разкрещи, но знаеше, че не може да си позволи нищо подобно. Не биваше да губи контрол точно сега, когато коридорът зад гърба на това чудовище беше празен и примамващ.

Селин? Мили боже, Селин беше мъртва...

— Целият щат е в колапс — оповести Алвин. — Явно са по-разтревожени от теб. Ти не си обичал тази вещица.

Не отговори. Не можеше да говори.

— Никога не си бил добър съпруг, а като баща си бил още по-неспособен. За мен е важно да чуя, че признаваш греховете си.

Не! Не, няма да призная прегрешенията си пред теб! Как се осмеляваш да ме съдиш?

Един глас му прошепна мислено, предупреди го, че не се държи така, както знаеше, че трябва. Трябваше да бъде спокоен, разсъдлив и готов за действие, когато му се удаде подходяща възможност.

Костотрошача дълго се взира в него. Най-накрая раменете му се отпуснаха едва забележимо и устните му лекичко се нацупиха.

— Значи тя е била права, ти си баща на лъжата. Отричаш ли провала си?

— Не.

— Но отказваш да признаеш, че не заслужаваш да й бъдеш баща?

— Защото заслужавам. Опитвам се да й бъда баща.

— Твърде късно е — заяви Костотрошача.

— Бях неин баща преди. Не какъвто искам да бъда сега. Тя не е моя кръв, осиновена е, а аз така и не успях да й стана баща. Това обаче се промени в пустинята.

— Значи признаваш, че дори не си й баща?

— Да.

Отговорът му явно обърка мъжа срещу него. Точно такава разсъдливост и контрол щяха да им дадат надежда, осъзна Райън. И макар Костотрошача да умееше да мрази по-неистово от повечето хора, истинската обич го объркваше.

— Признавам, че не съм й баща, не съм й истински баща — каза Райън. — Но това сега се променя.

— Сега, когато си в моята къща.

— Сега, когато се боря за обичта й.

Думите явно свариха Алвин Финч неподготвен. Той умееше да се владее изключително добре, но сега примигна. И започна да се поти.

— Тя те мрази — каза Костотрошача.

Не. Не би могла да го мрази. Може би щеше да го мрази през някой горещ следобед, когато си разменяха остри думи за момчето, с което излиза, но не и сега, когато и двамата се бореха за живота й.

Алвин Финч беше толкова лишен от обич, че не умееше да я разпознава. Наистина в цялата тази работа той беше Сатаната, решен на всяка цена да спечели сърцето на жертвата си, макар че всъщност никой не би могъл да го обича. Жертвите му можеха да се преструват, че го обичат, за да спечелят благоразположението му, но никога нямаше да могат да му отвърнат с истинска любов, както и той не би могъл да я приеме.

— Ти си баща на лъжата — заяви Райън. — Не можеш да бъдеш истински баща.

Дишането на мъжа се учести:

— Тя иска да й бъде баща.

— Само че дълбоко в себе си иска аз да й бъде баща.

— Лъжеш. Ти си баща на лъжата! Ние с нея имаме еднаква мека кожа. Тя е най-красивият човек, когото съм виждал. Искам да бъде като нея. Тя иска да бъде като мен.

— Ако има възможност, ще те убие.

— Лъжеш. Ти си гнусен лъжец!

— Ако има възможност, ще избере мен.

Райън съзнаваше, че се отклонява от решението си да прояви непоклатим стоицизъм заради Бетани, но когато разбра, че Костотрошача се мисли за Сатана, намери за благоразумно да изтъкне, че в реалния свят всички бягат от ужаса на злото и се стремят към любящия баща...

Ако го имат.

Тази мисъл го смрази.

Костотрошача извади белезници и ги подхвърли на бетонния под пред Райън.

— Сложи ги на счупената си китка и се обърни.

Подчини се и сложи ръцете си зад гърба. След като закопча втората гривна около дясната му ръка, Алвин сграбчи Райън за косата на тила и го завъртя. С протегнатата ръка го бутна напред, здраво стиснал косата му.

С колко още жертви беше усъвършенствал това толкова ефикасно средство? Изведе Райън от стаята и го поведе надолу по коридора към една врата в дъното. Пресегна се покрай него, отключи катинара и бутна вратата, за да се отвори широко.

Стаята беше осветена с оранжева светлина от газена лампа.

Алвин тласна Райън вътре и затръшна вратата зад гърба им.

Райън вече оглеждаше помещението с широко отворени очи, но главата му беше наклонена назад и не можеше да се извие и да обхване цялото пространство.

Искаше да зърне само едно, а сърцето му упорито се беше заклецило в гърлото и отказваше да започне да бие, докато Райън не я зърне.

Нея обаче я нямаше.

Бетани не беше в стаята!

Костотрошача отключи белезниците и пусна косата му. Райън се завъртя, оглеждаше се, търсеше.

Видя лампата.

Видя леглото.

Видя нещо на стената.

Видя гърнето на пода.

Видя Алвин зад себе си.

Но не виждаше...

Слабичко момиче, облечено с мръсна фланелена пижама и тениска пристъпи от сянката зад един дървен прът, заради който не я беше забелязал.

Това беше дъщеря му. Лицето ѝ беше изцапано и набраздено от изсъхнали сълзи. Дългата ѝ коса беше заплетена и мръсна, а очите ѝ сякаш бяха потънали по-дълбоко в почернелите очни ямки.

Това беше Бетани.

И тогава Райън забеляза, че лявата ѝ ръка е подута. Три от пръстите ѝ бяха изкривени. Алвин беше счупил три нейни пръста.

Два дни Райън се беше успокоявал, бавно се беше потапял в разума и разсъдливостта, за да преодолее необмислените и инстинктивни реакции, за да надхитри и надвие дори най-умния противник. Съзнаваше, че действия не само срещу Костотрошача, но и за Бетани, надяваше се с ловки маневри да надхитри него и в същото време да измъкне нея. Беше непоклонливо решен да впрегне за тази цел и последните остатъци от превъзходните си умения, развивани безброй часове на много континенти и спасили живота на стотици хора.

Но в този момент, когато зърна Бетани за пръв път от два месеца, възетата, които закотвяха ръцете и краката му в пристанището на разума, се скъсаха и той се почувства безсилен да овладее емоцията си.

Тутакси избухна в ридания, запелтечи като дете и се олюля напред с широко разтворени ръце.

Не беше в състояние дори да произнесе името ѝ. Не биваше да бъде толкова невъздържан, сигурно щеше да я ужаси, но просто не успя да се овладее.

Райън се строполи върху нея, прегърна я и я придърпа към гърдите си. Устата му зейна неволно, за да нададе вой, но не му беше останал дъх, за да плаче, и глас, за да крещи. Гърдите и гърлото му сякаш бяха приклепени в менгеме.

Тя не помръдна.

Зад него Костотрошача не понечи да го спре.

После Райън възстанови дишането си и заплака силно, целият разтреперан като глупак, обгърнал тялото ѝ със своето. Целуваше темето ѝ, притискаше я към себе си и плачеше. Усети мускусния мирис на пот от косата ѝ, примесен с аромата на сапун или на лосион.

Сълзите се стичаха по лицето му и мокреха косата ѝ, докато той хълцаше, безсилен да се овладее. Но нищо нямаше значение освен този миг, докато стоеше, прегърнал дъщеря си.

Тя беше жива. Беше я изгубил, но сега я откри и тя беше в обятията му. Каквото и да се случеше, поне имаше този миг.

— Обичам те — успя да промълви той. — Съжалявам. Толкова те обичам.

Една ръка слабо натисна гърдите му, първата ѝ нежна прегръдка. Какво ѝ беше причинило това чудовище? Тя почти не можеше да се движи! Беше я смазал и сега тя стоеше като дрогирана кукла, почти неспособна да се помръдне!

Тази мисъл го смрази и той отново обсипа дъщеря си с целувки.
Скъпа Бетани! Скъпа Бетани, толкова те обичам, о, боже, колко те обичам!

Ръката ѝ го притискаше учудващо здраво. Значи все още имаше сили, добре беше да го знае. Сега и другата ѝ ръка, счупената, натисна корема му.

— Недей — каза тя.

Гласът ѝ също беше силен. И изпълнен с горчивина.

— Недей!

Бутна го по-силно и едва тогава Райън осъзна, че дъщеря му, която беше пленница вече повече от седем дни, го отблъскваше. Той я задушаваше, а тя имаше нужда от място, за да диша.

Само че в момента беше в обятията му. Как би могъл да я пусне сега?

— Престани! — блъсна го тя. — Махни се от мен!

Нима го отблъскваше? Как е възможно? Какво ѝ беше причинил Костотрошача? Нямах да я пусне, не и след всичко. Не и след като бе видял толкова много деца да умират в пустинята. Не и след като строши китката на Бъртън Уелш. Не и след като счупи собствената си ръка и се втурна да я спасява.

Нещо го зашлеви през лицето и той инстинктивно я пусна. Бетани гневно гледаше покрай него, с огромно презрение, изписано върху мръсното ѝ лице. Обърна се и проследи погледа ѝ, допускайки, че тя гледа Костотрошача, но всъщност там имаше само празна стена.

Райън се завъртя към нея.

— Бетани? — Устата и гърлото му сякаш се бяха превърнали в шкурка. — Какво... какво ти е направил?

Очите ѝ бавно се насочиха отново към него и той не зърна в тях нито искрица доброта или прошка.

— Сега вече ще ни убие и двамата — каза тя.

— Не, вече щеше да го е направил...

— Ти никога не си ми бил баща — срязва го тя студено. — Все те нямах, когато имах нужда от теб. През по-голямата част от живота си съм те ненавиждала. Защо си мислиш, че можеш да дойдеш тук и да очакваш от мен да ме е грижа какво ще ти причини той?

— Бетани, аз... моля те...

— Той каза, че ще живееш, ако ти покажа как се чувствам и те отпратя, и точно това ще направя. Това е единственият начин. — Тя го изгледа ядосано. — Нали искаш да живея?

— Да! Да!

— Тогава да приключваме.

Всичко се случваше прекалено бързо, като в някакъв гаден среднощен ритуал. Не беше очаквал от нея да е толкова рязка и пресметлива. Думите ѝ може и да имаха смисъл... може би, ако Райън знаеше всичко. Но горчивината в гласа ѝ, мракът в очите ѝ...

Може и да правеше каквото Костотрошача иска от нея, но го правеше така, сякаш самата тя е Костотрошача! Как е възможно да е толкова студена?

За да го спаси? Да. Вероятно така му даряваше живот. Но имаше и друга силна причина да го отблъсква с омраза — психиката ѝ бе под въздействието на Алвин. Той я беше завладял. Не беше възможно момичето му да съзнава какво върши!

— Бетани...

Нещо го удари отстрани по главата и той рухна на пода в безсъзнание.

Алвин Финч, наречен още Костотрошача, искаше две неща, а за да се сдобие с три, беше готов да отреже собствените си ръце.

Дъщеря, понеже Бетани беше семето на живота му и всичко, което беше красиво у него.

Да разбие сърцето на един баща, който след като бъде отхвърлен, ще се окаже принуден да живее ужасен живот, съзнавайки провала си.

Да строши костите и на двамата, ако не успееше да спечели обичта на Бетани.

Естествено, щеше да ѝ позволи да изрази тази обич по нови начини — може би тя щеше да започне да троши кости заедно с него, докато двамата търсят други дъщери.

Алвин остана спокоен, както винаги, докато трошеше кости, само че този път му беше по-трудно от преди да контролира удоволствието си. Идеята, която беше нараствала вътре в него, сега бе пред очите му, осветена от пламъка на лампата.

Намести мъжа върху кръста с главата надолу, после привърза глезените на разкрачените му крака към рамката, като прокара въже през дупка, която беше пробил за целта във всяко дървено блокче. Освен това привърза ръцете му за долната част на рамката на кръста и залепи устата му с лепенка.

След това накара Бетани, неговата Божия клетва, да го свести, тя изгледа мрачно разпнатия и после го зашлеви, за да го върне в съзнание.

Бащата вече висеше със зачервено лице и изхвъркнали очи, безмълвен заради лепенката, но вътрешно сигурно крещеше. И то толкова силно, че би могъл да изплюе дробовете и червата си.

Ето какво беше научил Алвин Финч: можеш да натрошиш костите на някого, но е много по-добре да разбиеш сърцето му.

Достатъчно е да се каже, че той бе разбил сърцето на бащата.

Доволен, взе чука, облегал на стената, и се приближи към дъщерята, която гледаше безизразно кръста. Подаде ѝ чука.

Тя го пое с дясната си ръка и си помогна с лявата, макар да беше силно подута. Чукът беше по-дълъг от ръката ѝ, а черната метална глава беше дебела колкото прасеца ѝ. Интересна гледка беше крехкото момиче, стиснало огромния чук.

Кимна ѝ насърчително и показа ниското столче, което беше приготвил до главата на мъжа.

— Аз ще държа крака му да не мърда.

Тя само го гледаше отнесено. Да не би да искаше да се откаже?

Доза адреналин се стрелна в кръвта му и той усети как вратът му неочаквано се загорява. Ако тя се откажеше сега, Алвин не отговаряше за болката, която щеше да причини на нейния скелет. Никой съдник не можеше да го обвини за онова, което щеше да стори на бащата. Щеше да натроши или да напука всяка кост — не само онези по краиниците, които бе възможно да счупи, а всичките до една. Ако тя го предадеше сега...

Дъщерята се отдалечи от него и се покачи върху столчето с чука в ръце.

Гневът му отшумя, както се отронват сухите есенни листа. Всъщност дори съжали, че се е усъмнил. Как можеше да се съмнява в такава прелестна дъщеря, която се съгласяваше с него за всичко, макар да се наложи да счупи три от пръстите ѝ, за да я убеди в правотата си?

Алвин бързо отиде до кръста, стисна босото дясно стъпало на Райън и го повдигна, за да има предостатъчно място, на което тя да стовари удара.

— Точно по петата. Трябва да замахнеш силно с чука и да го стовариш равно, иначе ще се плъзне. Не удрай мен.

Тя държеше чука през рамо и сезираше в петата.

— Петата — повтори Бетани като ехо.

— Само петата.

— И ще го оставиш жив?

— Вече се договорихме.

— Не мога да убия никого. Не съм такава.

— Не още. Само петата, обещавам ти, дете мое.

Последните две думи прозвучаха неловко, но с течение на времето щяха да се плъзгат от устата му като мед. А след време тя щеше да го умолява да чупи всички кости на всеки техен пленник.

Разбира се, беше обмислил вероятността вместо това Бетани да насочи удара към главата му, и сега, докато стоеше до нея, тази тревога отново се обади. Тя беше малка хитруша. Току-виж опитала. Той поне така би постъпил, а тя толкова приличаше на него.

— Почакай.

Той се наведе и взе дългото метър и половина въже, останало след като беше вързал Еванс. Бързо го уви около пръстите на крака му и отстъпи назад, като дръпна стъпалото настрани, за да не може бащата да развали удара на дъщерята.

Вече стоеше малко зад нея, така че бе невъзможно да го удари по главата.

Тя го изгледа безизразно.

— Хайде, не забравяй да замахнеш с всичка сила.

Тя отново се обърна към бащата. Той се опитваше да каже нещо изпод лепенката, но тя не му обърна внимание и вдигна чука.

В очите ѝ имаше сълзи, но зъбите ѝ бяха решително стиснати. Ръцете ѝ трепереха, но чукът беше тежък, а и лявата ѝ ръка не беше напълно във форма. Освен това нанасянето на първия удар винаги беше най-трудно. Три месеца му бяха нужни от мига, в който реши да убие майка си, за да събере смелост да ѝ натроши костите.

Плака при всеки удар.

— Всичко е наред, дете мое. Ще свикнеш. Аз съм тук, зад теб.

Тя дълго държа чука над стъпалото му и трепереше толкова силно, че надали щеше да съумее да удари правилно. Нямахше да уцели и щеше да изгуби решимостта си.

Трябваше обаче да замахне! Трябваше да строши петата му! Алвин не беше сигурен дали някога е искал нещо толкова силно, колкото копнееше Бетани да строши петата на Райън пред очите му.

Сведе поглед. Бащата беше притихнал и беше затворил очи. Щеше да приеме съдбата си, понеже съзнаваше, че вече е изгубил дъщеря си. Можеха да правят с него каквото си поискат.

По-късно, след ден или след месец, не знаеше точно кога, Алвин щеше да отиде в дома на бащата и да го убие. Днес обаче искаше само да разбие сърцето му.

И да спечели изцяло обожанието на Бетани.

— Замахни! — нареди ѝ той.

От устата на момичето се отрони тих и страховит вой и Алвин започна да се паникьосва.

— Замахни! Замахни, противна малка свиня! Замахни!

И Бетани замахна с чука.

* * *

Бетани чувстваше едновременно толкова слабо, колкото да не е напълно безчувствена, и толкова силно, колкото изобщо някога помнеше да е чувствала. Звучеше невъзможно, но когато замахна с чука, съзнанието ѝ сякаш се разцепи на две.

Част от него крещеше ужасена от ставащото.

Друга част крещеше от ярост.

Обаче част от Бетани искаше да направи само онова, от което Алвин щеше да остане доволен. Онова, което щеше да го направи мил към нея, макар тя да долавяше смътно, че не би трябвало да чувства нещата по този начин. Заемаше неговата страна, макар някъде дълбоко в себе си, където се криеха мислите, да съзнаваше, че този човек е чудовище.

Предпочиташе да е чудовище и да е с него, отколкото да е мъртва и да не е никъде.

Затова, когато Алвин ѝ кресна да замахне, тя едновременно се ужаси и се почувства длъжна да замахне с чука с всички сили.

Той се стовари силно върху плътта на петата и отскочи.

Хрус.

Нещо се беше счупило.

Тя дишаше тежко от усилието. Райън беше неподвижен, само на някои места тялото му рязко потръпваше като току-що заклано прасе.

Да, нещо със сигурност се беше счупило.

Силата напусна краката на Бетани и тя отстъпи назад, за да запази равновесие, но твърде късно си спомни, че е стъпила върху столче. Костотрошача я хвана и я изправи, преди да падне.

Той се хвърли към тялото на кръста и бързо огледа петата.

— Ти успя. — Гласът му беше развълнуван и доволен. — Мисля, че успя.

Бетани се взря отвратена към баща си. Беше престанал да трепери и тя помисли, че е припаднал. Лицето му вече изглеждаше спокойно. Беше проснат върху дървената рамка, ризата му се беше свлякла и отдолу се беше показал коремът му и щръкналите ребра. Дишаше кротко.

Беше дошъл да я спаси. Беше дошъл да я прегърне. А тя го отблъскваше и не проумяваше какво и защо трябва да направи.

Взираше се в лицето му, когато той внезапно отвори очи и ги впери право в нея. Бетани примигна, а когато отново го погледна, очите му вече бяха затворени.

Но в този миг тя съзря баща си. Не човекът, който я беше зарязал заради флота. Не човекът, който не обичаше Селин. А човека, готов да умре, за да ѝ бъде баща. Да я прегърне и отново да оправи всичко в живота ѝ.

Тя обаче беше избрала. Единственият начин да оцелее в света на Костотрошача, беше да стане като Костотрошача — човекът, готов да убива, за да ѝ бъде баща.

Бетани се приближи до гърнето, в което пишкаше, и повърна. Коремът ѝ беше празен, затова изхвърли само горчива жълтеникава течност.

После отиде до леглото, легна с лице към стената и затвори очи. Това е адът, каза си.

А Алвин Финч наистина беше Сатана.

— Събуди се! — Нечия ръка шамароса Райън през лицето. — Събуди се.

Примигна и отвори очи. Над него се беше надвесил мъж, облечен с чиста памучна риза и гладко обръснат. Съзнанието се мъчеше да му подсказе кой е този човек, какво се случва, къде се намира, защо лежи по гръб, от колко време...

Костотрошача.

Райън отново примигна и в главата му нахлуха подробностите от случилото се през изминалата седмица. Беше дошъл да спаси Бетани, а се озова в ада.

Тя го отблъсна. Тя замахна с чука. Не бе възможно да е на себе си, но тя го беше отблъснала и този факт не биваше да го изненадва, тъй като двамата никога не са били близки.

— Изправи се — нареди му Костотрошача, който се казваше Алвин Финч.

Острият мирис на бензин достигна ноздрите на Райън.

— Изправи се.

Райън с усилие успя да застане на колене и направи гримаса. Дясната му пета пулсираше от болка. Видя, че мъжът е бинтовал глезена му за опора.

— Изправи се!

Стъпи на левия си крак и се изправи, после предпазливо прехвърли тежестта и върху десния. Във въздуха се усещаше силен мирис на бензин. Плътни облаци закриваха слънцето. Откъм сградата не се чуваше нито звук. Успя да огледа околността, когато Костотрошача го докара, а съдейки по звуците по време на пътуването, бе стигнал до извода, че са далеч от населено място. Но сега, докато стоеше в края на мъртвешки притихналата ферма, се почувства напълно изоставен.

Трошача държеше мачете в дясната си ръка. Погледна към застлания с чакъл път, после искрящите му сини очи отново се

насочиха към Райън.

— След километър и половина пътят става павиран. Давам ти двацет минути да стигнеш дотам. После двамата с дъщеря ми ще опожарим това място до основи и ще тръгнем. Ако не си изчезнал, ще те убием. Не си прави труда да викаш полиция — ще сме изчезнали много преди да успеят да пристигнат.

Райън не беше в състояние да разсъждава разумно. Освобождаваха го, а после двамата щяха да изчезнат.

— Защо не й обръщаше повече внимание, докато беше твоя? — попита Алвин, само че в тона му не се долавяше никакво любопитство. Просто му причиняваше още по-силна болка, сипваше сол в раната. — За нея вече си мъртъв. Тя те уби. Сега това е твоят пъкъл. Да се скиташ и да съжеляваш за всеки миг, обаче ако се върнеш за нея, ще натроша всичките ти кости и ще започна от зъбите, един по един. После ще изгоря и двама ви и ще отида да си намеря друга дъщеря. Нали не се съмняваш, че ще го направя?

Райън дори не се опита да прогони страха, който плъзна по костите му. Беше изгубил. Можеше да легне тук, в нозете на Костотрошача, и да умре, или можеше да избяга.

Да бяга толкова бързо, колкото наранената му пета бе в състояние да го отнесе в ада, който щеше да представлява животът отсега нататък.

— Оглуша ли?

— Не — дрезгаво отговори Райън.

— Съмняваш ли се в мен?

— Не.

— Тогава си върви. А ако се опиташ да ни откриеш по-късно, аз ще те намеря и ще ти натроша костите в леглото, докато спиш. Съмняваш ли се?

— Не.

— Тогава си върви — повтори онзи. — Върви си.

Райън направи една стъпка, накуцвайки, после още една неуверена крачка.

Алвин Финч стовари силен удар върху гърба му с тъпата страна на мачетето.

— Тичай!

Гласът на Костотрошача отекна наред пустошта.

Райън хукна. По-точно залитна напред, стиснал зъби и мъчейки се да преглътне сълзите си. С всяка следваща стъпка болката в крака му се струваше не толкова мъчителна, а опустошението в сърцето му — не толкова объркващо, докато накрая наистина хукна, макар и накуцвайки неравномерно.

Беше като куче, прогонено от къщи с камшик. Не беше желан тук. Беше дошъл за дъщеря си, а си тръгваше без дъщеря и без сърце.

Не очакваше такъв край. Как е възможно тя да се отрече от собствения си баща, дошъл да я спаси?

Ти не си ѝ баща, Райън. Те са прави, никога не си ѝ бил баща.

Не. Не, но искам да бъда. Дойдох тук, за да ѝ бъда баща, да я спася от това чудовище, да я притисна към себе си и да прогоня всичките ѝ страхове. Да се отнасям към нея с любов и да я обсипвам с подаръци.

Метна бърз поглед през рамо. Алвин Финч стоеше в края на имота си и не го изпускаше от поглед като куче пазач. Чиста глупост бе Райън да си въобразява, че все още би могъл да се върне и да предприеме нещо — само щеше да срине и последната надежда. Не можеше да отхвърли истината.

Наведе глава и се понесе надолу по пътя, пренебрегвайки болката в стъпалото и тласкан напред от силен пристъп на гняв. Чакълът скърцаше при всяка негова стъпка.

Километър и половина. След километър и половина щеше да излезе на пътя, да спре някоя кола и да се обади на Рики Валънтайн. Само че Бетани щеше да е заминала, преди да пристигне помощ. Райън продължи да тича, като вече дишаше тежко през нос.

Пленничеството на Бетани беше болезнен кошмар, какъвто повечето хора изобщо не можеха да си представят. Но отхвърлянето му причиняваше още повече болка.

Съзнанието му се бе сковало от ярост.

Помъчи се да хукне още по-бързо и стисна здраво зъби, за да изтърпи пронизващата болка в петата. Сивата земя прелиташе под нозете му, но това бе само фон на оголените чувства, които пулсираха някъде в главата му. Павираният път се точеше към хоризонта — и Райън на всяка цена щеше да се добере до тази далечна черта в пясъка. Щеше да продължи живота си, трябваше да го направи, единственият му друг избор беше да умре и той се изкушаваше, много се

изкушаваше — дотолкова, че му идеше да се метне от пътя в канавката и да издъхне.

Само че това бе невъзможно. Самоубийството не беше присъщо на психиката му. Вместо това щеше да се откъсне от емоциите.

Райън вече се задъхваше, търсеше някаква логика точно както търсеше и глътка въздух. Топуркаше по пътя неравномерно като ранен кон на път за кланицата. Беше изминал вече половината разстояние до пътя и виждаше как там лъщи някакъв камион.

Ако не искаше да полудее, трябваше някак си да приеме факта, че Бетани е мъртва за него. Това беше единствената възможност. Единственият начин да се справи с болката си.

Тя го беше отхвърлила. Беше му разбила сърцето. А той щеше да ѝ отвърне, като опожари чувствата си и затвори остатъка от обичта си в кутия, която никога няма да бъде отворена.

Райън се закова на място задъхан и ужасен от тази мисъл. В главата му се стрелна образът на натрошеното дете в пустинята. На Бетани, надвиснала над него с чук в ръка, докато Алвин Финч държи въжето и ѝ крещи да замахне.

Как изобщо се осмели да си помисли, че може да я прогони от съзнанието си? Как изобщо смяташе, че е способен да изпитва каквато и да било неприязън към нея? Как можеше да изостави единствената си дъщеря в ръцете на това чудовище? Нима беше способен да направи дори още една стъпка към свободата и сигурността? Как можеше да живее с болката, която в момента пропълзваше по костите му към гърдите, към сърцето и ума му? По-скоро би умрял.

Застина неподвижно наред черния път, докато светът шеметно се въртеше около него.

Обаче не се осмели да се върне, защото Костотрошача щеше да изтръгне зъбите ѝ един по един. Щеше да натроши с огромния чук крехките ѝ кости. Щеше да я убие жестоко, щеше да зареже и двамата мъртви.

Тогава какво?

Нищо не можеше да направи. Нищо! *Нищо!*

Обзе го паника. Крайниците му горяха.

Нищо...

Треморът го връхлетя изневиделица, завладя цялото му тяло и Райън разбра, че ще получи нервен срив тук, наред пътя. От

полуотворените му устни се изтръгна стенание, защото не знаеше какво друго да направи, освен да стои, да трепери и да стене.

До неотдавна дъщеря му бе жива, но вече умря. Дъщеря му беше жива, обаче щеше да умре. Всъщност вече беше мъртва, умъртвена не от ръката на Костотрошача, а в собственото си съзнание. Тя се превръщаше в него, измамата се бе просмукала в нея и тя се въргалаше в собственото си отчаяно желание да живее, дори това да означаваше смъртта ѝ. Вече трябваше някой да я спаси от самата нея, не само от него.

Преди да осъзнае напълно последиците от действията си, Райън се разкрещя с пълно гърло към небето.

В мига, в който си даде сметка, че дори от това разстояние може да го чуят от къщата, затвори уста. Но докато крещеше към небето, Райън осъзна нещо.

Знаеше, че не би могъл да оцелее сам в ада на Костотрошача. Не можеше да просъществува сам в тази жива гибел.

Обърна се с лице към далечната постройка, скрита между дърветата. Костотрошача се беше махнал от пътя. Беше влязъл вътре при дъщеря му.

Спокойствието бавно се върна в тялото на Райън. Не, не можеше да живее в пъкъла на Костотрошача. Затова и нямаше да го направи.

Райън хукна. Обратно към къщата.

Обратно към ада.

* * *

Бяха минали пет дни от изчезването на Райън Еванс. Два, откакто бяха намерили Селин Еванс в басейна. А Рики не откриваше нищо, което да помогне на разследването да спре събитията, случващи се в света на Костотрошача.

Седеше на бюрото, въртеше молив между пръстите си и гледаше Грета ван Сустерен по „Фокс Нюз“ да различава случая в разговор с пенсионирания профайлър от ФБР Мерибет Арнолдс. Медиите правеха всевъзможни предположения, но заедно с обществеността малко по малко сглобяваха парчетата.

Еванс най-вероятно не беше Костотрошача.

Бетани беше при Костотрошача и сигурно беше жива.

Възможно бе Костотрошача да държи в плен и Еванс.

Ако Еванс не беше Костотрошача, той беше направил почти невъзможното да спаси дъщеря си и, използван като пионка, е бил принуден да отвлече Уелш и да строши китката му. Ако е така — всички продължаваха да повтарят думата „ако“ — Райън Еванс беше един от най-смелите бащи, появявали се в новините от доста време. Би трябвало да му дадат орден.

Рисунките на скелета по стените на склада не бяха станали обществено достояние и хвърляха известна светлина върху мотивите на убиеца — че разсъжденията на Костотрошача оправдаваха всичко сторено от него като неразделна част от неговия светоглед, съгласно който светът се въртеше около Бог, Сатаната и тяхната битка за децата. Типична за убиец психоза.

Психотиците нерядко бяха убедени, че всички останали на света са превъртели, а в действителност ненормални бяха самите те. Обаче в светогледа им винаги се намираха достатъчно истински основания в подкрепа на извратената им гледна точка.

Един пример: Калид, терористът имитатор на Костотрошача, предизвикал психическия срив на Райън. Фактът, че Калид беше способен да приравни смъртта на много жени и деца от родината си към няколкото деца, които беше решен да принесе в жертва, за да докаже тезата си, беше разбираем за немалко хора.

Костотрошача правеше съвсем същото в своя свят. Той стоварваше напълно разбираемо наказание върху една част от обществото, за да докаже тезата си. Погледнато най-широко, какво представляваше смъртта на неколцина филистимци, за да бъде спасен целият народ на Израил?

Какво представляваше гибелта на света по време на потоп, който цели да покаже на същия този свят, че се е отклонил от правия път? Какво бяха малцина хвърлени в ада, за да бъдат спасени останалите, които искат да приемат спасението?

Ако всички така и така щяха да отидат по дяволите, какво толкова бяха няколко строшени кости и смъртта на осем млади жени, ако така нацията щеше да прогледне и да се върне в правия път?

Костотрошача явно се мислеше за Бог. Не, по-лошо, мислеше се за Сатаната.

— Нещо ново?

Рики вдигна глава към Марк, който тъкмо беше надникнал от вратата.

— Нищо.

— Нищо. Хората крещят за отговори, а ние нищо не можем да им кажем.

— Кажи им тогава, че те са създали Костотрошача. Кажи им, че нещата вече не са в наши ръце.

— Не знаех, че се отказваме. А кой ще спаси света от Костотрошача?

Тя потупа с гумичката на молива си по бюрото и кимна:

— Бащата — отговори. — Райън Еванс.

Три мисли барабаняха в главата на Райън, докато тичаше обратно към постройката. Първата беше, че е спасил Бетани. Другите седем дъщери бяха загинали бързо, умъртвени от ръката на Костотрошача, но като беше дал на Алвин Финч още една мишена, към която да насочи садистичната си ярост, Райън беше спасил живота на дъщеря си.

Втората мисъл беше, че дъщеря му несъмнено е възприела играта на Алвин Финч, защото е била заслепена от неговия свят и не е виждала алтернативата. Класически стокхолмски синдром.

Третата му мисъл беше, че единственият начин да отърве дъщеря си, е да прекъсне влиянието на Алвин върху нея, а единственият начин да постигне това бе да го убие.

В крайна сметка само тази мисъл беше от значение — да го убие. Да убие изверга. Да убие Костотрошача. Да го съкруши, за да не може той никога повече да преследва нечия друга дъщеря в мрака.

Не беше сигурен как точно ще убие чудовището. Главата му не побираше как един човек със счупена пета и без оръжие, изтощен до краен предел след поредица от дни, през които не беше хапвал нито залък, ще успее да убие едър мъж като Алвин Финч.

Живей като баща на Бетани, или изобщо не живей. Убий, или ще бъдеш убит.

В този момент къщата изникна цялата пред очите му, но не се виждаше жив човек и Райън проумя, че всъщност няма да убива никого, понеже това бе светът на Трошача, а в света на Трошача убиваше Трошача.

Райън обаче не спря и дори не забави крачка, понеже Бетани беше в тази къща, а той беше нейният баща.

Той, а не Костотрошача. Той беше нейният баща.

Едва не изплака на глас, докато прекосяваше на бегом двора, но искрица здрав разум го спря и му напомни, че не може просто да нахлуе в къщата и да очаква Алвин Финч да се дръпне настрани и да го гледа безучастно как освобождава дъщеря си и я извежда от мазето.

Закова се на място на трийсетина крачки от входната врата, дишайки учестено и хрипливо. Дясното му стъпало пулсираше от пронизваща болка, но Райън не допусна това усещане да заеме каквото и да било място в мислите му. Закуцука по неравната пътека с ясното съзнание, че единственият му план е да убие Костотрошача.

Или да бъде убит.

От фасадата на къщата на дълги люспи се лющеше боя, някога бяла, и отдолу се виждаше гниещото дърво. Предната врата се крепеше само на една панта и висеше леко под ъгъл, тъй като и цялата къща беше наведена леко вдясно.

От дясната му страна се носеха бензинови изпарения. Хамбарът. Къщата още не беше полята. Алвин Финч явно още обикаляше вътре и отдаваше последна почит на тази пъклена постройка. Или пък беше в мазето при Бетани и я оковаваше.

За един кратък миг, докато се олюляваше към къщата, главата на Райън се проясни. Видя прозорците без стъкла, празния коридор отвъд входната врата, притъмняващото небе. Усети ветреца по лицето си и миризмата на бензин. За секунда се замисли дали да не спре и да се прокрадне по-прикрито.

Но чувствата му прогониха тази мисъл, той стисна ръждясалата брава, отвори вратата и влезе в къщата на Трошача.

Пантата изскърца, когато вратата се затвори зад гърба му и се захлопна в рамката. Обърна се надясно и пое бързо — не защото знаеше накъде води коридорът, а защото вече не беше тук, за да знае каквото и да било, беше тук да действа. Дъхът му излизаше на равномерни тласъци през ноздрите, ръцете му бяха стиснати в юмруци въпреки счупения палец.

Трябваше да има стълбище. Някъде имаше стълбище, което водеше надолу.

Вътрешността на къщата не беше в по-добро състояние от фасадата, но поне под нозете му имаше под, а под този под имаше мазе — само това го интересуваше в момента.

Зави в края на коридора, видя кухнята, видя отворената врата до стар ръждясал хладилник. Видя и отвора в стената отдясно и дървените перила, които се спускаха надолу.

Имаше и други подробности — мирисът на белина, изкривената снимка на петел на стената, стара готварска книга с подвързия на

червени и бели квадратчета.

Но тук беше и вратата, отворена към мазето, затова Райън мигом се озова наред кухнята.

Подът се движеше под краката му и Райън съзнаваше, че ако Алвин е точно под него, вече е чул паянтовете дъски да се мърдат. Скърцащата панта и затръшването на вратата, а сега и протестът на издайническия под само го тласнаха към по-решителни действия.

Вече знаеха за него. Вече нямаше шанс да надхитри Костотрошача. Райън можеше да противопостави само гнева си на човека, който беше строшил костите на дъщеря му и беше покварил мислите ѝ.

Райън тъкмо се канеше да слезе по стълбите, когато го спря едно изображение, което забеляза през отворената врата до хладилника. Вратата водеше в спалня с легло. А върху стената над това легло висяха снимки, които вледениха кръвта му. Не можеше да сбърка черно-бялата снимка на Бетани, застанала до прозореца на стаята си в къщата в Остин. Този ненормалник я беше следил и я беше снимал с вариообектив?

До трофея му се мъдреше изрезка от вестник: *Костотрошача отвлеча поредната си жертва.*

До по-голямата снимка беше забодена друга. Стара и пожълтяла фотография с диагонална гънка през горния ляв ъгъл. Дори от това разстояние Райън позна детето с пълни бузки, което се беше ухилило широко.

Това също беше Бетани. Като съвсем мъничка.

Райън примигна. Влезе в стаята и се вторачи към стената като омагьосан. Съзнаваше, че би трябвало да хукне надолу по стълбите. Знаеше, че всеки момент Трошача можеше да го нападне в гръб и да стовари тежкия чук върху главата му. Знаеше, че е дошъл да убива или да бъде убит.

Но знаеше и нещо друго, което в момента го парализираше. На снимката беше неговото дете, неговата Бетани, неговото ангелче, само че тази снимка беше направена... преди да я бе осиновил!

Никога не беше виждал снимката. Трошача не я беше снимал в тяхната къща. Тогава къде я беше намерил? И защо висеше на стената му? По-голямата снимка на Бетани от последната година имаше

обяснение. Но по-малката стара снимка направо бръкна в гърдите на Райън и стисна сърцето му в юмрук.

Райън заобиколи леглото като сомнамбул, омагьосан от снимката. Застана пред нея и вдигна ръка към стената. Прокара пръсти по изображението на Бетани като невинно ангелче, глупавичко усмихнато. Към снимката с кламер беше прищипан плик, адресиран до пощенска кутия.

Пощенската марка беше едва отпреди месец. Значи Трошача беше получил тази снимка само преди трийсет дни?

В гърлото му вече се беше образувала буца, но сега усети и още нещо. Гадене.

Останалата част от стаята беше съвсем обикновена, обаче леглото беше застлано с бели чаршафи, а четири дебели колкото ръката му наполовина изгорели свещи бяха поставени върху стара тоалетка. Трошача беше спал тук. Беше лежал тук и си беше мечтал да стане баща на Бетани.

Райън свали снимката от стената. Пликът полетя и падна на пода.

Какво значение можеше да има, че е намерил бебешка снимка на Бетани в стаята на това чудовище. Не, това... това не беше редно. Не, не, не, това просто не можеше...

Обърна малката снимка и се вторачи в бележката, надраскана с прясно синьо мастило.

Ето я дъщеря ти, неблагодарнико.

Дадох я за осиновяване един месец, след като направих тази снимка, понеже не млъкваше.

Да гниеш в ада дано!

Бетси

Името беше зачертано с червена линия. Райън не можеше да успокои треперещите си ръце, но трябваше да прочете бележката отново, защото не беше сигурен, че е схванал думите правилно. Това беше грешка. Трябваше да прочете бележката отново.

Стисна снимката с две ръце и отново прочете текста. Не можеше да бъде, не и неговото ангелче, не може да е създадена от този...

Заля го вълна от отвращение. Осъзна, че е престанал да диша, и си пое въздух на шумни и задъхани глътки. Гаденето, което беше усетил преди малко, се надигна през гърлото му и той не успя да го овладее. Коремът му обаче беше празен, затова напъните не доведоха до нищо друго, освен че насълзиха очите и разкривиха тялото му.

Бетани беше биологична дъщеря на Алвин... Излиза, че той беше установил този факт едва неотдавна и беше тръгнал да я търси. Освен това беше толкова склонен да ѝ натроши костите, колкото и да я обича, понеже в извратеното съзнание на Костотрошача тези две неща бяха свързани.

В този момент Райън изгуби здравия си разум. Едва не кресна от ярост. При други обстоятелства мисълта, че Бетани е създадена от човека в мазето, би го накарала да размаже стъклото на прозореца и да окървави ръцете си, да разруши стените, за да излее яростта си срещу цялата тази несправедливост.

Само че в този миг дъщерята на Костотрошача, която вече беше дъщеря на Райън, стоеше свита от страх в мазето и му продаваше душата си!

Все още стиснал снимката между пръстите си, той скочи от леглото и изхвърча от стаята, без да дава и пет пари, че ще издаде присъствието си.

Хвана се за стената на върха на стълбището, завъртя се през рамката на вратата и се понесе по бетонните стъпала, построени като част от основата на сградата. Надолу в мрака. С всяка стъпка усещаше, че краят приближава. Това беше светът на Трошача, където Трошача убиваше. Тази ясна мисъл обаче не го спря.

Тук беше Бетани, пленена от бащата на лъжата.

Стаята, в която Райън беше стоял като пленник, се намираше в края на коридора, а вратата ѝ беше отворена към пустия мрак. Стаята на Бетани беше в другия, срещуположния край.

Стигна до най-долното стъпало, праметна се през парапета и спря. Празният коридор водеше до същата врата, през която го беше избутал Трошача. Вратата на стаята на Бетани беше отворена и отвътре се разливаше оранжева светлина.

Чакаха го. Сърцето на Райън се срина в гърдите. Костотрошача го чакаше, за да изпълни обещанието си.

Или пък вече бяха заминали по някакъв друг път отзад.

Пусна парапета, пхна снимката под колана си и закуцука по коридора със замъглено от гняв и от страх за Бетани съзнание.

Беше по средата на коридора, когато чу гласа. Гласът на Костотрошача. Нисък и благ глас, който се смеси с кънтенето на детски ридания в главата на Райън.

— Много ти отива.

Райън прекоси последните десет метра, неспособен да разсъждава. И после застана на прага на отворената врата и огледа стаята с кръста на стената.

Обхвана цялата сцена като един кадър, който съзнанието му беше проучвало дълги секунди, а не само в онзи конкретен миг, който му отне, за да схване какво точно вижда.

Алвин Финч стоеше без риза, обърнал към Райън белезникавия си гръб и закриваше гледката му към Бетани. Беше толкова погълнат от обекта на завистта си, че дори не се обърна.

Останалата част от стаята си беше каквато я помнеше Райън — лампата висеше от един пирон в гредата на тавана. Леглото покрай отсрещната стена, сега празно, и до него нощното гърне. Чукът беше облегал на кръста, а голямата му стоманена глава почиваше върху бетона.

— Майка ми беше ниска — каза Алвин Финч. — След година-две ще ти стане.

Райън пристъпи и когато се премести, видя Бетани. Беше облечена с бяла булчинска рокля, поръбена с дантела и пожълтяла с времето.

— Искаш ли да докоснеш гърдите ми? — попита Алвин.

Яростта, която рукна по вените на Райън, бе като мощна вълна от горещ вятър в лицето му. При вида на бялото чудовище, което се наричаше Сатана, надвесено над дъщеря му, тутакси му се догади и Райън имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Не можеше да диша, не можеше да мисли, не можеше да помръдне.

Можеше само да трепери.

— Току-що се намазах с лосион — каза Алвин.

В този миг Бетани забеляза Райън и очите ѝ трепнаха едва забележимо.

Райън също я изгледа в отговор.

Райън не беше сигурен защо, как и дори дали се движи, но се движеше. Ръмжейки и пъшкайки, той се хвърли към кръста на отсрещната стена.

С две ръце стисна дългата дръжка на чука и замахна с него още от пода, докато се извъръщаше.

Втурна се към тях с див рев и засили чука, нагаждайки траекторията на стоманената глава възможно най-прецизно, като използва енергията, вече набрана със завъртането.

Трошача все още беше с гръб към него и сега се обръщаше слисан. Чукът се стовари отстрани на главата му със зловещо хрущене.

Остра болка прониза ръката на Райън. Усети как изпуска чука и той пада на бетонния под до Бетани. Противникът му го гледаше с изцъклени очи, изпъкнали върху окървавения от едната страна череп.

И тогава Алвин Финч, наричан още Костотрошача или Сатана, се килна наляво. Отскочи от кола наред стаята, шумно се удари в бетона до главата на чука и застина неподвижно.

За три дълги секунди Райън се взираше в силуета му, все още неспособен да повярва, че беше успял да го изненада. Собствената му лудост го беше убила. Ако не беше толкова маниакално решен да притежава нещо, което не му се полага, може би щеше да чуе приближаването на Райън.

А вместо това лежеше на пода, или мъртъв, или на прага на смъртта, а Райън не усещаше нищо, което дори смътно да напомня на угризения.

Бетани се взираше в него. Той погледна към чука в краката ѝ, после отново към обърканите ѝ очи. Да се свършва...

Заля го нова вълна от ярост. Чукът беше там, до краката на Бетани, а звярът, който я беше наранил, лежеше на пода. Райън искаше да кресне с пълно гърло на дъщеря си да вземе чука и да го стоварва върху главата на изверга отново и отново, докато не остане нито капка съмнение, че е наказан както трябва за своите прегрешения.

— Убий го — изхриптя той.

Но Бетани само го погледна. И продължаваше да стои като отпуснатата кукла, издокарана с булчинската рокля на майката на Алвин.

Райън разбра, че дори в този момент тя е подвластна на Костотрошача. Наистина беше дала на своя похитител част от себе си

и сега трябваше да се пребори да си я върне. Гневът щеше да дойде по-късно.

— Ти се върна за мен — промълви Бетани. Без да откъсва поглед от него, вдигна роклята към раменете си и я свали. Тя се свлече на пода около краката ѝ, но Бетани само стоеше по пижама и го гледаше, а Райън не беше сигурен дали е ядосана, или се радва. Лицето ѝ бавно се разкриви и от очите ѝ бликнаха сълзи. Раменете ѝ се затресоха.

Буца заседна на гърлото му и той просто не бе в състояние да ѝ каже колко я обича, макар да му се искаше само това.

Бетани погледна към падналото тяло отстрани, после отново вдигна очи към Райън и се разрида пронизително. Обзе го паника. Да не би тя да оплакваше смъртта му? Смъртта на Костотрошача?

Не! Не, Бетани, скъпа, не е така! Аз те спасих! Моля те, не плачи...

Бетани вдигна двете си ръце, запрепъва се напред и едва когато стигна до него, Райън разбра, че идва, за да я прегърне.

Той изстена, пристъпи напред и я притисна в обятията си. Тя обгърна тялото му с тънките си ръце и положи глава върху гърдите му.

— Благодаря ти — успя да прошепне. И отново прошепна напрегнато: — Благодаря ти. — Притискаше го с повече сила, отколкото човек би допуснал, че е възможно след продължителното ѝ пленничество. И се разплака неудържимо.

— Съжалявам — каза той.

— Не! — проплака тя. — Не!

— Искам да ти бъда баща. Искам...

Бетани обгърна с ръце шията му и го целуна по бузата.

— Ти се върна за мен. Ти си моят баща и аз никога няма да те напусна.

Райън едва смогна да понесе това признание. Не беше в състояние да говори, само я притисна към себе си и се разплака в косата ѝ.

Обаче още един звук се присъедини към техните гласно изречени угризения. Костотрошача изстена.

Звукът накара Бетани да подскочи.

Нима не беше мъртъв?

Райън бавно се извърна и впери поглед в лицето на Костотрошача. Очите му се местеха, стрелкаха се от Райън към Бетани

и обратно. Черепът му беше строшен, но той явно беше в съзнание. А в сините му очи Райън видя колко упорито се е вкопчил в своето желание.

Остана неподвижен много дълго, за да може кръвта в жилите му да се разгорещи, бавно стискайки ръцете си в толкова стегнати юмруци, че ноктите се връзваха в дланта.

Костотрошача бе все още жив. А всяка похотлива глътка въздух на това чудовище ограбваше Райън от живот. Суровата проява на злината у този човек беше още по-отблъскваща сега, изразена в тези отвратително изцъклени очи, въпреки провала му да спечели дъщерята.

Райън изрева и сляпо се нахвърли върху Трошача.

Грабна го за панталона и ризата и го вдигна като тежкоатлет, стиснал щангата. Завъртя се с рев и затръшна тялото в стената.

Върху дървените трупчета.

Бетани се разпищя, шмугна се и хвана все още висящите от трупчетата въжета, с които преди бяха завързани ръцете и краката на Райън.

— Завържи го! — извика Райън. — Завържи го.

Тя хлипаше, докато го връзваше с насечени и бързи движения, омотавайки последователно въжето. Отне й броени секунди, през които Райън и Бетани бяха едно цяло, устремени към постигането на целта си.

Това беше достатъчно, за да му се доплаче.

Бетани отскочи назад и огледа ококорено Алвин Финч, който беше вързан за дървените блокчета. Райън го пусна и отстъпи назад. Тялото на мъжа провисна и после застина неподвижно, само гърдите му бавно се надигаха и спускаха.

Бетани грабна лампата от стената и подаде ръка на Райън:

— Да вървим.

Двамата излязоха заедно от стаята, олюлявайки се, и зарязаха Костотрошача на стената, неспособен да помръдне, но с поглед, изпълнен с жажда. Когато спря на прага и се обърна, Райън се помъчи да преодолее импулсивното си желание да грабне чука и за затвори тези очи веднъж завинаги.

— Хайде — подръпна го Бетани.

Закуцукаха по коридора и нагоре по стълбите, без да обелят и дума.

Тя остави вратата да се затръшне зад гърба им и примижа на светлината. Райън отново я хвана за ръка и я поведе бързо далеч от къщата, към пътя, към големия дъб, разперил дългите си клони над пътя. Спря и се обърна назад, все още неспособен да повярва, че наистина са избягали от чудовището.

Цвърчаха щурци. Тих ветреца шумолеше в клоните на дърветата над главите им. Старата полуразрушена къща се издигаше на светлината на залязващото слънце, тиха и спокойна, въпреки ужаса, който бе таила толкова много години. Напукани прозорци, изкривена врата, олющена боя — поредната къща далеч от оживените пътища, които се виеха безметежно из просторите на Тексас.

До него Бетани подсмръкна и захлипа. Мислите на Райън веднага се върнаха към детето, към дъщеря му, и за миг къщата като че ли изчезна. Сега значение имаше само Бетани.

Взе лампата от свободната ѝ ръка и я остави на земята. После се обърна с лице към нея. И още неуспял да се извърне напълно, ръцете ѝ се стрелнаха към шията му и тя силно го прегърна. Впи лицето си в шията му като пиявица, която пиеше живот в отчаяно мълчание.

Райън стоеше като парализиран. Бавно я обгърна с ръце и я притисна. Баща и дъщеря.

Вкопчиха се в живота като един човек, а Райън не помнеше някога да се е чувствал толкова признателен, толкова изпълнен с обич и толкова благословен, както сега, докато прегръщаше дъщеря си Бетани.

Следобедната жега ги задуши — желана пещ на обичта, разпалена от дългия и дълбок копнеж и от облекчението. Ако Райън получеше сърдечен разрыв, поне щеше да е изживял живота си пълноценно дори и само заради тези няколко мига. Раят не би могъл да му донесе повече удовлетворение от онова, което вече изпълваше тялото и съзнанието му.

— Обичам те, татко — прошепна Бетани в шията му с треперещи устни. — Толкова те обичам.

Искаше му се да я отдалечи от себе си, за да може да я погледне в очите и да ѝ каже, че не бива да изпитва никаква вина. Вината беше само негова. Никога повече нямаше да я изостави.

Но си даде сметка, че тя не се притиска към него, за да избяга от чувството за вина. Прегръщаше своя спасител, своя баща, човекът, който премести цели планини, за да я спаси.

И тогава му хрумна — те наистина бяха в рая. Не буквално, но съвсем истински. Той беше бащата, дошъл да спаси дъщеря си от пъкъла на Луцифер. Той беше бащата, който прегръщаше своето изумително дете.

— Никога няма да те изоставя, Бетани. Никога!

Райън не беше сигурен колко време се прегръщаха под величествените клони на дъба — времето или летеше, или пъплеше съвсем бавничко, не знаеше кое от двете. Постепенно цвърченето на щурците и шумоленето на листата отново станаха съвсем реални.

Бетани се отдръпна и нежно го целуна по бузата.

— Благодаря ти — прошепна тя.

В гърлото му все още имаше буца, но и бездруго не знаеше какво да каже.

Тя се обърна и погледна къщата, стиснала здраво ръката му. В главата на Райън нахлу образът на вързания за гредите долу Костотрошач. Мисълта, че бяха оставили този човек — звяра, Луцифер, който идваше от огнения пъкъл — жив. Как можаха да го направят?

Ами ако още беше жив? Ами ако успееше да избяга? Ами ако в стената имаше някакъв таен изход? Ами ако бащата на лъжата оживееше и отново се опиташе да отвлече дъщеря си?

Преглътна мъчително и ясно долови нарасналото бучене в ушите си.

— Ще ни намерят ли?

— Наблизо има път. Можем да стигнем дотам.

Само че тя не помръдна, не понечи да избяга. Дишането ѝ се беше учестило, но ръцете ѝ бяха съвсем спокойни.

— Мразя това място — каза Бетани.

— И аз го мразя.

Впериха поглед в къщата.

— Тази къща беше истински ад за мен. Ще ме преследва като призрак.

Да, помисли си той. А също и: Не, аз няма да допусна това да измъчва дъщеря ми.

— Тогава да изгори! — отсече Райън.

* * *

— Той е в мазето.

Райън се наведе, вдигна горящата лампа и тръгна към къщата, вбесен от мисълта, че все още не са приключили.

— Аз ще я изгоря. — Закуцука напред, изпълнен с решимост.

— Не! — провикна се Бетани. Хукна към него и стисна дръжката на лампата. Нима щеше да го спре? Изправена пред края на Костотрошача, нима не искаше гибелта му? Толкова дълбоко в съзнанието ѝ бяха проникнали пипалата му, че...

— Аз ще я изгоря — каза тя.

Райън едва успя да овладее облекчението си.

Двамата се спогледаха разбиращо, после се обърнаха като един и с яростен крясък метнаха лампата в най-близкия прозорец.

Лампата се разби във вътрешната дървена стена и я опръска с газ, която избухна в пламъци. Наблюдаваха как огънят пропълзява в коридора, как близва покрива. Къщата лумна като кутия с прахан. Към небето се издигнаха стълбове пушек, та цял свят да ги види. Вече беше въпрос на време, преди да пристигнат властите.

— Отведи ме от този ад, татко — каза Бетани и се извърна.

Райън хвана ръката на дъщеря си и двамата заедно се отдалечиха от горящата къща.

Издание:

Автор: Тед Декър

Заглавие: Дъщерите на Костотрошача

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Ергон“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-9625-58-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15193>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.